

eul_wid: wus-ad

Σοῦδα · Suda

Lexicon, Letter Δ

Σοῦδα, Στοιχεῖον Δ

Period: *Βυζαντινή* **Byzantine**
Domain: *Γραμματική* **Grammar**
Format: *Συναγωγή* **Collection**

- δ 1 Δάα.
- δ 2 Δάβαινα: ὄνομα τόπου. καὶ Δαβαινίτης.
- δ 3 Δαγίσθαιος: ὄνομα κύριον.
- δ 4 Δαγών: εἶδωλον ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων θεραπευόμενον, ᾧ τὴν κιβωτὸν λαβόντες ἀνέθεσαν.
- δ 5 Δᾶδες: λαμπάδες. καὶ Δαδίον παρὰ πολλοῖς.
- δ 6 Δαδουχεῖ: φαίνει. καὶ Δαδουχήσας Ἀθήνησιν. ὡς Ἀθηναίων φασὶν οἱ ταῦτα ἀκριβοῦντες δόκιμοι· εὗξαντο δὲ καὶ τῇ Βουλαίᾳ καὶ τῇ κόρῃ διὰ τε τῶν ἱεροφαντῶν καὶ τοῦ δαδούχου σωτηρίαν αὐτοῖς. καὶ Δαδουχήσας, λαμπαδηφορήσας, ὁ πρὸ Στρατοκλέους Ἀθήνησι δαδουχήσας, ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἦν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλόυνης τε καὶ γύννης.
- δ 7 Δᾶερ: ἀνδράδελφος. ἐπὶ κλητικῆς. ἡ δὲ εὐθεῖα δαήρ.
- δ 8 Δάειρα: ὄνομα κύριον.
- δ 9 Δαημονέστεροι: ἐμπειρότεροι.
- δ 10 Δαημονέστατος: ἐμπειρότατος. ἦν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τάξαι στρατιὰν καὶ ὀπλίσαι δαημονέστατος. ἦσαν δὲ καὶ τελετῶν ἀμφότεροι δαημονέστατοι. καὶ Δαημονεστάτων, ἐμπείρων, ἐπιστημόνων. οἷα δὴ δαημονεστάτων τὰ πολέμια. πέμπει δὲ πρεσβευτὴν τῆς τε Ἑλλήνων φωνῆς δαήμονα καὶ τῆς Ῥωμαίων οὐ πάντῃ ἀνήκουστον, ὡς καὶ τοῦ πολίτην Ῥωμαίων κατὰ ποίησιν γενέσθαι μὴ δόξαι ἀνάξιον.
- δ 11 Δαΐ: τῇ μάχῃ. ἐν Ἐπιγράμμασιν· ἅ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαΐ, σάλπιγξ, καὶ γλυκὺν εὐράνας ἐκπροχέουσα νόμον.
- δ 12 Δαΐαν ὁδόν: ἀγωνιστικὴν ἢ ἔμπειρον, ἀπὸ τοῦ δαῖναι, ὃ ἐστι μαθεῖν. ἢ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον. ὁ δὲ καίτοι δράσας κακὸν δαῖον ἐλεγχόμενος ὅμως ἦγε τὴν ἡσυχίαν.
- δ 13 Δαΐζων: διακόπτων· ἢ παρὰ τήνδε τὴν μάχην καταμαχόμενος.
- δ 14 Δαῖκταμένοις: ἀναιρουμένοις.
- δ 15 Δαΐμονος: τοῦ δαίμονος.
- δ 16 Δαΐξας: διακόψας.
- δ 17 Δαΐς: ἡ μάχη.
- δ 18

Δαΐς: ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾶς καίεται. δᾶς ἦδε; δᾶς δῆτ' οὐχ ὀρᾶς ἐστιγμένην; τί δαΐ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς ἐν μέσῳ; ἡ πίττα δῆπου καομένης ἐξέρχεται.

δ 19 Δαΐφρονος: συνετοῦ ἢ πολεμικοῦ.

δ 20 Δάκες: οἱ νῦν Πατζινακίται λεγόμενοι. ἡ εὐθεῖα Δάκος, τῷ δάκει. Δάκη καὶ Δάκετα, θηρία ἰοβόλα ἐρπετά. καὶ Δακέτας ὁμοίως.

δ 21 Δάκης: αἰτιατικῇ. αὐθυπότακτον.

δ 22 Δακνόμενος: αἰτιατικῇ. ἐνοχλούμενος, ὑπὸ τῶν τῆς ἵπποτροφίας ἀναλωμάτων κατεσθιόμενος. δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι τὸ ἵππους τρέφειν· ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέζευκται κατάρᾳ. καὶ γὰρ δὴ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεσαν μέρος. ἔστι δὲ αὕτη οἰκοδομὰ σε λάβοι καὶ ἀμβολά, ὃ δὲ ἵππος καὶ ἂ γυνὰ τοι μοιχὸν ἔχοι. ὥς τούτων πάντων δαπανηρῶν ὄντων καὶ ἐπιζημίων. τὸ δὲ δακνόμενος εἶπεν, ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλεῖσθαι ἔσω τῶν στρωμάτων.

δ 23 Δακία χώρα· ἦν ὁ Τραϊανὸς ἐν τοῖς πέραν τοῦ Ἰστρου χωρίοις κατώκισε. καὶ ταύτην Αὐρηλιανὸς ἀπέλιπε, κεκακωμένης τῆς Ἰλλυριῶν τε καὶ Μυσῶν χώρας, ἡγούμενος ἀδυνάτως ἔσεσθαι τὴν πέραν ἐν μέσοις τοῖς ποταμοῖς ἀπειλημμένην διασώζεσθαι. ἐξαγαγὼν οὖν τοὺς ἐκεῖσε Ῥωμαίους ἀπωκισμένους ἔκ τε τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν ἐν μέσῃ τῇ Μυσίᾳ καθίδρυσε, τὴν χώραν ὀνομάσας Δακίαν· ἡ νῦν ἐν μέσῳ τῶν δύο Μυσιῶν κειμένη διαιρεῖ αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων.

δ 24 Δακρύσαι: αἰτιατικῇ.

δ 25 Δακρύνοντα: μετὰ δακρύων.

δ 26 Δακτυλήθρα: ἡ τοῦ δακτύλου σφενδόνη. καὶ δακτυλήθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον, ἵν' ὥς θερμότατον ἀναδιδῶ τῇ γλώττῃ.

δ 27 Δακτύλιος: ἡ σφραγίς. ὃ δὲ Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, Μαρκέλλου τοῦ ὑπάτου ἀποθανόντος, ἐπιστὰς τῷ σώματι αὐτοῦ, ὥς εἶδε τὰ τραύματα πάντα ἐπὶ τοῦ στέρνου, ἐπήνεσε μὲν ὥς στρατιώτην, ἐπέσκωψε δὲ ὥς στρατηγόν· καὶ τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελὼν ἐτύπωσε ἐπιστολήν. σούκινοι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξὶν εἰσι σύμφοροι.

δ 28 Δάκτυλοι: παρὰ πολλοῖς οἱ βάλανοι τοῦ φοίνικος. καὶ παροιμία· Δακτύλου ἡμέρα: ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάκτυλος γὰρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθήνησι μεγίστων λαχὼν τιμῶν.

δ 29 Δακίβιζα: ὄνομα τόπου. καὶ ζήτει ἐν τῷ Οὐάλης.

δ 30 Δάλδης: πόλις Λυδίας.

δ 31 Δαλίον: οὕτως οἱ κωμικοὶ διὰ τοῦ λ. φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω. ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δαδίον γράφουσιν. ἡ δαλιδᾶς, τῆς δαλιδᾶ.

δ 32 Δαλός: λαμπάς, ἢ ξύλου ἀπόκαυμα, ἢ δαδίον ἡμίφλεκτον. καὶ παροιμία· Δαλὸς εἰς πῦρ.

δ 33 Δαμάγητος: ὄνομα κύριον. ὁ Ἡρακλεώτης.

δ 34 Δαμαλήτης: ὄνομα κύριον.

δ 35 Δάμαλις: ζῶον.

δ 36 Δάμαρτος: γυναικός.

δ 37 Δαμασίφρων: ὁ ἀπατήσαι δυνάμενος. Πίνδαρος· δαμασίφρονα χρυσόν.

δ 38 Δαμασκηνός: ἀπὸ τόπου.

δ 39 Δαμάσκιος, Στωϊκὸς φιλόσοφος, Σύρος, Σιμπλικίου καὶ Εὐλαλίου τῶν φρυγῶν ὁμιλητῆς ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων. γέγραπται αὐτῷ ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα καὶ Περὶ ἀρχῶν καὶ Φιλόσοφος ἱστορία.

δ 40

Δάμασος, Ῥώμης ἐπίσκοπος, εἰς ἐποποιΐαν εὐφυής, πολλὰ καὶ σύντομα ἡρωϊκῶ μέτρῳ ἐξέδωκε, καὶ ὀγδοηκοντούτης ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως ἐτελεύτησεν. ἔγραψε καὶ ἄλλα πολλά.

- δ 41 Δαμάστης, Σιγριεύς, ἀπὸ Σιγρίου τῆς Τρωάδος, Διωξίππου υἱός, γεγονώς πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν, σύγχρονος Ἡροδότῳ, τῶν πλουσιωτάτων, ἱστορικός. γέγραφε Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων, Περὶ γονέων καὶ προγόνων τῶν εἰς Ἴλιον στρατευσαμένων βιβλία β', Ἑθνῶν κατάλογον καὶ πόλεων, Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν· καὶ ἄλλα συχνά. γέγονε δὲ Ἑλλανίκου μαθητής.
- δ 42 Δαμάτειρα: ἡ δαμάστρια.
- δ 43 Δαμαίων: κύριον.
- δ 44 Δαμέντα: δαμασθέντα, ἢ φονευθέντα. καὶ Δαμῆναι, δαμασθῆναι.
- δ 45 Δαμιανός, Ἐφέσιος, σοφιστής· ὃς καὶ ἐν ὑπάτοις ἐνεγράφη ἐπὶ τοῦ βασιλέως Σευήρου καὶ Βιθυνίας ἤρξε καὶ τὴν στοάν, τὴν ἐκτὸς Ἐφέσου ἀποτετινομένην εἰς τὸ ἱερόν, θολικὴν κατεσκεύασεν.
- δ 46 Δάμις, ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος, τὴν ἀρχαίαν οἰκῶν Νῖνον. οὗτος τῷ Ἀπολλωνίῳ προσφιλοσοφῆσας ἀποδημίας τε αὐτοῦ ἀναγέγραφεν, ὣν κοινωνῆσαι καὶ αὐτός φησι· καὶ γνώμας καὶ λόγους καὶ ὅποσα ἐς πρόγνωσιν εἶπεν. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος ἀπὸ Ἀντιοχείας ἦκεν εἰς Νῖνον. προσεφοίτησε δὲ αὐτῷ Δάμις ὁ Νῖνος καὶ συνῆν αὐτῷ, ὃ τι μάθοι μνημονεύων. φωνὴ δὲ ἦν τῷ Ἀσσυρίῳ ξυμμέτρως πρᾶττουσα. τὸ γὰρ λογοειδὲς οὐκ εἶχεν, ἅτε παιδευθεὶς ἐν βαρβάροις· διατριβὴν δὲ ἀναγράψαι καὶ ξυνουσίαν καὶ ὃ τι ἤκουσεν ἢ εἶδεν ἀνατυπῶσαι καὶ ὑπομνήματα τοιάδε ξυνθεῖναι σφόδρα ἱκανὸς ἦν. οὐ μὴν ὥς δυοῖν γε ἀμελῆσαι τούτοις, τῆς τε ἀνδρίας, ἢ χρώμενος Ἀπολλώνιος διεπορεύθη βάρβαρα ἔθνη καὶ ληστρικά, οὐδ' ὑπὸ Ῥωμαίους πω ὄντα, τῆς τε σοφίας, ἢ τὸν Ἀράβιον τρόπον ἐς ξύνεσιν τῆς τῶν ζώων φωνῆς ἦλθεν. ἔμαθε δὲ τοῦτο διὰ τουτωνὶ τῶν Ἀραβίων πορευόμενος.
- δ 47 Δάμνα: ἐδάμαζεν.
- δ 48 Δάμνημι: δαμάζω.
- δ 49 Δαμόκριτος, ἱστορικός. Τακτικά ἐν βιβλίοις β', Περὶ Ἰουδαίων· ἐν ᾧ φησιν, ὅτι χρυσὴν ὄνου κεφαλὴν προσεκύνουν καὶ κατὰ ἑπταετίαν ξένον ἀγρεύοντες προσέφερον καὶ κατὰ λεπτά τὰς σάρκας διέξαινον καὶ οὕτως ἀνῆρουν.
- δ 50 Δαμόξενος, Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν γ' Δειπνοσοφιστῶν· καὶ Ἐαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ.
- δ 51 Δαμόστρατος, ἱστορικός. Ἀλιευτικά ἐν βιβλίοις κ' καὶ Περὶ τῆς ἐνύδρου μαντικῆς καὶ ἕτερα σύμμικτα ἐχόμενα ἱστορίας.
- δ 52 Δαμόφιλος, φιλόσοφος, σοφιστής· ὃν ἀνεθρέψατο Ἰουλιανός, ὁ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως ὕπατος· γράψας πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι εὕρηται ἐπὶ ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις· Φιλόβιβλος πρῶτος περὶ ἀξιοκτῆτων βιβλίων πρὸς Λόλλιον Μάξιμον, Περὶ βίου ἀρχαίων, καὶ ἕτερα πάμπολλα.
- δ 53 Δαμώματα: τὰ δημοσίᾳ ᾄδόμενα. Ἀριστοφάνης τοιάδε χρή Χαρίτων δαμώματα καλλικόμενων τὸν σοφὸν ποιητὴν ὑμνεῖν.
- δ 54 Δάμων: ὄνομα κύριον.
- δ 55 Δαμοίτης: κύριον.
- δ 56 Δανά: τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρόν. Καλλίμαχος· δανὰ ξύλα κεάσαι. τουτέστι σχίσαι.
- δ 57

Δανάη: ὄνομα κύριον. ἡ Ἀκρισίου. κρίθητι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου. ταύτης γὰρ δυσπειθῶς πρὸς τινὰ δίκην ἀπαντώσης, σοφὸς τις πρὸς αὐτὴν ἀπεφθέγγετο· κρίθητι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. τουτέστιν ὁ χρυσός. ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ δανικόν, ὥπερ χρῶνται εἰς μικρὰς πραγματείας.

- δ 58 Δαναΐς, Δαναΐδος, καὶ Δαναΐδων. καὶ ζητεῖ τὴν παροιμίαν ἐν τῷ ἀπληστία.
- δ 59 Δανάκη: τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδονσαν πάλαι συγκηδεύοντες· νεῶς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον. Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν ἄδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτώντες τὸ προειρημένον νόμισμα τῷ πορθμεί διδόντες.
- δ 60 Δανεῖσαι· δοτικῇ. τούτου τὸ χρῆσαι αἰρετώτερον· τὸ μὲν γὰρ χρῆσαι ἐπὶ φίλων, τὸ δὲ δανεῖσαι πρὸς τοὺς τυχόντας. καὶ Δανειστής, ὁ δανείζων.
- δ 61 Δανότατα: ξύλα ξηρότατα.
- δ 62 Δαξισμός· ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξισμοῦ τῆς καρδίας παύσασθαι ἱπτάμενον.
- δ 63 Δάοχος: εἷς ἐστὶν οὗτος τῶν προεμένων Φιλίππων τὰ Θετταλῶν πράγματα.
- δ 64 Δαπανᾶν· αἰτιατικῇ. οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῆν καὶ σπαθᾶν καὶ δαπανᾶν τῇ ἀσωτίᾳ· οὕτω Δημοσθένης· καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ οὕτως χρῶνται τῷ ὀνόματι. Θουκυδίδης δὲ τὴν πόλιν δαπανᾶν φησιν, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀναλώματα μεγάλα ἐμβάλλειν.
- δ 65 Δάπεδον: ἔδαφος. Ὅμηρος· οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ.
- δ 66 Δάπιδας: τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσι. καὶ δάπισι, τοῖς τάπησιν. οὕτω γὰρ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν.
- δ 67 Δάπτω: τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω· ὅπερ καὶ δαρδάπτω λέγεται. Βάβριος· καὶ σπλάγχχνα δάπτων.
- δ 68 Δάρας· Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἱ τὰ πρότερα τὴν ἐς Δάρας μάχην διήνεγκαν.
- δ 69 Δαρδανεύς: ὄνομα ἔθνους. καὶ Δαρδάνιοι.
- δ 70 Δαρδάπτω: τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω.
- δ 71 Δαρετίου· τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίου χρυσοῦ τὰς δεκάτας δεκάταν.
- δ 72 Δαρεϊκοὺς· νόμισμά τι ἦν χρυσοῦν, ὅπερ Δαρεῖος πρῶτος ἐπενόησεν. ὅτι Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβευσαμένου Ἀριστείδου καὶ τρισχιλίου δαρεϊκοὺς αὐτῷ διδόντος, οὐδὲν ἐπιστρέφεσθαι ἔφη τοῦ Περσικοῦ πλούτου τοιαύτη χρώμενος διαίτη. ἔτυχε δὲ οὐκ ἐπιμελῇ τὸν ἄρτον προσφερόμενος. τούτου τοῦ Δαρείου ἡριθμήθη ὁ στρατός, καὶ εὐρέθησαν μυριάδες χωρὶς τοῦ ναυτικοῦ σὺν ἱππεῦσιν ο'. νέες δὲ ἑξακόσiai συνελέγησαν ἐπὶ Σκύθας.
- δ 73 Δαρεϊκοὺς· εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατήρες οἱ δαρεϊκοί· ἡδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσός. οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρός, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. λέγουσι δὲ τινες δύνασθαι τὸν δαρεϊκὸν δραγμαὶς ἀργυρίου κ', ὡς τοὺς ε' δαρεϊκοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.
- δ 74 Δαρεῖος· ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατὰ κράτος νικᾷ. καὶ αἰτεῖται εἰς διαλλαγὴν ἐλθεῖν καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. ὅτι αὐτὸς Δαρεῖος ὑπὸ τοῦ ἰδίου σατράπου ἀναιρεῖται, Βέσσος ὄνομα· καὶ προσάγει τὴν κεφαλὴν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι. ζητεῖ περὶ τούτου ἐν τῷ Ἀλέξανδρῳ, καὶ ζητεῖ ἐν τῷ Δημοκίδῃ. ζητεῖ παρὰ νῶ ἐν τῷ Δαρεϊκοῦς.

δ 75

Δάς· λαμπάς. πῦρ τε ἐν δασὶ καὶ φακέλους πίσση κεχρισμένους κομίζοντες τὴν πλάτην ἀνάπτουσιν. καὶ αὐθις· τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλημένα μάλα ἀβραῖς καὶ στρωμαῖς ὕφει τινὶ ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις ἐπιθέντας, ὑπὸ δασὶν ἐπακμαζούσαις τῷ πυρί, καὶ τὸν ὑμέναιον ἀδουσῶν γυναικῶν, κομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου.

- δ 76 Δάσασθαι· διαμερίσασθαι. Ἡρόδοτος· ἐς τρεῖς μοῖρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν.
- δ 77 Δασέως καὶ Δασεῖα.
- δ 78 Δάσιος· ὁ δασύς.
- δ 79 Δάσκιος· ὁ πολύσκιος.
- δ 80 Δασμολογία· φορολογία. καὶ Δασμολόγοι, φορολόγοι.
- δ 81 Δασμολογῶ· αἰτιατικῇ. συνάγω. Πλάτων μὲν ἀτελεῖς φόρων τοὺς παρ' αὐτὸν φοιτῶντας ἐποίει· σὺ δὲ δασμολογεῖς, καὶ παρ' ἐκόντων καὶ ἀκόντων λαμβάνεις.
- δ 82 Δασμός· μερισμός, φόρου ἀπαρχή. Ξενοφῶν· εὗρον δὲ καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους ἰζ'. καὶ αὐθις· Ἀθηναῖοι δὲ δείσαντες τὸν Μίνωος στόλον ὑπέστησαν δασμὸν οἷσιν εἰς Κρήτην, ὃν τινα ἂν ἐκεῖνοι δικαιοῦσιαν.
- δ 83 Δασμοφορῶ· δοτικῇ.
- δ 84 Δάσσονται· διασπῶνται. κατὰ μέρη φαγοῦνται καὶ μεριοῦνται.
- δ 85 Δασπλήτα· τὴν ἐπὶ κακῷ προσπελάζουσιν. ἐν Ἐπιγράμμασι· σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλήτα διάστασιν οἶά τε πικρὴν νύκτα καταπτῆσω τὴν Ἀχεροντιάδα. Δασπλήτης γὰρ ἡ Ἐριννύς.
- δ 86 Δασύπους· λαγῶς. καὶ παροιμία· Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα· ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.
- δ 87 Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ· λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ.
- δ 88 Δατεῖσθαι καὶ Δατηταί· δατεῖσθαι μὲν τὸ μερίζεσθαι, δατηταὶ δὲ οἱ μερισταί. τὸ δὲ εἰς δατητῶν αἵρεσιν, εἰδὸς ἐστὶ δίκης. ὁπότε γὰρ κοινωνοῦντινες ἀλλήλοις καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινά, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις εἰς δατητῶν αἵρεσιν. οὕτως Λυσίας καὶ Ἀριστοτέλης. Δατηταὶ κυρίως, οἱ τὰ κοινὰ διανέμοντες τοῖς μὴ βουλομένοις.
- δ 89 Δᾶτις, Πέρσης· ὃς ἐπετήδευσεν ἑλληνίζειν. ὃν λέγουσι φάναι χαίρομαι, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χαίρω. καὶ ἐστὶ Δατισμός. Δᾶτις· οὗτος δὲ εἶδεν ὄψιν ὀνείρου, καὶ ἥτις ἦν ἡ ὄψις, οὐ λέγεται. ὁ δὲ, ὡς ἡμέρη τάχιστα ἐπέλαμψεν, ζήτησιν ἐποίηε τῶν νεῶν. εὐρῶν δὲ ἐν Φοινίσσῃ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κεχρυσωμένον ἐπυνθάνετο, ὁκόθεν εἴη σεσυλημένον. πυθόμενος δὲ ἐξ οἴου ἦν ἱεροῦ, ἔπεμπε τῇ ἑωυτοῦ νηὶ ἐς Δῆλον, καὶ κατατίθεται εἰς τὸ ἱερὸν τὸ ἄγαλμα καὶ ἐντέλλεται τοῖσι Δηλίοισιν ἀπαγαγεῖν τὸ ἄγαλμα. ὃς ἑλληνίζειν βουλόμενος, εἶπεν ἥδομαι καὶ χαίρομαι καὶ εὐφραίνομαι. Δᾶτις καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγεμόνες μετὰ τὴν καθαίρεσιν Μαρδωνίου ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καταπειράσοντες τὰς πόλεις καὶ γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσοντες. οἱ δὲ νησιῶται πάντες ἔδωκαν· Ἀθηναῖοι δὲ βαρέως ἐνεγκόντες τοὺς πρεσβευτὰς ἐξεκέρηξαν. οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲ ἀμφοτέρω δώσιν ἐπηγγείλαντο· καὶ ἐμβαλόντες αὐτοὺς εἰς φρέατα καὶ καταχώσαντες ἀπεφάναντο δεδωκέναι τὴν τῶν αἰτουμένων χάριν.
- δ 90 Δατόν· παρὰ Ῥωμαίοις σημασία τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ καιροῦ, ὅτε τις ἢ ἐκ πόλεως ἢ ἐκ τινος τόπου ἀποσταλῇ. σημειῶσαι, μὴ ποτε τοῦτό ἐστιν, ὃ καὶ νῦν συνήθως λέγεται, τί δατὸν ἔχεις; οἱ δὲ ζάκανον.
- δ 91 Δατός· πόλεως ὄνομα. καὶ Δατὸς ἀγαθῶν, ἐν ᾗ καὶ χρύσεια μέταλλα.

- δ 92 Δάτος, πόλις Θράκης, σφόδρα εὐδαίμων. ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία· Δατὸς ἀγαθῶν. ταύτην δὲ τὴν πόλιν καὶ τὴν παρακειμένην χώραν καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὀνομάζουσιν.
- δ 93 Δατοῖς· δόλοις, πανουργέμασιν. ἐσκόπησαν ἐγγράφοις προσρήμασι διαμαρτύρασθαι αὐτούς. ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς καὶ ὥς ἔθος ἐνεχώρει γενήσεσθαι διὰ τὸν τοῦ βασιλέως φόβον, δατοῖς οὐκ ἔξω δεινότητος τεχνασθεῖσιν ἐχρήσαντο.
- δ 94 Δαυίδ, προφήτης, προπάτωρ τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ ἡμῶν. ὃς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι ἐπορεύετο μεγαλυνόμενος, καὶ κύριος παντοκράτωρ ἦν μετ' αὐτοῦ. εἶχε δὲ δυνατοὺς ἄνδρας λζ', ὥστε τὸν μικρὸν αὐτῶν ποιεῖν πρὸς ρ', τὸν δὲ μέγαν πρὸς χιλίους ἄνδρας. δυνατοὶ καὶ ἀκαταγώνιστοι πρὸς τοὺς ἐναντίους, θυρεοὺς αἶροντες καὶ δόρατα μέγιστα, κοῦφοι τοῖς ποσίν, ὡς δορκάδες ἐπὶ τῶν ὁρέων τρέχοντες. ἡ κατασκευὴ αὐτῶν ἔκπληκτος, τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς λεόντων. τοὺς δὲ πολεμιστάς, οὓς εἶχε Δαβὶδ μετ' αὐτοῦ, μυριάδες τלב' καθὼς ἡριθμήθη ὑπὸ Ἰωάβ τοῦ ἀρχιστρατήγου αὐτοῦ. καὶ τοῦτο πονηρὸν ἐφάνη ἐναντι κυρίου, καὶ ἀπέστειλε κύριος Γὰδ τὸν προφήτην πρὸς Δαβὶδ καὶ εἶπε· τάδε λέγει κύριος ὁ θεός· ἔκλεξα σεαυτῷ γενέσθαι σοι ἓν τῶν τριῶν, ἢ τρία ἔτη λιμὸν ἐν τῇ γῇ, ἢ μῆνας τρεῖς φεύγειν ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν σου, ἢ τρεῖς ἡμέρας θάνατον ἐν τῇ γῇ σου. καὶ εἶπε Δαβὶδ· στενά μοι πάντοθεν τὰ τρία· πλὴν ἐμπεσοῦμαι εἰς χεῖρας κυρίου. καὶ ἐξελέξατο τὸν θάνατον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ πρωΐθεν μέχρι ὥρας ἀρίστου χιλιάδες ο'. καὶ εἶπε Δαβὶδ· ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ κακοποιήσας, οὗτοι τὰ πρόβατα· γενέσθω δὴ ἡ χεὶρ σου ἐπ' ἐμοί. καὶ παρακληθεὶς ὁ κύριος ἀπέστειλε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ συνέσχεεν ἡ θραῦσις, καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Δαβὶδ θυσιαστήριον.
- δ 95 Δαυίδ, βασιλεὺς Ἰσραὴλ. διώκοντος αὐτὸν τοῦ Σαοῦλ, ἐμπεσόντος δὲ τοῦ Σαοῦλ εἰς χεῖρας τοῦ Δαβὶδ καὶ ἅπαξ καὶ δῖς, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντος, ἔφη Δαβὶδ ὁ πραότατος πρὸς Σαοῦλ τὸν ἀπανθρωπότατον· ἵνα τί καταδιώκεις, ὦ βασιλεῦ, τοῦ λαβεῖν τὴν ψυχὴν μου; δικάσαι κύριος ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ καὶ ἐκδικήσει με ἐκ χειρός σου. ἡ δὲ χεὶρ μου οὐκ ἔσται ἐπὶ σέ, καθὼς λέγεται τῇ ἀρχαίᾳ παραβολῇ, ὅτι ἐξ ἀνόμων ἐξελεύσεται πλημμέλεια. καὶ ὁ μὲν οἶκος Δαβὶδ ἐπορεύετο καὶ ἐκραταιοῦτο, ὁ δὲ οἶκος Σαοῦλ ἐπορεύετο καὶ ἡσθένει. εἴτα τῶν ἀλλοφύλων κατὰ Σαοῦλ ἐστρατοπεδευκότων, τοῦ δὲ πρὸς τὴν ἐγγαστρίμυθον ἀπελθόντος καὶ τὴν ἀπόφασιν δεξαμένου, προθύμως εἰσῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον καὶ τοξευθεὶς τὰ ὑποχόνδρια ἐτελεύτησεν. οὗτος ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν καὶ τῶν νόμων ἀκριβὴς φύλαξ καὶ πάντας πολεμίους ἐχειρώσατο ὀλίγοις τέ τισι πταίσμασι τὸ σῶμα πιεσθεὶς θεαίαις ἐπαιδεύετο μᾶστιγι. πρὸς γὰρ τῶν ἑαυτοῦ παίδων μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσε γέλως τε τοῖς πολεμίοις ἀπεδείχθη. καὶ ταῦτα μετανοίαις καὶ δάκρυσιν ἐθεράπευσεν. ἦν δὲ ὁ Δαβὶδ ἐνάρτεος καὶ ἀνδρεῖος ὡς οὐκ ἄλλος τις, ἐν δὲ τοῖς ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων ἀγῶσι πρῶτος ἐπὶ τοὺς κινδύνους ὥρμα, τῷ πονεῖν καὶ μάχεσθαι παρακελεύόμενος τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὰς πράξεις, ἀλλ' οὐχὶ τῷ προστάττειν ὡς δεσπότης, νοῆσαί τε καὶ συνιδεῖν περὶ τὰς τῶν μελλόντων καὶ τῶν ἐνεστηκότων οἰκονομίας ἱκανώτατος, σώφρων, ἐπιεικής, χρηστὸς πρὸς τοὺς ἐν συμφοραῖς ὑπάρχοντας, μὴ ἐξαμαρτῶν, εἰ μὴ περὶ τὴν τοῦ Οὐρίου γυναῖκα. κατέλιπε δὲ πλοῦτον, ὅσον οὐκ ἄλλος βασιλεὺς οὔτε Ἑβραίων οὔτε ἄλλων ἐθνῶν. ὅτι ὁ Δαβὶδ εἰς βασιλέα τρίτον ἐχρίσθη.
- δ 96 Δαυίδειος σορός· καὶ Δαυίδειον μέλος, τὸ τοῦ Δαβὶδ.
- δ 97 Δαυίδης· ὄνομα κύριον.
- δ 98 Δαυλόν· τὸ δασύ. καὶ Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδών. τουτέστιν ἡ δασεῖα.
- δ 99 Δαφίδας, Τελμισσεύς, γραμματικὸς, γεγραφὼς περὶ Ὁμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅτι ἐψεύσατο· Ἀθηναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἰλῖον. ἦν δὲ οὗτος λοιδορούμενος παντὶ καὶ μέχρις αὐτῶν μὴ φειδόμενος τῶν θεῶν. καὶ Ἄτταλον μὲν τὸν βασιλέα Περγάμου διὰ τοῦτο ἔχειν αὐτῷ ἐπιβουλεύοντα. εἰς δὲ τὴν Πυθίαν ἐλθόντα ποτὲ σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον καὶ

ἐπιγελῶντα ἐρέσθαι, εἰ τὸν ἵππον εὐρήσει. χρησθῆναι δὲ αὐτῷ, εὐρήσειν ταχέως. εἴτα ἐκείνον διαθρυλῆσαι τοῦτο, ὅτι μὴδὲ ἦν αὐτῷ ἵππος, μὴδὲ ἀπώλετο. ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἄτταλος ἐπέταξε κατακρημνισθῆναι. ἐν ᾧ δὲ τόπῳ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος ὁ τόπος. καὶ ἔγνω πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεῦσθαι τὸ λόγιον. οὕτως οὖν ἐνυβρίσας κακῶς ἀπώλετο.

- δ 100 Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν· τοῦτο λέγειν εἰώθασιν οἱ ὑπὸ τινων ἐπιβουλευόμενοι, παρόσον ἀλεξιφάρμακον ἢ δάφνη.
- δ 101 Δαφοινόν· τὸ πάνυ φοινίσσον. σᾶμα τόδε φθιμένου μενεδίου εἴσατο Δάμις ἵππου, ἐπεὶ στέρνον τοῦδε δαφοινὸς Ἄρης τύψε.
- δ 102 Δάψατο· ἃ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἐανῶ δάψατο χαίτην.
- δ 103 Δαψίδων· Πολύβιος· οἷων γὰρ ἂν δέκα συμβαίνει τὸ τοῦ τείχους ὕψος, τοιούτων ἰβ' δεήσει τὰς κλίμακας δαψίδων ὑπάρχειν. τουτέστιν ...
- δ 104 Δαψιλέστατος· πολυτελέστατος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ρευμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν μεγαλοψυχούντων.
- δ 105 Δαψίλεια· ἡ πολυτέλεια. καὶ Δαψιλής, ὁ πολὺς.
- δ 106 Δαιδάλεον· τῇ κατασκευῇ ποικίλον. κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας. δαιδάλέος τε γὰρ ἐστι καὶ ἀδύ τι νέκταρος ὄζει. καὶ Δαιδαλόεις, ὁ ποικίλος.
- δ 107 Δαίδαλον· ποικίλον κατασκευάσμα. ἀπὸ Δαιδάλου τινὸς μηχανοποιοῦ, ὃς κατασκευάσας διάφορα μηχανήματα γέγονε περιβόητος. οὐκοῦν διαλαθὼν ἐπὶ τῷ βωμῷ κατέπηξε τὰ δαίδαλα τῶν τριπόδων, ἃ ἐπήγετο.
- δ 108 Δαιδαλόχειρ· ὁ ποικίλα καὶ ἐξαίσια ταῖς χερσὶν ἐργαζόμενος. Δῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῇ ἄνθετο. καὶ αὐθις Αἰλιανός· ἦν δὲ τὰ λυχνία ἀργύρου πεποιημένα καὶ τέχνης θαυμαστῆς δαίδαλα. καὶ Ἀριστοφάνης· ὧ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδος ἔρνος.
- δ 109 Δαιδάλου πτερά· ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν προσθήκης χρωμένων παρελκύσει.
- δ 110 Δαιδάλου ποιήματα· ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας. ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν, ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς καὶ τοὺς πόδας διέστησε. καὶ Ὅμηρός φησιν· ὃς χερσὶν ἠπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν· ἔξοχα γὰρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη· ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἵσας.
- δ 111 Δαιδάλλω· ῥῆμα.
- δ 112 Δαίει· καίει. καὶ Δαιομένη, μερίζουσα, διαιροῦσα. δαίω γὰρ καὶ τὸ μερίζω. ἐξ οὗ καὶ δαιτυμὼν καὶ Δαίς, δαιτός, ἡ εὐωχία.
- δ 113 Δαίμονα· ἐκστατικόν. φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι δαίμονας εἶναί τινας ἀνθρώπων συμπάθειαν ἔχοντας.
- δ 114 Δαιμονᾶν· ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι, καὶ μαίνεσθαι. καὶ Δαιμονήσας. ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον δαιμονήσας, διὰ τὸ γενέσθαι τινὰς ἐπισημασίας τοῦ δαιμονίου διὰ τὴν περὶ τὸ ἱερὸν παρανομίαν.
- δ 115 Δαιμόνιε· μακάριε.
- δ 116 Δαιμονία· δαιμονίως. ἀδελφῆς υἱὸς ἔτη ιη' γεγονώς, ἐπιδειξάμενος εὐθὺς ἐκ νέων φύσεώς τινα ῥώμην δαιμονίαν· ὃς ἀπὸ τέγους πεσὼν παραχρῆμα ἐτελεύτα τὸν βίον.
- δ 117 Δαιμόνιος ὁρμή· τοῦ δαίμονος, ἢ τοῦ θεοῦ.
- δ 118 Δαιμονίως· παραδόξως. ἐθεραπεύθη δέ, ἔφη, δαιμονίῳ τρόπῳ. ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια δαιμονίως ἐσπουδακώς. ἀντὶ τοῦ παραδόξως, ὑπερφυῶς.
- δ 119 Δαίμων· ἡ ἐκάστου τύχη. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἔῃ τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον. καὶ Σοφοκλῆς· γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.

τουτέστι τῆς τύχης. οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ περιερχομένου καὶ τὰ νέρθε γῆς, φησίν, ἐρευνῶντος, καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον διὰ τεκμάρσεων ζητοῦντος, μὴ αἰσθανομένου, ὅτι ἄρκεῖ πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἑαυτοῦ δαίμονι εἶναι καὶ τοῦτον γνησίως θεραπεύειν. θεραπεία δὲ αὐτοῦ καθαρὸν πάθους διατηρεῖν καὶ εἰκαιότητος καὶ δυσαρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. τὰ μὲν γὰρ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων φίλια διὰ συγγένειαν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τρόπον τινὰ δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν· ἐλάττων ἢ πώρως αὕτη τῆς στερισκούσης τὰ λευκὰ καὶ μέλανα.

- δ 120 Δαίνυ· εὐώχει. Ὅμηρος· δαίνυ δαῖτα γέρουσι. καὶ Δαινύμενος, εὐωχούμενος.
- δ 121 Δάϊον· τέρας πολεμικόν.
- δ 122 Δαίω· τὸ μανθάνω. δαίσω, δαΐσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι δάσκω· ἐπεὶ δὴ τὰ εἰς κω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογον ἔχειν· ἀναδιπλασιασμῷ διδάσκω καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος.
- δ 123 Δαίρω· τὸ τύπτω. Δέρω δὲ τὸ ἐκδέρω.
- δ 124 Δαῖς· ἡ εὐωχία. καὶ Δαῖτα θάλειαν ὅτε φησί, στοιχείου μεταθέσει δίαίτάν φασι λέγεσθαι. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ δαΐσασθαι λέγειν, βιαιότερον.
- δ 125 Δαιταλεῖς· δαιτυμόνες καὶ θιασῶται καὶ συμπόται καὶ οἶον συνδαιταλεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης. ἐπιδείπνιον ὁ βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τοῦτ' ἐδείκνυν.
- δ 126 Δαῖτας· εὐωχίας. Φοῖβε, δέξαι πλωτῆρων μάξης χερifuρέα δαῖτα. καί, οἶους Ἡσίοδος παρειαίγει τοὺς Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἡὔτε δαιτί.
- δ 127 Δαιτή· ἐπ' εὐθείας διὰ τοῦ η. ἡ εὐωχία. ἐπὶ δὲ δοτικῆς, δαιτί, τῇ εὐωχίᾳ· ἐκ τοῦ δαῖς, δαιτός, δαιτί.
- δ 128 Δαιτὸς εἴσης· ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχίας. Ζηνόδοτος δὲ τῆς ἀγαθῆς φησιν· ἐπεὶ δὴ ἡ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθόν. ἐπεὶ δὴ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, οἷς δὴ οὐ παρῆν ἄφθονος ἡ τροφή, βία ἤρπαζον καὶ ἀφηροῦντο τοὺς ἔχοντας, καὶ μετὰ τῆς ἀκοσμίας ἐγίνοντο καὶ φόνοι· ἐξ ὧν λεχθῆναι τὴν ἀτασθαλίαν. ἐν γὰρ ταῖς θαλίαις ἡμάρτανον τὰ πρῶτα οἱ ἄνθρωποι. ὕστερον δὲ διένεμον, καὶ ἦλθεν εἰς κόσμον τὰ δόρπα. ἔνθεν καὶ δαιτρός· καὶ δαῖς, ἡ εὐωχία· καὶ δαιτυμόνες, ὅτι ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται δαῖς, ἐπὶ δὲ θηρίων οὐ. ἀγνοῶν δὲ Ζηνόδοτος τῆς φωνῆς ταύτης τὴν δύναμιν ἔφη· ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν οἰωνοῖσι τε δαῖτα.
- δ 129 Δαιτυμόνες· ἀριστηταί, εὐωχούμενοι.
- δ 130 Δαιτρεύειν· μερίζειν.
- δ 131 Δαιτρόν· μεριστήν, μάγειρον.
- δ 132 Δαιτρός· προσδιαιρῶν ἐλάχιστα τοῖς ἐστιωμένοις. οὕτως γὰρ εἰστιῶντο μεριζόμενοι τὰ τε πρόβατα καὶ τὸν πότον. παρὸ καὶ λέγει· δαιτὸς εἴσης. ἰσομοίρου τροφῆς. ἢ Δαιτρός, ὁ διαιρῶν καὶ διανέμων τὰ κρέα. ὅτι Τίμαιός φησι, τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις, λέγων ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν ποιητὴν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν, τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὀψαρτύοντα, ὀψοφάγον εἶναι καὶ λίχνον, τὸν δὲ Διονύσιον τὸν τύραννον κλινοκοσμοῦντα καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ιδιότητας καὶ ποικιλίας ἐξεργαζόμενον συνεχῶς. ἀνάγκη τὴν ἀκόλουθον ποιεῖσθαι διάληψιν, καὶ δυσαρεστεῖσθαι κατὰ τὴν προαίρεσιν.
- δ 133 Δέ· ἀντὶ τοῦ γάρ. μισθοφορεῖ δέ. περὶ Ἀπόλλωνός φησιν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνισι.
- δ 134 Δεβελτός· πόλις Θρακική.
- δ 135 Δεββώρα· ὄνομα κύριον. ἢ προφητὴς καὶ ἀρρενόφρων.

- δ 136 Δεδαιγμένος: ἀνηρημένος.
- δ 137 Δέδασται: μεμέρισται. καὶ Δεδαίεται, μεμέρισται.
- δ 138 Δέδεμαι: δοτικῇ.
- δ 139 Δέδευκε: πεφύρακεν.
- δ 140 Δέδειε: φεύγει ἢ φλέγει.
- δ 141 Δεδειχότας: δείξαντας. Δεδηχότας δὲ δακόντας.
- δ 142 Δέδηγμαι τὴν καρδίαν: ἡνίαμαι, λελύπημαι. καὶ Ὅμηρος· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος. καί, θυμοδακὲς μῦθος. καρδίαν δὲ εἶπε, παρόσον περὶ τὴν καρδίαν συνίσταται τὰ τοῦ θυμοῦ καὶ τὰ τῆς ἡδονῆς. παρ' Ὀμήρῳ Ὀδυσσεύς· στῆθος πλήξας, κραδίην ἡνίπαπε μύθῳ, τέτλαθι κραδίη φάσκων.
- δ 143 Δεδημευμένοι: ἀπηγορευμένοι.
- δ 144 Δέδηε: φλέγει.
- δ 145 Δεδήσεται: δεθήσεται.
- δ 146 Δεδηχότας: δακόντας.
- δ 147 Δέδια: φοβοῦμαι.
- δ 148 Δέδιθι: φοβήθητι.
- δ 149 Δεδιζάμενοι: φοβηθέντες.
- δ 150 Δεδίξεσθαι: ἐκφοβῆσαι, διῶξαι. ἦχον ἐγείρει συμμιγῇ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν.
- δ 151 Δεδιότες. καὶ Δεδιώς, φοβούμενος. οἱ δὲ ἀμφὶ τοῖς οἰκείοις δεδιότες ἐνταῦθα πρῶτον ἡξίουσιν ἰέναι.
- δ 152 Δεδίσσω: ἐκφοβῶ. τὰ δὲ διὰ δύο σς ῥήματα ἔξ φωνήεντα παραλαμβάνει. α· ἄλλος, ἀλλάσσω. ε· πῦρ, πυρός, πυρέσσω. η· πτήσσω. ι· δεδίσσω καὶ δειδίσσω καὶ δεδίττω. καὶ Δεδιττόμενος, ἐκφοβῶν. υ· ἀφύσσω, τὸ ἀπαντλῶ. ο· τὸ γὰρ ὄσσω ἐκ τοῦ ὅπτω ἐστὶ μετελλαγμένον. ω· ὄνειρώσσω, ἀγρώσσω.
- δ 153 Δεδιττόμενος: ἐκφοβῶν.
- δ 154 Δεδμήμεθα: ὑποτετάγμεθα.
- δ 155 Δεδμημένοι: δεδασμένοι. καὶ Δέδμηνται. ἐν Ἐπιγράμμασι· οἱ δὲ χαλινοὶ στοιχηδόν, ξεστοί τ' ἀμφίβολοι κάμακες δέδμηνται, ποθέουσιν ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας, Παλλαδίου.
- δ 156 Δεδοκήμενος: ἐκδεχόμενος, ἐνεδρεύων, δοκεύων καὶ ἐπιτηρῶν.
- δ 157 Δεδοκιμασμένα: κεκριμένα. ἔγραψε δὲ Εὐσέβιος καὶ ἄλλα ὑπομνήματα δεδοκιμασμένα.
- δ 158 Δεδοξοποιημένον: δόξη κοσμούμενον. Πολύβιος· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις δουλεύει· τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ προσδεδοξασμένον οὐχ ἥττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἀμαρτάνει.
- δ 159 Δέδορκεν: ὀρᾷ, βλέπει.
- δ 160 Δέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα: ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐπραγούντων.
- δ 161 Δεδουπώς: πεπτωκώς, τεθνηκώς.
- δ 162 Δεδραγμένος: πεπραγμένος.
- δ 163 Δέδοικα: φοβοῦμαι. δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγὴ τις ἦκη. πῶς γάρ, εἰ πεπαυμένος μηδὲν τι μᾶλλον ὁ νοσῶν εὐφραίνεται. ἀντὶ τοῦ πῶς γὰρ οὐ θεῖόν τι εἶη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ

πεπαυμένος τοῦ κακοῦ, μάλλον ἐν ἀνία διάγει. ὡς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή. ὅτι
κάκιον νῦν ἐκεῖνος ἔχει.

δ 164 Δέδοιμι: οἰκοδομοίην. οἰκίον εὔτε δέδοιμι.

δ 165 Δέδυκα: ὑπεισηλθον. Δέδυκε δὲ εἰσηλθε.

δ 166 Δέει: τὸ δεῖ. τὸ ὀριστικὸν δηλονότι. Δέει δέ, φόβῳ. ὁ δὲ Νικόμαχος ὡς πεφωραμένος ἐν παντὶ
ἦν δέει.

δ 167 Δεινός: ὁ δεινός.

δ 168 Δέημα: ὡς γελοῖον, ᾧ θεοί, τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖται μου σφόδρα.

δ 169 Δεῆσαν: χρειὰς γενομένης.

δ 170 Δεήσεις: ἀντὶ τοῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν Ἀληθείας πρῶτῳ.

δ 171 Δέκα καὶ Δεκαδοῦχος: δέκα μὲν ἦρχον μετὰ τοὺς λ' καταστάντες, ἐκαλεῖτο μέντοι τούτων
ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δηλοῖ Λυσίας.

δ 172 Δεκαδάρχαι: τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαδαρχίας συνεχῶς
ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. καὶ Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκαδάρχην κατέστησεν, ὡς
Δημοσθένης ἐν ζ' Φιλιππικῶν.

δ 173 Δεκάζεσθαι: ἐρρήθη μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ δεκάδα φθειρεσθαι δώροις. ὅτε γὰρ βούλονται τινες
ἀρχῆς τυχεῖν ἢ ἄλλο τι ἀνύσασθαι, κατὰ δέκα ἀνθρώπους ἐδίδοσάν τινα, ὅπως συμπράττωσιν
αὐτοῖς. ἐξ ἐκείνου δὲ ἤδη τὸν λαμβάνοντα ἔνεκα τοῦ συμπράττειν μὴ ἀπαντῶντος τοῦ
βελτίστου, δεκάζεσθαί φασιν. ὅμοιον καὶ τὸ ἐριθεύεσθαι τῷ δεκάζεσθαί ἐστιν. καὶ γὰρ ἡ ἐρίθεια
εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ μισθοῦ δόσεως.

δ 174 Δεκάζεσθαι: δωροδοκεῖσθαι. καὶ Δεκάζειν, διαφθεῖρειν χρήμασιν, ἢ δώροις. Αἰλιανός: πολλοὺς
διέφθειρε νομάδων δεκάσας εἰς προδοσίαν. καὶ Δεκάζων, τὸ σημαινόμενον δῆλον. ἐποιήθη δὲ
τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν. Λύκος μὲν ἐστὶν ἥρως μορφήν ἔχων τοῦ θηρίου. πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις
ἀνεστήλωται δικαστηρίοις πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ ἰ' γινόμενοι ἀνεστρέφοντο. ἐνθα
καὶ ἡ παροιμία: λύκου δεκάς. ἐξ οὗ τῆς δεκάδος τὸ δεκάζειν καὶ δεκάζεσθαι.

δ 175 Δεκαμναιαῖον: δέκα μνᾶς. Σκόπας, Αἰτωλῶν στρατηγός, ὃς ἀποτυχὼν τῆς στρατείας νόμους
ἔγραφε. καὶ ὁψώνιον ἐξέθηκεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς ἐκάστης ἡμέρας δεκαμναιαῖον, τοῖς δὲ ἐπὶ
τινος ἡγεμονίας τεταγμένοις μναιαῖον. ἀλλ' ὅμως οὐκ ἠρκέσθη τούτοις, καὶ φθονηθεὶς τὸ
πνεῦμα προσαπέθηκε τῷ χρυσίῳ. ρ' δὲ δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν.

δ 176 Δεκάπαλαι: τὸ πρὸ πολλοῦ πάνυ λέγουσιν Ἀττικοί.

δ 177 Δεκάπους σκιά: τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν
σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ ἀπῆσαν ἐπὶ τὰς ἐστιάσεις, οὐδ'
ὑποτηρήσεως οὔσης αἰτίας, ἐφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι, εἰ πόσας ὥρας προήκει.

δ 178 Δεκάπουν σκιάν· Ἀριστοφάνης· σοὶ δὲ μελήσει, ὅταν ἦ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν
ἐς δεῖπνον. περὶ ἡλιотροπίου φησί. τουτέστι τοῦ ἡλίου ἡ σκιά ὅταν ἦ δέκα ποδῶν, ἡγουν ὅτε
γίνεται ὀψινόν.

δ 179 Δεκάσκαλμος ναῦς.

δ 180 Δεκαταῖος: δέκατος.

δ 181 Δεκατεύειν: δεκάτην δοῦναι. ἐφ' οἷς οἱ Ἕλληνες ὤμοσαν, εἰ νικήσειαν, στρατεύσειν καὶ
δεκατεύσειν ἅπαντας τῷ Πυθίῳ. ἐς δεκάτην παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει. τὴν δεκάτην
γὰρ εἰστίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισίν. Εὐριπίδης Αἰγεῖ·

τίς σε μάτερ ἐν δεκάτῃ τόκου ὠνόμαζεν; ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς ζ' φησὶν ἐπιτίθεσθαι τὰ ὀνόματα, γράφων οὕτως· πλείστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸς τὴν ζ', διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται.

- δ 182 Δεκατεύειν: ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπράττεσθαι καὶ λαφυραγωγεῖν. τὰ δ' ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα ἐδεκατεύοντο θεοῖς, διὸ κυρίως δεκατεῦσαι τὸ καθιερῶσαι, κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ τὸ δεκάτην ὁπωσοῦν λαβεῖν καὶ ἀπαιτῆσαι.
- δ 183 Δεκατευτάς: τοὺς τελώνας τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας καὶ συλλέγοντας. οὕτως Ἀντιφῶν. καὶ Δεκατηλόγοι, οἱ αὐτοί. εἴρηται δὲ καὶ θηλυκῶς τὴν Δεκατηλόγον.
- δ 184 Δεκατευτήριον: τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ πορθμεῖον. ὡς εὐθύς τὴν Ἄβυδον λυμανεῖται καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκατευτήριον.
- δ 185 Δεκατηλόγους: τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. ταυτὸν ἄρα τοῖς δεκατευταῖς.
- δ 186 Δεκάτην ἐστίασαι: ἔθος ἦν παίδων γεννωμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἀστοῖς, τῇ ι' τῶν νυκτῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως συγκαλεῖσθαι τοὺς πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς οἰκείους καὶ τοὺς ἐγγυτάτῳ φίλους, καὶ παρόντων ἐκείνων τὰ τε ὀνόματα τοῖς παισὶ τίθεσθαι καὶ καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς· ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ δεκάτη. καὶ Δεκατῶ ῥῆμα. ὡς τὸ, ὁ λαμβάνων δεκάτας δεδεκάτῳται. τῆς τῶν Συρακουσίων δεκάτης πολὺ προτιμώτερόν σε ποιούμενος.
- δ 187 Δεκασμός: δωροδοκία.
- δ 188 Δεκάχοια: δεκαπλάσια.
- δ 189 Δεκέβαλος: ὁ τῶν Δακῶν βασιλεύς. ζητεῖ ἐν τῷ δεινός.
- δ 190 Δεκέλεια: τόπος.
- δ 191 Δεκελειός: ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος· ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου.
- δ 192 Δεκέτης: ὁ δεκαετής. θηλυκῶς δὲ Δεκέτις, διὰ τοῦ ι.
- δ 193 Δέκιος, Ῥωμαίων βασιλεύς, Φιλίππου διάδοχος, ὃς βασιλικῶ θεσπίσματι τοὺς τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας ἐθανάτου καὶ τοὺς οὐ θεοὺς προσκυνεῖν ἠνάγκαζεν.
- δ 194 Δεκτέον: δεῖ δέχεσθαι.
- δ 195 Δεκτῆρες: ὑποδοχεῖς.
- δ 196 Δελεάζοντες: ἐπικρύπτοντες. οἱ δὲ Σκυθοπολίται δύο ἡμέρας ἡρέμησαν τὴν πίστιν αὐτῶν δελεάζοντες, τῇ δὲ τρίτῃ νυκτὶ παρατηρήσαντες κοιμώμενον ἀνείλον.
- δ 197 Δέλεαρ: ἀπάτη, δόλος. τοῦ δὲ προθύμως συγκαταθεμένου, δελέατος προσετίθει τὸ ἀκόλουθον παρακαλῶν πλεῦσαι πρὸς τὸν Δημήτριον.
- δ 198 Δελεάζω· αἰτιατικῇ. καὶ Δελήτιον, τὸ δέλεαρ.
- δ 199 Δελεασμός. καὶ Δελεάσμασι.
- δ 200 Δελέαστρα: παγίδες.
- δ 201 Δέλτα: τὸ τέταρτον στοιχεῖον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. δέλτα παρατετιλμέναι.
- δ 202 Δέλτος: πινακίδιον, τιτλάριον, σχεδάριον. Ζήνων ὁ Κιτιεὺς Κλεάνθην τὸν αὐτοῦ διάδοχον ἀφωμοίου ταῖς σκληροκήροις δέλτοις, αἱ μολὶς μὲν γράφονται, διατηροῦσι δὲ τὰ γραφέντα.
- δ 203 Δελτωτόν· ζητεῖ ἐν τῷ ἔμβολον.
- δ 204 Δέλφακας καὶ Δελφάκιον: τοὺς μεγάλους χοίρους, οἱ δὲ καὶ τοὺς μικροὺς. Ὅμηρος· ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τὰ τε δμώεσσι πάρεστι χοίρει· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι. δέλφακος ἄρρενος λίθῳ τὴν κεφαλὴν παίοντες ἄρῳνται. νέα γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δελφακουμένη ἤξει μεγάλην τε καὶ παχεῖαν κέρκον.

- δ 205 Δελφάκιον: ὁ μικρὸς χοῖρος. Ἀριστοφάνης· οἱμοὶ κακοδαίμων, δελφάκιον γέγονα. τοῦτο εἵρηκεν ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. ἀντὶ τοῦ φλογισθεῖς. μετὰ γὰρ τὸ τυθῆναι τὰ δελφάκια φλογίζονται, ἵνα ψιλωθῶσιν.
- δ 206 Δελφίνιον: ἔστι μέντοι χωρίον ἐν Χίῳ· ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον.
- δ 207 Δελφίς: πρὸς ναυμαχίαν πολεμιστήριον ὄργανον. ὅθεν καὶ δελφινόφορον ναῦν Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ' φησὶν· ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν εὐπλων, αἱ ἀπὸ τῶν ὀλκάδων δελφινόφοροι, ἡρμέναι ἐκώλυν.
- δ 208 Δελφίς: ὁ ἰχθύς. καὶ ὄργανον ναυτικὸν σιδηροῦν, ἢ μολίβδινον. Ἀριστοφάνης· πρὶν ἐκεῖνον προσικέσθαι σου, πρότερον τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παραβαλοῦ. δελφίν, σιδηροῦν κατασκευάσμα ἢ μολίβδινον, εἰς δελφίνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων καὶ κατεδύοντο. δελφινόφορος τε ἡ ναῦς. τὴν ἄκατον δὲ παραβαλοῦ· ἀντὶ τοῦ ἔτοιμον ποιεῖ, ὡς εἴ τις κίνδυνος ἐκ τοῦ ἀνέμου, ἐς αὐτὴν ἐμβησομένοις.
- δ 209 Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, δίψει δὲ ἀπόλλυται· ἐπεὶ οὗτοι διὰ τὸ ἱεῖσθαι τῷ θεῷ ἐστεφανωμένοι, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἀποροῦντες οὐκ ἀπαλλάσσουσιν.
- δ 210 Δελφοί: τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ τὸν Δελφύνην δράκοντα ἐκεῖ εὐρεθῆναι, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἀπόλλων. Πυθῶ δέ, διὰ τὸ ἐκεῖ σαπῆναι. καὶ Δελφίς, ἢ Δελφική, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. Δελφίς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὅφρα γενοίμαν τὰς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίη.
- δ 211 Δελφύς: μήτρα. ἔνθεν ἀδελφός. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μήτρας.
- δ 212 Δελφίνα νήχεσθαι διδάσκεις· ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἡσκηνται. καὶ Δελφίνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων· διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρόν.
- δ 213 Δέμνια: ἐγκοίτια στρώματα. καὶ Φυγοδέμνιος, ἢ παρθένος.
- δ 214 Δέμας: σῶμα. δέμας πυρός. λείπει τὸ ὦς, ἵν' ἢ ὡς πῦρ.
- δ 215 Δέμω· αἰτιατικῇ. οἰκοδομῶ. ἐξ οὗ καὶ ἐδείματο.
- δ 216 Δεννάζων: βλασφημῶν. κακὰ δεννάζων ῥήματα.
- δ 217 Δενδίλλων: τοῖς ὄμμασι νεύων.
- δ 218 Δένδρεϊ: τῷ δένδρῳ. λύσις ὀνείρου· ξηρῶν φανέντων δενδρέων κενοὶ κόποι.
- δ 219 Δενδροκόμους: τὰς κομώσας τοῖς δένδροις. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· δενδροκόμους κορυφάς.
- δ 220 Δενδρώτης: ἡ τῶν δένδρων αὔξησις.
- δ 221 Δενδρυάζειν: εἰς δρυὶς καταδύεσθαι κυρίως. ἀπὸ τῶν παλαιῶν, ταῖς δρυσὶ σκέπη χρωμένων πρὶν τὰς οἰκήσεις εὐρεθῆναι. καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν.
- δ 222 Δεντᾶτος: ὄνομα κύριον.
- δ 223 Δεξαμενή· εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἦκων ἐς αὐτὴν ποῦ τὴν θεῖαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισεν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκειν αὐτὴν ἴσχυσε. τουτέστιν ἢ τράπεζα ἢ τὰ θεῖα δεχομένη.
- δ 224 Δεξάμενος: ἀντὶ τοῦ λαβών. Ἡρόδοτος.
- δ 225 Δεξιὰ κυρίου· ἡ ἄνωθεν ῥοπή καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. Δεξιὰ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ συνετά, ἀριστερὰ δὲ τὰ μωρά. Σοφοκλῆς· οὔποτε γὰρ φρένοθέν γ' ἐπ' ἀριστερά, παῖ Τελαμῶνος, ἔβης.
- δ 226 Δεξιάς: συνθήκας. ὁ δὲ πέμπει χιλίαρχον δεξιάς τῷ Ἰωσήφῳ δοῦναι κελεύσας.

- δ 227 Δεξίδωροι: δωροδόκοι. δεξιάν τε ἐνέβαλεν αὐτῶ· σύνταξις.
- δ 228 Δεξικράτης: οὗτος Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα αὐτοῦ εἰσιν ὕφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι, ὡς Ἀθήναιός φησιν ἐν γ' Δειπνοσοφιστῶν.
- δ 229 Δεξιμήλων: θεῶν. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα. βωμῶν κυριώτερον.
- δ 230 Δεξιολάβος: παραφύλαξ.
- δ 231 Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδονίπτραν: Ἀριστοφάνης· ἐπὶ τῶν ἀρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχηρμένων.
- δ 232 Δεξιός: εὖνους, ἀγαθός, ἐπιτήδειος. καὶ Δεξιώτερος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθός. καὶ τούτων ὅστις δεξιώτερος καὶ φιλοικτίρμων θαρρεῖν ἐπεκέλευεν. Δεξιὸς δὲ τοὺς πεπαιδευμένους ἔλεγον. ζητῶν δεξιὸς εἶναι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. ὁ δὲ φίλος γέγονε τούτῳ καὶ δεξιάν τε ἐνέβαλεν αὐτῶ, καὶ ἐστιᾶν ἔμελλεν. καὶ Ἰώσηπος· ὁ δὲ ἐζήτει ἐπὶ δεξιᾷ καταβῆναι. τουτέστιν ἐπὶ συνθήκῃ. Δεξιὸς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς ἐστρατευμένους καὶ ἐπαίνου ἀξίους· τοὺς δὲ διαδιδράσκοντας στρατιώτας φιλοδίκους καὶ συκοφάντας.
- δ 233 Δεξιός: καὶ ὁ εὐχερής. ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος τις ἦν Βαρσύμης οὕτω καλούμενος, ὃς ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ χαλκοῦ καθήμενος κέρδη αἰσχροῦ ἐπορίζετο ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας, τὴν περὶ τοὺς ὀβολοὺς κλοπὴν εὖ μάλα τεχνάζων καὶ τοὺς αὐτῶ ξυμβάλλοντας ἀεὶ τάχει ἐκκρούων· δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι. καὶ αὖθις· ὁ δὲ δεξιᾷ χρησάμενος τύχῃ ἐκυρίευσεν Ῥώμης, ὅτι πρώτῳ Ποπλίῳ ἐλλοχήσεως ἀμοιβῆς δεξιῶς γενομένης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη στέφανος ἀγρώστεως χλωρᾶς. ἀντὶ ἀρμοδίως. καὶ Ἀρριανός· ὁ δὲ παρὰ Μάννον ἀπεχώρησε δεξιᾶς τε παραβάς, ἃς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὄρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε.
- δ 234 Δεξιός: ὁ εὐπαίδευτος. καὶ Δεξιοί, οἱ εὐπαίδευτοι. Ἀριστοφάνης· τὸ δὲ μεταστρέφεσθ' ἀεὶ πρὸς τὸ μαλθακώτερον, δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους. οὗτος ὁ Θηραμένης τῶν τὰ πολιτικὰ πραττόντων ἦν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀρμόζοντα. ὁ δὲ Θηραμένης οὗτος διδάσκαλος Ἰσοκράτους, Ἄγνωτος παῖς, Στιριεὺς τῶν δῆμων. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενομήται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιώτατα, ἢ τε τῶν ἐν Ἀργεννούσῃ στρατηγῶν ἀπαγωγή, ἣν αὐτὸς συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένους, καὶ ἡ τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου κατάστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίως τῆς τελευτῆς ἔτυχεν· ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν λ' ἀνῆρέθη, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. ἔνιοι δὲ φασὶ καὶ καταφυγόντα ἐπὶ τὴν ἐστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ ἥθους Κόθορνον ἀπεκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῇ τῶν ἀντιπολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὸ συμφέρον ἑαυτῶ τοῦ πιστοῦ προτάσων, ἐπειδὴ καὶ ὁ Κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδέσεις ἀρμόττει. δοκεῖ δὲ οὗτος καὶ τὰ τρία ψηφίσασθαι ἐπιζήμια, ἢ δημεύεσθαι ἐν τῷ ξύλῳ ἢ πιεῖν κώνειον ἢ ἐκφυγεῖν. δοκεῖ δὲ οὗτος ἀπὸ Κέω τῆς νήσου εἶναι, οὐκ εἶναι δὲ γνήσιος, ἀλλὰ ποιητὸς υἱὸς τοῦ Ἀγνωτος. ὁ δὲ Θουκυδίδης αὐτὸν ἐπαινεῖ. καὶ διαβάλλει αὐτοὺς ὡς ἄρπαγας.
- δ 235 Δεξιοῦται· αἰτιατικῇ. προσάγεται, ξενοδοχεῖ, φιλοφρονεῖται.
- δ 236 Δεξιῶσις: ὑποδοχή.
- δ 237 Δέξιππος, Δεξίππου, ὁ Ἑρέννιος χρηματίσας, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Βαλεριανοῦ καὶ Γαλλιήνου καὶ Κλαυδίου δευτέρου καὶ Αὐρηλιανοῦ τῶν βασιλέων Ῥωμαίων.
- δ 238 Δέξιππος, Κῶος, ἰατρός, Ἰπποκράτους μαθητής· ὃς μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Ἑκατόμνου τοῦ Καρῶν βασιλέως ἰάσασθαι αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἀπογνωσθέντας Μανσωλὸν καὶ Πιζώδαρον, ἐπὶ ὑποσχέσει ἰάσατο τοῦ παῦσαι τὸν πρὸς Κᾶρας τότε αὐτοῖς ἐνεστῶτα πόλεμον. ἔγραψεν Ἰατρικὸν βιβλίον α' καὶ Περὶ προγνώσεων β'.

- δ 239 Δεξιοί: οἱ εὐπαίδευτοι.
- δ 240 Δέομος: νόμος, ἡ δεσμός.
- δ 241 Δέομαι· γενικῇ, αἰτιατικῇ δέ. τοῦτον τοίνυν ἐροῦμεν. ἃ δὴ δέομαί τε καὶ ἀντιβολῶ.
- δ 242 Δέον· ὅτι εἰ κείμενόν ἐστι τὸν σπουδαῖον πολιτεύεσθαι, χρή διελομένους τὸ δέον παρ' ἑαυτοῖς ὅπερ σημαίνει καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ ἀναγκαῖον, τὸ μὲν ἀναγκαῖον, ὅταν λέγωμεν πᾶν τὸ γενόμενον δέον εἶναι καὶ φθαρῆναι, τὸ δὲ συμφέρον, ὅταν λέγωμεν, δέον εἶναι περιπάτοις χρῆσθαι ἢ διαίτη τοιαύτη, τὸ δὲ καλόν, ὅταν λέγωμεν δέον εἶναι τὰ δίκαια ποιεῖν ἢ πείθεσθαι τοῖς νόμοις ἢ τοῖς γονεῦσι. γ' οὖν σημαίνει. δέον δὲ λέγεται, ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή.
- δ 243 Δέον· ὥσπερ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα. Περικλῆς Ἀθηναίων στρατηγός, λόγον ἀπαιτούμενος ὑπὲρ χρημάτων Κλεάνδρῳ τῷ ἄρμοστῇ Λακεδαιμονίων ἐπὶ προδοσίᾳ, τοῦτο οὐκ ἐδήλου, ἀλλ' εἰς τὸ δέον ἔλεγεν ἀναλῶσαι αὐτά. οἱ δὲ ἄλλως φασί. πολλῶν ὄντων χρημάτων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν πόλεμον τὰ πλεῖστα ἀνάλωσε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ λογισμοὺς διδοὺς ν' ταλάντων ἀπλῶς εἰπεῖν εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. μετὰ δὲ ταῦτα μαθόντες Λακεδαιμόνιοι Κλεανδρίδην μὲν ἐδήμευσαν, Πλειστοάνακτα δὲ ε' ταλάντοις ἐζημίωσαν ὑπολαβόντες δωροδοκήσαντας αὐτοὺς φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς, καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ ὅτι δέδωκα τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι ταῦτα, οὕτως αἰνίζασθαι.
- δ 244 Δέον: τὸ πρέπον. ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή. Προκόπιος· μίαν πηγὴν οὕσαν, οὐ δέον αὐτὴν ἐκπεπωκότων ἀποξηρανθῆναι.
- δ 245 Δέοντο: ἐδεσμεύοντο.
- δ 246 Δέος: φόβος.
- δ 247 Δέω μικροῦ: μικροῦ γε ἔχομαι.
- δ 248 Δέπας: τὸ ποτήριον. καὶ Δεπάεσι, σὺν τοῖς ποτηρίοις.
- δ 249 Δεραγχεᾶς πάγας: τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας.
- δ 250 Δέρας: τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὅπερ ὁ Ἰάσων διὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγενόμενοι ἔλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν τὴν Αἰήτου τοῦ βασιλέως θυγατέρα. τοῦτο δὲ ἦν οὐχ ὥς ποιητικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίον ἦν ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημείας χρυσόν. εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ δέρας, διὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ.
- δ 251 Δέργμα: τὸ βλέμμα. ἐκ τοῦ δέρκω, τὸ βλέπω.
- δ 252 Δέραια: ἐπιτραχήλιος κόσμος.
- δ 253 Δεραιοπέδη: τὸ ἱξευτικὸν λίνον. ἐν Ἐπιγράμμασι· τάνδε πετηνῶν ἄρρηκτον Πίγρης τάνδε δεραιοπέδην. λέγεται δὲ καὶ λαιμοπέδην.
- δ 254 Δέρη: τράχηλος. λέγεται καὶ Δειρή.
- δ 255 Δερρίδιον: σκιάδιον δερμάτινον.
- δ 256 Δέρρις: δέρμα· βύρσα· ἢ τρύχινον παραπέτασμα.
- δ 257 Δέρκειν: βλέπειν. καὶ Δερκομένων, βλέπόντων.
- δ 258 Δερκυλλίδας: ὄνομα κύριον. βασιλεὺς Λακεδαιμονίων.
- δ 259 Δερματικόν: Λυκοῦργος λέγει τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγινόμενον ἀργύριον.
- δ 260 Δέρμη: πόλις.

- δ 261 Δερμιστής: Λυσίας μὲν τὸν σκώληκά φησιν οὕτως λέγεσθαι, Ἀρίσταρχος δὲ τὸν ὄφιν. εἴη δ' ἂν μᾶλλον ὁ δέρματα ἐσθίων ἐτυμώτερον οὕτω καλούμενος.
- δ 262 Δερμόπτερα ζῶα: οἶον νυκτερίς, ἥτις μόνη τῶν πτητικῶν ζώων καὶ γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς καὶ θηλάζει εὐθέως τὸ γεννώμενον.
- δ 263 Δερμύλλοντα.
- δ 264 Δέρος: αἱ τοιαῦται εὐθεῖαι ἦτοι Ἰωνικαὶ εἰσιν ἢ Δωρικαὶ δέρος, κῶος. ἀπὸ γὰρ τοῦ δέρας καὶ κῶας πεποίηνται.
- δ 265 Δέρτρον: ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δέσμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ράμφος. δέρτρον ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρούειν. τούτῳ δὲ διαρρήσσουσιν ἅ ἂν ἐσθίωσιν οἱ γῦπες τῇ κρούσει τοῦ ράμφους. καὶ ἐστὶ τὸ ὄνομα ῥηματικόν. ὥς παρὰ τὸ πλήσσω πληκτρον, οὕτως καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον.
- δ 266 Δέρω: τὸ ἐκδέρω. καὶ Δέρεις, ὁμοίως. Δαίρω δὲ τὸ τύπτω. καὶ Δήρεις.
- δ 267 Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς: ἀντὶ τοῦ ἐκδερῶ σε, ὥστε ἀπὸ τοῦ σώματος θύλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδοχὴν κλεμμάτων.
- δ 268 Δέσιος: παρὰ Μακεδόσιν ὁ μὴν ὁ Ἰούνιος.
- δ 269 Δεσμὰ τῆς ψυχῆς, αἱ φλέβες καὶ αἱ ἀρτηρίαι καὶ τὰ νεῦρα. ὅταν δὲ καθ' ἑαυτὴν ἡρεμῇ, δεσμὰ γίνεσθαι αὐτῆς πρὸ τοῦ λόγου καὶ τὰ ἔργα.
- δ 270 Δεσμεύω· αἰτιατικῇ. καὶ Δεσμῶ· αἰτιατικῇ.
- δ 271 Δεσμωτήριον: ἡ φυλακή.
- δ 272 Δεσμώτης: καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὥς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν. Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων· ὅψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλοῦ χρόνου πρὸς τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.
- δ 273 Δεσμοὶ Τυρρηνοί: οἷς ἐχρῶντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ εἰς τὰς τῶν δεσμωτῶν κακουχίας.
- δ 274 Δεσπόζω· γενικῇ.
- δ 275 Δεσποτεία: ἡ κυρίευσις.
- δ 276 Δεσπότου κεκαρμένου: πενθοῦντος.
- δ 277 Δεσπόσυνος: παῖς τοῦ δεσπότου.
- δ 278 Δέτ.
- δ 279 Δέοιτο: χρήζοι.
- δ 280 Δέδευκε: πεφύρακεν.
- δ 281 Δεύειν: φυρᾶν. ἔστι δὲ καὶ τὸ φυρᾶν Ἑλληνικόν.
- δ 282 Δευθέντα: βραχέντα. καὶ Δευόμενος, βρεχόμενος. Αἰλιανός· αἵματί τε δευόμενοι οἱ τοῖχοι τῶν δωματίων, καὶ ἐκ τῶν δαπέδων ἀνέβρουε λύθρον, καὶ πάντων τὰς διανοίας ἐξέπληττον.
- δ 283 Δευκαλίων: ὄνομα κύριον.
- δ 284 Δεῦρ' αἰεί: ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'. πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο αἰεὶ διεληλύθαμεν. τινὲς ἀντὶ τοῦ ὠδὶ τιθέασιν.
- δ 285 Δεῦρ' ἦξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός: ἀντὶ τοῦ ταχύτερον ἢ ὥς ἔδει βαδίζειν.
- δ 286 Δεῦρ' ἴθι· Ἀριστοφάνης· δεῦρ' ἴθι, ἵνα κλάης. ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τινα ἐπισπωμένων. τὸν παῖδά φησιν πλησίον ἐλθεῖν τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἀνέκειτο ὁ δεσπότης, τύψειν αὐτὸν ἀπειλῶν.
- δ 287 Δεῦρο: ἐνθάδε· ἐπὶ τοῦ παρόντος. καὶ Δεῦρο αἰεί, ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ παρόντος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐλθέ. Δεῦρο νῦν πρόσελθε, ἀντὶ τοῦ πλησίασον, ἐγγὺς ἐλθέ. καὶ παρ' Ὀμήρῳ· δεῦρ' ἴθι.

λέγεται δὲ καὶ Δευρὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. ταχέως ἤκειν ὡς ἐμὲ δευρὶ καὶ μὴ μέλλειν· κἄν μὴ ταχέως ἤκωσιν, ἐγὼ μὰ τὸν Ἀπόλλω κατὰ γῆς ἀποπέμψω.

- δ 288 Δεῦρο: τοῦτο τὸ ἐπίρρημά τινες ἐπὶ χρόνου τετάχθαι νομίζουσιν. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται· ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· καὶ παρασχεῖν τῷ μὲν φεύγοντι θαρρεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ. καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ Παρανόμων κατηγορίᾳ· ναυμάχους ὡς περὶ δωρεῶν μὲν εἰπεῖν κατάγειν δεῦρο. καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους· περὶ τοῦ ταιλαιπῶρου Διδύμου νῦν πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. καὶ μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεσον. καὶ Δημοσθένης· ἀπόκριναι γὰρ δεῦρο ἀναστάς μοι. καὶ ἄλλοι ἕτεροι.
- δ 289 Δεύσας· βρέξας. ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους προσέγραψεν.
- δ 290 Δευσοποιός· βαφεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον.
- δ 291 Δευσοποιός· κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τὸ ὄνομα, τῆς ἔμμονον καὶ ἀνέκπλυτον ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς, ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων, τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. καὶ Δευσοποιὸς πονηρία· μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν καταβεβαμμένων ἐρίων. σημαίνει δὲ τὸ βέβαιον καὶ ἀνέκπλυτον τοῦ χρώματος. οἱ συγγραφεῖς δὲ ὅταν ἀμετακίνητόν τι δηλῶσαι βούλωνται, καταχρῶνται τῇ λέξει καὶ ἐπ' ἄλλων. δύναται οὖν ἡ δευσοποιὸς πονηρία ὑπερβάλλουσα εἶναι καὶ ἥς οὐχ οἶον ἦν περιγενέσθαι.
- δ 292 Δεύτατος· ὁ ἔσχατος. ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι καὶ ἐνδεῖν.
- δ 293 Δεῦτε· παρακελεύσεως ἐπίρρημα.
- δ 294 Δευτεριάζειν· ἐγὼ ἤδη διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν. τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι.
- δ 295 Δεύτερος πλοῦς· ὅτε ἀποτυχὼν τις οὐρίου κώπαις πλεῖ.
- δ 296 Δέφεσθαι· Ἀριστοφάνης· ὑμᾶς δὲ θρία λαβόντας διφόρου συκῆς ἐν τοῖς προθύροις δέφεσθαι. ἵνα κνησμὸν αὐτοῖς τὸ φύλλον ἐμποιῇ.
- δ 297 Δέφειν· τὸ τοῦ αἰδοίου τινὰ ἄπτεσθαι. καὶ Δεφόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποδέρων τὸ αἰδοῖον.
- δ 298 Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης αἰτιατικῇ. ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων τάττεται. ἢ ἀπλῶς, ἐπὶ τῶν μηδένα προσιεμένων.
- δ 299 Δεῖ· πρέπει. δ' ἔχει τὰ σημαινόμενα. ἀντὶ τοῦ χρή. καὶ ἀντὶ τοῦ χρειά ἐστί. δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν γενέσθαι τῶν δεόντων. καὶ ἀντὶ τοῦ δεσμεῖ. καὶ δεῖ ἐν διαλύσει ἀντὶ τοῦ ἀπέχει. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δεῖ, ἀντὶ τοῦ δῆσον. ὀπίσω τῷ χειρὶ δεῖ.
- δ 300 Δεῖγμα· κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἐκάστου τῶν πωλουμένων. ἔστι δὲ καὶ τόπος τις ἐν τῷ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο, καλούμενος οὕτως. Ἀττικὸν δὲ ἐστὶν ἔθος τὸ καλεῖν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ καὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους. Δεῖγμα τόπος ἦν ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα πολλοὶ συνήγοντο ξένοι καὶ πολῖται καὶ ἐλογοποιοῦν. τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν Ἀριστοφάνης, ἵνα δείξῃ καὶ διαβάλλῃ τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους. οἷων ἀργαλεωτάτων ἤκουσ' ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν ἀντιλεγόντων. Δεῖγμα καὶ ἡ ἔνδειξις. Ἀριστοφάνης· τοῦ βίου δ' ἐξέβαλλε δεῖγμα πρὸ τῶν θυρῶν πτερά. οἶον τῆς παρ' αὐτῷ ἔνδον τρυφῆς σημεῖον καὶ ἀπόδειξις πρὸ τῶν θυρῶν αὐτοῦ τὰ τῶν ὀρνίθων πτερά τιλθέντων καὶ τυθέντων πρὸς εὐωχίαν προέβαλλε.
- δ 301 Δειδέχατ' ἀλλήλους· Ὀμηρος.
- δ 302 Δειδία· ἡ σκοτία νύξ. Δεῖδια δὲ φοβοῦμαι. καὶ Δεῖδιεν, ἐφοβεῖτο. δεῖω, δεδίω· ὡς πείθω, πεπίθω. δεδίω, δέδια· πλεονασμῷ τοῦ ι, δεῖδια. καὶ Δεῖδιθι, φοβήθητι. καὶ Δειδιώς, φοβούμενος.
- δ 303 Δειδίσκω· δεικνύω.
- δ 304 Δειδίσσω· ἐκφοβῶ.
- δ 305 Δεῖδω· τὸ φοβοῦμαι.

- δ 306 Δειλινόν: τὸ δειλινόν. καὶ Δείelon, τὸ δειλινόν.
- δ 307 Δείκελον: εἶδωλον. ἄγαλμα ἢ ὁμοίωμα. ἐν Ἐπιγράμμασι· Ῥεῖης πυργοφόρου δείκελον εἰσοράων. Δείκνυμί σοι καὶ Δεικνύω σοι· δοτικῇ.
- δ 308 Δείκηλα: μιμήματα, εἰκασματα. τὸ δει δίφθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἶκελον τῷ Διί, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.
- δ 309 Δεικνύντα καὶ Δεικνύναι καὶ Δεικνῦσα.
- δ 310 Δειλάκρα· Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα. σκώπτει καπρῶσαν τὴν γραῦν. δειλάκρα δὲ ἄκρως ἀθλία. καὶ Δειλακρίων, ὁ ἄκρως δειλός· ὁ ἐλεεινός, ὁ ταλαίπωρος· ἢ ὁ ἐπίπονος. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης· ὦ δειλακρίων. ὦ γλίσχρων, ὀρᾷς, ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος;
- δ 311 Δειλακρίων· ὁ Ἑρμῆς ἐλέγετο, ὡς λίχνος. κρεαδίων γὰρ ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ κατήρχετο αὐτίκα.
- δ 312 Δειλανδρία καὶ Δειλανδρῶ.
- δ 313 Δείλαιος· ἄθλιος.
- δ 314 Δεῖλη ὀψία: ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Δεῖλη πρωΐα, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἄριστον. Ξενοφῶν· ἡνίκα δὲ δεῖλη ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτός. καὶ κλίνεται δείλης.
- δ 315 Δείλης πρωΐας καὶ Δείλης ἐσπέρας· οὕτω λέγουσιν Ἀττικοί.
- δ 316 Δειλία: ὁ φόβος. δειλία ἐστὶ κακία ἐν ἐνδείᾳ τῇ περὶ τάδε τινὰ τὰ πάθη, ἐναντία τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῇ θρασύτητι. καὶ κατὰ μὲν τὸ κακία εἶναι καὶ ἀσυμμετρία· περὶ δὲ τὰ πάθη, ἐναντία ἐστὶ τῇ ἀνδρείᾳ, κατὰ δὲ τὸ ἐνδείᾳ περὶ τάδε εἶναι, τῇ θρασύτητι· οὔτε γὰρ τῇ θρασύτητι ἐναντία ἢ δειλία κατὰ τὸ κακία εἶναι κοινωνεῖ γὰρ αὐτῇ τούτου· οὔτε τῇ ἀνδρείᾳ κατὰ τὸ ἐνδεῖα εἶναι κατὰ τάδε· οὐ γάρ ἐστιν ἐναντίον τὸ περὶ τάδε ἐνδεές τῷ περὶ τὰ αὐτὰ μέσῳ.
- δ 317 Δειλινήσας: δείλης τοῦτο ποιήσας. καὶ Δειλινόν, δείλης.
- δ 318 Δειλοκομπήσας: ἐξαπατήσας. Ἑρμιππος.
- δ 319 Δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος: ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. ἀνὴρ γὰρ τις ἐγένετο δειλός, ὃς παρακύψας ἐκ σπηλαίου καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα ἀπελιθώθη· καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδής. φοβούμενος γὰρ τὸν Ἡρακλέα κατέδου εἰς σπήλαιον καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανε. καὶ ἑτέρα παροιμία· Δειλότερος Πεισάνδρου. ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἢ ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε. δειλὸς γὰρ ἦν καθ' ὑπερβολήν.
- δ 320 Δείλοψ: ὄνομα ἔθνους.
- δ 321 Δεῖμα: φόβος. Ἀρριανός· τοσόνδε αὐτοὺς δεῖμα, ὡς προσαγόντων δεινῶν, κατέσχευεν ὥστε μὴ δύνασθαι ἀποστῆσαι τῆς ἐκπλήξεως.
- δ 322 Δειμαλέος: εὐλαβής. καὶ ὁ δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός. Κέρβερει δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων, ἥδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.
- δ 323 Δειμάμενοι: οἰκοδομήσαντες. καὶ Δείμασθαι, οἰκοδομεῖν. καὶ Δειμαῖν ὁμοίως.
- δ 324 Δειματώδης: ὁ φοβερός.
- δ 325 Δειματῶν: φοβῶν. καὶ Δειματοῦται, φοβεῖται.
- δ 326 Δειμαίνει: φοβεῖται. Προκόπιος· οὐδέ τι πρὸς τοῦ ξυνοικοῦντος δειμαίνουσα δέος οὔτε αἰδῶ τινα ἔργου ἐλάμβανε πώποτε. πάντες δειμαίνοντες τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου τὴν ἀκοὴν ἐξεστήκεσαν, καθάπερ οἱ μνηστῆρες τὸν Ὀδυσσεᾶ γυμνωθέντα τῶν ῥακίων ἰδόντες. καὶ Δειμαίνοντα, φοβούμενον. οἱ δὲ μάλιστα μὲν καὶ ὡς ἀμφὶ τῷ περιβόλῳ δειμαίνοντες, χώραν περιβεβλημένῳ πολλήν.

- δ 327 Δεῖμος καὶ φόβος καὶ Κυδοιμός, ὑπηρεταὶ τοῦ Ἄρεως, υἱοὶ τοῦ πολέμου· οἱ καὶ αὐτοὶ συμπεπόνθασι τῷ Ἄρει, τοῦ Ἡφαιστού αὐτοὺς μὴ φοβηθέντος.
- δ 328 Δεῖμωμεν· δειμάμενοι οἰκοδομοῦμεν.
- δ 329 Δεῖν· δεσμεύειν. καὶ Δεῖν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ δεῖσθαι. δεῖν δ' ἔοικεν. καὶ ἀντὶ τοῦ ὀφείλειν. καὶ Μικροῦ δεῖν, ἀντὶ τοῦ παρ' ὀλίγον.
- δ 330 Δεῖν ὥηθην· δέον εἶναι ὑπέλαβον, ἀναγκαῖον ἐνόμισα.
- δ 331 Δεινά· οὐχὶ δεινὰ ταῦτα τύπτειν τουτονί. ἀντὶ τοῦ μεγάλα. καὶ Σοφοκλῆς· γνούς δ' ὁ ἐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἠνιοστρόφος, ἔξω περισπᾷ κἀνακωχεύει. ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος.
- δ 332 Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσομαι σοφὸς οἰωνοθέτας, οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'· ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὀρῶν οὔτ' ὀπίσω. δοκοῦντα δὲ καὶ ἀποφάσκοντα οὔτε πιστὰ οὔτε ἄπιστα.
- δ 333 Δείναρχος, Κορίνθιος, ῥήτωρ, τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκριθέντων εἷς. υἱὸς τίνος ἐστίν, οὐχ ἰστόρηται. γράψας κατὰ μὲν τινὰς λόγους τοὺς πάντας ρξ', κατὰ δὲ τὸ ἀληθέστερον μόνους ξ', τοὺς πάντας δικανικούς· ὧν οἱ μὲν εἰσι δημόσιοι, οἱ δὲ ἰδιωτικοί. ἐτελεύτησε δὲ οὗτος ἐπιμελητὴς Πελοποννήσου καταστάς ὑπὸ Ἀντιπάτρου, μετὰ τὸ τελευτῆσαι Ἀντίπατρον, Πολυσπέρχοντος αὐτῷ ἐπιβουλεύσαντος.
- δ 334 Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον· ἀνάγκη γὰρ καὶ θεοὺς βιάζεται. καὶ Πλάτων φησὶν, ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεοὺς βιάζεσθαι.
- δ 335 Δεινιάδαι· ὄνομα πόλεως, ἢ τόπου.
- δ 336 Δεινίας· ὄνομα κύριον.
- δ 337 Δεινοκράτης, Μεσσήνιος, οὐ μόνον κατὰ τὴν τριβήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν αὐλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἄνθρωπος. τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ἐπέφαινε μὲν τέλειον, ἦν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός. ἔν τε γὰρ τοῖς πολεμικοῖς κατὰ μὲν τὴν εὐχέρειαν καὶ τὴν τόλμαν πολὺ διέφερε τῶν ἄλλων καὶ λαμπρὸς ἦν ἐν τοῖς κατ' ἰδίαν κινδύνοις. ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην διάθεσιν ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις εὐχαρις καὶ πρόχειρος ἦν, παρὰ τε τὰς συνουσίας εὐτράπελος καὶ πολιτικός, ἅμα δὲ τούτοις φιλέραστος, περὶ κοινῶν ἢ πολιτικῶν πραγμάτων ἀτενίσαι δὲ καὶ προΐδέσθαι τὸ μέλλον ἐμφρόνως, ἔτι δὲ παρασκευάσασθαι καὶ διαλεχθῆναι πρὸς πλῆθος ἐς τέλος ἀδύνατος. καί ποτε κεκνηκῶς ἀρχὴν μεγάλων κακῶν τῇ πατρίδι, τελείως οὐδὲν ᾧετο ποιεῖν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἦγε τοῦ βίου, προορώμενος οὐδὲν τῶν μελλόντων, ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατεθεικῶς. βραχεῖάν τέ τινα τῆς περιστάσεως ἔμφασιν ὁ Τίτος αὐτὸν ἠνάγκασε λαβεῖν. ἰδὼν γὰρ αὐτὸν παρὰ πότον ἐν μακροῖς ἱματίοις ὀρχούμενον, παραυτὰ μὲν ἐσιώπησε, τῇ δ' αὖριον ἐντυγχάνοντος αὐτοῦ καὶ τι περὶ τῆς πατρίδος ἀξιοῦντος, ἐγὼ μὲν, ὦ Δεινοκράτη, πᾶν, ἔφη, ποιήσω τὸ δυνατόν· ἐπὶ δὲ σοῦ θαυμάζω πῶς δύνη παρὰ πότον ὀρχεῖσθαι, τηλικούτων πραγμάτων ἀρχὴν κεκνηκῶς ἐν τοῖς Ἑλλησι. δοκεῖ δὲ τότε βραχὺ τι συσταλῆναι, καὶ μαθεῖν ὥς ἀνοίκειον ὑπόθεσιν τῆς ἰδίας αἰρέσεως καὶ φύσεως ἀποδέδωκε. πλὴν τό γε παρεῖναι εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ Τίτου, πεπεισμένος ἐξ ἐφόδου τὰ κατὰ τὴν Μεσσήνην χειρωθήσεσθαι κατὰ τὴν αὐτοῦ βούλησιν.
- δ 338 Δεινόλοχος, Συρακούσιος, ἢ Ἀκραγαντίνος, κωμικός. ἦν ἐπὶ τῆς ογ' Ὀλυμπιάδος, υἱὸς Ἐπιχάρμου, ὡς δέ τινες, μαθητῆς. ἐδίδασκε δράματα ἰδ' Δωρίδι διαλέκτῳ.
- δ 339 Δεινομάχη· ὄνομα κύριον. καὶ Δεινόμαχος, ὄνομα κύριον.
- δ 340 Δεινόν· δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν, ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν. τουτέστι τὸ ἐπεγείρειν καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμβάντα δυσχερές· ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως.

καὶ Καλλίμαχος· τί δάκρυον εὖδον ἐγείρεις; Ἀριστοφάνης· δεινὸν μὲν γὰρ οὕτως ὁμφακίαν πεφυκέναι τὸν θυμὸν ἀνδρῶν ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον. ἀντὶ τοῦ ὥμὸν καὶ σκληρόν· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὁμφάκων. οὕτω δὲ αἱ σταφυλαὶ δριμεῖαι οὔσαι καὶ οὕτω πέπειροι καλοῦνται. ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου πεπανὸν τὸ ὠριμον καὶ ἡδύ. θηλυκῶς δὲ τὰς ὁμφακας. καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Ἑορταῖς· καὶ τὰς ὁφρῦς σχάσασθε καὶ τὰς ὁμφακας. ἴσον δὲ ἴσῳ φέρον, ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίρναμένου οἴνου πρὸς ἴσον ὕδωρ. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι. καὶ αὖθις ἀνθρώπους ἐσθίειν βλέποντας καὶ δεινούς κατὰ γαστέρα· λέγω δὴ Κλεισόφους τε καὶ Θήρωνας καὶ Στρουθίας καὶ Χαιρεφῶντας.

- δ 341 Δεινοπαθεῖ· δεινῶς ἔχει, χαλεπὰ πάσχει.
- δ 342 Δεινόπους ἀρά· ἢ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.
- δ 343 Δεινός· πανοῦργος, ἱκανός, ἀκολάκευτος, σοφός, ἔμπειρος. λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σοῦ· δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν' εὐρηκ' ἐμοί. ὁ νοῦς σὺ μὲν δεινὸς εἶ ἐν τῷ λέγειν, ἐγὼ δὲ οὐ μετ' εὐνοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.
- δ 344 Δεινός· ὅτι Δεκέβαλος, ὁ τῶν Δακῶν βασιλεὺς, δεινὸς μὲν ἦν συνεῖναι τὰ πολέμια, δεινὸς δὲ καὶ πρᾶξι, καὶ ἐπελθεῖν εὖστοχος, ἀναχωρῆσαι καίριος, ἐνέδρας τεχνίτης, μάχης ἐργάτης· καὶ καλῶς μὲν νίκη χρήσασθαι, καλῶς δὲ ἦτταν διαθέσθαι ἡπίστατο· ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ἐπὶ πολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο. Δεινὸς λέγεται καὶ ἡ τῶν λόγων δύναμις.
- δ 345 Δεῖνος· προπερισπωμένως ὁ ψηκτῆρ. ὁ παρ' ἡμῖν ψηκτρίον λέγεται.
- δ 346 Δεινότης· τὴν τε τῶν λόγων δύναμιν δηλοῖ, τὴν τε πανουργίαν.
- δ 347 Δεινουμένην· πατουμένην. δεινουμένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἄλῳα.
- δ 348 Δείνων· ὄνομα κύριον.
- δ 349 Δείνωσις· δεινότης, σκότωσις.
- δ 350 Δεινωποί· δειματώδεις, φοβεροί.
- δ 351 Δεινοί· φοβεροί, ἔμπειροι, σοφοί. διὸ ἅμφω ἅπαντες ἀλλήλοιν ὠμοσάτην, ὅσοι δὲ ἐν Χριστιανοῖς δεινότατοι ὄρκοι εἰσὶ τε καὶ ὀνομάζονται, μὴ ποτε ἀλλήλῳ καταπροήσασθαι ἄχρι τῶν ἐς τὸν ὄλεθρον φερόντων κινδύνων.
- δ 352 Δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι· ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ Ὅμηρος· δεινὸς ἀήτης. ὥς, κλυτὸς Ἴπποδάμεια.
- δ 353 Δεῖξαντες· οἱ δὲ αἰφνιδίως ἐπεκθέουσι τῷ τάγματι καὶ διὰ τῆς φάραγγος δεῖξαντες προσπίπτουσι τοῖς Ῥωμαίοις.
- δ 354 Δεῖξεις· ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἐς τὰς ἀργυρικὰς δεῖξεις ἀπήντα πρῶτος, συχνοῖς τε ἐπήρκει καὶ συνηράνιζε.
- δ 355 Δειπνητός· ὁ καθ' ἡμᾶς ἀρίστου καιρός. Δειπνίζω ἕτερον· Δειπῶ δὲ ἐγὼ αὐτός. καὶ Δειπνεῖν. καίτοι τὸν Ἀγαμέμνονα ἐποίησεν Ὅμηρος δειπνίζοντα τοὺς ἀρίστους. καὶ αὖθις· ὑπόδεξαι ἡμᾶς καὶ δεῖπνισον.
- δ 356 Δειπνολόχον· κλεπτοτρόφον.
- δ 357 Δεῖπνόν τι ὦ Σκύθα· ζητεῖ ἐν τῷ Ἀκκιζόμενος. ζητεῖ περὶ πολυτελῶν δεῖπνων ἐν τῷ Βιτέλλιος.
- δ 358 Δεῖπνον· τὸ πρωῒνον ἄριστον. ὅπερ ἀκρατισμὸς λέγεται. εἶτα περὶ ὥραν γ' ἄριστον, παρὰ τὸ εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι. καὶ δεῖπνος, μεθ' ὃν δεῖ πονεῖν. εἶτα τὸ ἐσπερινὸν δόρπος, παρὰ τὸ δόρυ παύειν. καὶ Ἀριστοφάνης· δειπνεῖν με δίδασκε. ἐπὶ τῶν ἀδηφάγων.
- δ 359

Δειπνοσοφισταί: βιβλίον ἐστὶν οὕτως ἐπιγραφόμενον (Ἀθηναῖος δὲ ὁ γεγραφὼς ὄνομα) ὃ ἐστὶν ἐπωφελές, ὅτι Οὐλπιανός, εἷς τῶν Δειπνοσοφιστῶν, ὃς Κειτούκειτος ἐκλήθη διὰ τὸ συνεχῶς προβάλλειν, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου· καὶ εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός· εἰ μήτρα ἐπὶ τοῦ ἐδωδίου βρώματος· σύαγρός τε εἰ κεῖται ἐπὶ τοῦ συός. καὶ νόμον εἶχεν ἴδιον μηδενὸς ἀποτρῶγειν, πρὶν εἰπεῖν κεῖται ἢ οὐ κεῖται. Κειτούκειτος· ζήτην ἐν τῷ Ἀθηναῖος περὶ ὧν μνημονεύει ἀνδρῶν παλαιῶν μεγαλοψύχως δοξάντων ἐστιᾶν, περὶ τε Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀλκιβιάδου καὶ Ἐμπεδοκλέους Ἀκραγαντίνου καὶ τῶν λοιπῶν.

- δ 360 Δειπνοφόροι: αἱ φέρουσαι τοῖς κατακεκλιμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα.
- δ 361 Δείρα. καὶ Δειράδες, οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὄρων. ὁ δὲ δείσας μὴ περὶ τῶν ὄλων τὴν χώραν ἐκλείπειν ἔγνω. καὶ αὐθις· τὸν πάρος Ὀρβηλοῖο μεμυκότα δειράσι ταῦρον.
- δ 362 Δειρατιώτης: δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος Δειράδες, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Δειρατιώτης.
- δ 363 Δειραχθές: τὸ τὴν δειρὴν ἀλγῦνον. δειραχθὲς ἐϋβροχον ἄμμα πετεινῶν.
- δ 364 Δειρή: ὁ τράχηλος.
- δ 365 Δεῖσα: ἡ ὑγρασία.
- δ 366 Δεισαλέα: κοπρώδη. δεῖσα γὰρ ἡ κόπρος.
- δ 367 Δεῖσαντες: φοβηθέντες. καὶ Δεῖσας, φοβηθεῖς. Ἡρόδοτος· ὁ δὲ δείσας περὶ τοῖς Ἕλλησι, μὴ οὐ δύνωνται τὸν βάρβαρον ὑπερβαλέσθαι. καὶ Ἀππιανός· δείσας ὁ Καῖσαρ περὶ τῷ Κικέρωνι ὑπέστρεφεν εἰς τοῦπίσω. καὶ αὐθις· ὁ δὲ δείσας περὶ τέ οἱ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει.
- δ 368 Δεισιδαιμονία: εὐλάβεια περὶ τὸ θεῖον, δειλία, ἀμφιβολία περὶ τὴν πίστιν. καὶ Δεισιδαίμων, οἶονεῖ δεδοικώς. ὁ Ἀπόστολος· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. ἀντὶ τοῦ θεοσεβεῖς. καὶ Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς φησιν· οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτη καὶ γοητεία δεισιδαιμονίαν καὶ ὁμόνοιαν αὐτοῖς ἐνεργασάμενοι μεγάλων ἥδη ἐφίενται. καὶ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης περὶ Τιμαίου φησὶν· οὗτος γὰρ ἐν μὲν ταῖς τῶν πέλας κατηγορίαις πολλὴν ἐπιφαίνει δεινότητα καὶ τόλμαν, ἐν δὲ ταῖς ἰδίαις ἀποφάσεσιν ἐνυπνίων καὶ τεράτων καὶ μύθων ἀπιθάνων καὶ συλλήβδην δεισιδαιμονίας ἀγεννοῦς καὶ τερατείας γυναικώδους ἐστὶ πλήρης, ὅτι Ἀσκληπιόδοτος ὁσιος ἦν καὶ εὐσεβὴς καὶ τὰ μὲν πρῶτα δεισιδαίμων ἐγεγόνει καὶ εὐλαβὴς οὕτως σφόδρα ὥστε μήτε θύειν ἀνέχεσθαι μήτε τινὸς ἀπορρήτου μηδενὸς ἀκούειν· οὐ γὰρ εἶναι ταῦτα τῆς γενέσεως ἄξια, ἀλλὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ διαζῆν ἡγουμένων. ὅτι ἡ εὐσέβεια μέση τυγχάνει ἀσεβείας καὶ δεισιδαιμονίας. ὅτι δεισιδαιμονία ἡ ἄκαιρος παρρησία. ὁ Πύρρος γὰρ συλῶν τὰ χρήματα τῆς Φερσεφόνης ἐπισκώψας ἔφη· ἡ ἄκαιρος θεοσέβεια δεισιδαιμονία ἐστὶ, καὶ τὸ συλλέξει πλοῦτον ἄπονον εὐβουλία.
- δ 369 Δεισιδαίμων: θεοσεβὴς ἢ ἀμφίβολος περὶ τὴν πίστιν, καὶ οἶονεῖ δεδοικώς. καὶ Δεισιδαιμονίας, ἀντὶ τοῦ θεοσεβείας, εὐλαβείας περὶ τὸ θεῖον· ἢ δειλίας. ὄρων δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας.
- δ 370 Δεῖ σοι: πρέπει.
- δ 371 Δεῖται: προσδεσμεύεται ἢ χρήζει.
- δ 372 Δῆ: ἀντὶ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει. Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν πρεσβύτερον. τὸ δὴ ἰσοδύναμον τῷ νῦν.
- δ 373 Δηβελτός: πόλις Θρακική.
- δ 374 Δήετε: εὐρήσετε.
- δ 375 Δηθά: ἐπὶ πολὺν χρόνον.

- δ 376 Δηθάκις: πλειστάκις.
- δ 377 Δῆθεν: ὡς δὴ φησι· τοῦτο δὲ προσποιήσιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. λαμβάνεται δὲ τὸ
θεν ὡς παραπληρωματικόν. ὁ δὲ Σερτώριος παρήνει ὡς δῆθεν αὐτοῖς παραδοῦναι τὴν πόλιν. ὁ
δὲ Κῦρος ὡς ἐπὶ Πισίδας δῆθεν ἐπορεύετο, ἐφ' οὗς στρατεύειν προεφασίζετο. καὶ αὖθις
προέτεινε τὰς χεῖρας ἱκετεῦων δῆθεν. καὶ αὖθις ἄλλως δὲ τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ χαίρειν
ἐθέλοντα δῆθεν.
- δ 378 Δηθύνω: ἐγχρονίζω, βραδύνω.
- δ 379 Δήεις: εὐρήσεις. ἐν Ἐπιγράμμασι· γραψάμενος δήεις.
- δ 380 Δηΐα: καταπεπολεμημένη, κατακεκαυμένη· ἢ δηΐα, πεπονθυῖα. κοινῶς πολεμία, Ἀττικῶς
δύστηνε. Σοφοκλῆς· ὦ δηΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος.
- δ 381 Δηϊάνειρα: ὄνομα κύριον.
- δ 382 Δηϊδάμεια: ὄνομα κύριον.
- δ 383 Δηΐλεια.
- δ 384 Δηΐμαχος: ὄνομα κύριον.
- δ 385 Δηϊόκεω· ὅτι Ἀλυάττης Κυαζάρη τε τῷ Δηϊόκεω ἀπογόνῳ ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι Κιμμερίους
τε ἐκ τῆς Ἀσίας ἐξήλασε.
- δ 386 Δηϊονεύς: ὄνομα κύριον.
- δ 387 Δηϊοπίστης: ὄνομα κύριον.
- δ 388 Δηΐος: ὄνομα κύριον.
- δ 389 Δηϊοτήτος: μάχης.
- δ 390 Δηϊώ: ὄνομα κύριον.
- δ 391 Δηΐων: διακόπτων.
- δ 392 Δηΐπυλος: ὄνομα κύριον.
- δ 393 Δηΐπυρος: ὄνομα κύριον.
- δ 394 Δηΐφοβος: ὄνομα κύριον.
- δ 395 Δηλαδή: φανερώς.
- δ 396 Δηλαΐστή: ἐλεεινή, ἀθλία.
- δ 397 Δηλάτωρ: ὁ κατήγορος. καὶ Δηλάτωρες. ὅτι Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὸ τῆς
δηλατωρίας πάθος τιμωρεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔργοις.
- δ 398 Δηλατωρίαί: αἱ τῆς καταστάσεως τοῦ δημοσίου φόρου ἀποδείξεις παρὰ Ῥωμαίοις, αἱ
εἰσαγγελίαι.
- δ 399 Δήλεια καὶ Δηλιάς.
- δ 400 Δηλίου κολυμβητοῦ· τοῦτο ἐρρήθη εἰς βιβλίον Ἡρακλείτου διὰ τὸ δυσνόητον, Δηλίου τινὸς
δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγῆσεται ἐν αὐτῷ. ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν Μούσας, οἱ δὲ
Περὶ φύσεως, Διόδωτος δὲ Ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου, ἄλλοι Γνώμην ἡθῶν, Κόσμον
τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων. ἢ οὕτως Δηλίου κολυμβητοῦ, ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων.
Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ Σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ;
τὸν δὲ φάναι· ἃ μὲν συνῆκα γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα· πλὴν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ
εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. καὶ παροιμία· Δήλιος κολυμβητής, ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμπείρων
νήχεσθαι.
- δ 401 Δηληγατίων: κατὰ Ῥωμαίους ἢ ἐκταγὴ τοῦ σιτοπομπείου, καὶ ἡ ἀννονῶν μετακομιδή.

- δ 402 Δήλημα: βλάβη.
- δ 403 Δηλήμων: ὁ βλαπτικός.
- δ 404 Δηλήσεται: βλάβει, διαφθερεῖ. καὶ Δήλησις, ἡ βλάβη. ληστὰς ἐπελθόντας ἐπὶ δηλήσει τῶν βοῶν Θεσπιάδου.
- δ 405 Δηλητήριον: φάρμακον.
- δ 406 Δηλιάς: ἡ ναῦς. καὶ ἡ Δημήτηρ. καὶ κύριον ὄνομα.
- δ 407 Δηλιασταί: οἱ εἰς Δήλον ἐξελθόντες θεωροί. οὕτως Λυκοῦργος.
- δ 408 Δήλιος: ὁ ἀπὸ τῆς Δήλου. Δήλος γὰρ ἡ νῆσος τοῦ Ἀπόλλωνος.
- δ 409 Δηλονότι.
- δ 410 Δήλων: ὁράσεων. καὶ Δήλοι· δοτικῇ ὁράσεις, ἐνύπνια.
- δ 411 Δημαγωγεῖ: στρατηγεῖ. ἄρχει τοῦ δήμου. ὃς ἐπτέτης ὦν οὐκ ἔφυσε φράτορας νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ. τουτέστιν οὐκ ἐνεγράφη εἰς τοὺς φράτορας. καὶ αὖθις· ἐκδημαγωγηθέντας εἰς παρρησίαν.
- δ 412 Δημαγωγικός: στρατηγικός. Πολύβιος· Μολπαγόρας, ἀνὴρ λέγειν καὶ πράττειν ἱκανός, κατὰ δὲ τὴν αἴρεσιν δημαγωγικός καὶ πλεονέκτης· ὃς μοναρχικὴν ἐξουσίαν ἑαυτῷ περιποιησάμενος ἀνῆρέθη παρὰ τινων. καὶ αὖθις· ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους, ἀλλ' εἰς ἀμαθὴ καὶ βδελυρόν. Ἀριστοφάνης φησί.
- δ 413 Δημαγωγός, ἀνδρὸς δημαγωγοῦ μεταπείσαντος αὐτόν. τουτέστι τοῦ δήμου ἄρχοντος. ὁ Φλαμίνιος ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος, πρὸς ἀληθινῶν δὲ καὶ πολεμικῶν πραγμάτων χειρισμὸν οὐκ εὐφυής.
- δ 414 Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐτυχής· πρότερον ναύτης ὦν. ἔγραψεν Ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, Ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Λητοῦς παίδων. οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας. τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου.
- δ 415 Δημάδης, μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας Θήβας ἀνέστησε, Δημέου ναύτου, ναύτης καὶ αὐτός, ναυπηγὸς καὶ πορθμεύς. ἀποστὰς δὲ τούτων ἐπολιτεύσατο καὶ ἦν προδότης καὶ ἐκ τούτου εὐπορος παντὸς καὶ κτήματα ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ Φιλίππου δωρεὰν ἔλαβεν. οὗτος Δημοσθένει λέγοντι ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἀντέλεγεν, Εὐθυκράτη δὲ τὸν Ὀλύνθιον, ἀτιμωθέντα παρὰ Ἀθηναίοις, ἐψηφίσατο ἐπίτιμον εἶναι καὶ πρόξενον Ἀθηναίοις. λόγους δὲ διδοὺς ἀρχῆς θορυβηθεὶς ἀπεδήμησεν, οὔτε ἑαυτῶν, εἰπῶν, ἐστὲ κύριοι οὔτε ἐμοῦ. ἐπέστελλε δὲ Φιλίππῳ καὶ τὸν υἱὸν ἔπεμπε πρὸς αὐτόν. ἵπποτρόφει δὲ καὶ ἡγωνίζετο Ὀλυμπιάσι καὶ ἐνίκα. ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισμα τῷ Φιλίππῳ τοὺς Ἕλληνας ὑπακούειν. ἐν Χαιρωνείᾳ δὲ αἰχμάλωτος γενόμενος ἀφείθη καὶ πρεσβευτὴς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπεστάλη, οὓς ἀνῆκε Φίλιππος. δις δὲ παρανόμων ἦλω. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ ἐπ' Ἀλεξάνδρου.
- δ 416 Δημάδης, Λακιάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ. τοῦτον εἰσεποίησεν ὁ πρότερος Δημάδης ὁ καὶ δημαγωγὸς ἀπὸ αὐλητρίδος τεχθέντα. πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς Δημέα τοῦ ῥήτορος γέγονε καὶ ἀπώλετο ῥιφεὶς εἰς τὴν Ἀμφιπόλεως λίμνην ὑπὸ Ἀντιπάτρου, τοῦ Κασάνδρου πατρὸς καὶ διαδόχου.
- δ 417 Δημάρατος, Προκλέους ἀπόγονος, ὑπὸ Κλεομένους τοῦ Εὐρυσθέως ἀπογόνου, ὃς Ἰππίαν καθεῖλε συμβασιλεύων, ἐκβέβληται ὡς νόθος, διότι τεχθέντος αὐτοῦ καὶ ἀγγελθέντος Ἀρίστωνι τῷ πατρί, λογισάμενος ὁ πατὴρ τὸν ἀπὸ γάμων χρόνον ἐλάττονα δέκα μηνῶν ὄντα,

οὐκ ἐμὸς παῖς οὗτός ἐστιν, ἔφη. ἐκπεσὼν δὲ εἰς Πέρσας ἀνῆλθε, καὶ τελευτήσαντος Δαρείου, συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύειν ἔπεισεν.

δ 418 Δημάρητος: ὄνομα κύριον, οἶονεὶ Δημάρατος.

δ 419 Δημαρχία: ὅτε δῆμος ἄρχει. καὶ ὄνομα ἀξιώματος.

δ 420 Δήμαρχος: ἐκάστου δήμου τῶν ἐν Ἀθήναις ὁ κατάρχων δήμαρχος ἐλέγετο. οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν προσόντων ἐκάστῳ δήμῳ χωρίων. ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν. ἀλλὰ καὶ συνῆγον τοὺς δήμους, ὁπότε δεήσειεν, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν, καὶ ἐνεχύραζον δὲ οὗτοι.

δ 421 Δήμαρχοι: ὅτι ὁ δῆμος εἰς τὴν προτέραν ἐπανελθὼν εὐκοσμίαν δημάρχους εἴλετο Σικίννιον καὶ Βροῦτον, οἱ τοῖς ὑπάτοις εἰς τὸ αὐτὸ τῆς δυνάμεως καθιστάμενοι ἐνιαυτῷ τε ταύτῃ καρπούμενοι τὴν ἐξουσίαν, ἐδημαγώγουν τὸ πλῆθος τοῖς καθ' ἡδονὴν πολιτεύμασιν. ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δήμαρχοι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἱ πρῶην ναύκραροι καλούμενοι· οἷς ἐξῆν ἐνεχυράζειν. καὶ Φερεκράτης ὑπέλυσε δήμαρχός τις ἐλθὼν εἰς χορόν. οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες. οὗτοι δὲ διεκόσμου τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων.

δ 422 Δημαίνετος: ὄνομα κύριον.

δ 423 Δημελέητος: ἐλεεινός.

δ 424 Δημεύσας: δημοσιεύσας.

δ 425 Δημηγόρος: ἐπὶ τοῦ δήμου λαλῶν. καὶ Δημηγορῶ· δοτικῇ.

δ 426 Δημήτηρ: ἡ γῆ, οἶονεὶ Γημήτηρ τις οὔσα. ἐπεὶ δὲ ἔδρα πάσης πόλεως ἐστὶν ἡ γῆ, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις πλάττεται πυργοφόρος. καὶ αὖθις ὥκουν δὲ γῆν εὐδαίμονα μάλιστα καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν οὔσαν ἀγαθὴν, οἶνον ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

δ 427 Δήμητρα: ὄνομα θεᾶς.

δ 428 Δημήτριοις καρπός: ὁ τῆς Δήμητρος. ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτως καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Διονύσιον καὶ Δημήτριον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωριαῖον.

δ 429 Δημήτριος, Φανοστράτου, Φαληρεὺς (Φάληρον δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς), ὃς τὸ πρῶτον Φανὸς ἐκαλεῖτο· φιλόσοφος Περιπατητικός. γέγραφε φιλόσοφά τε καὶ ἱστορικὰ καὶ ῥητορικὰ καὶ πολιτικὰ καὶ περὶ ποιητῶν. ἠκροάσατο δὲ Θεοφράστου καὶ δημαγωγὸς Ἀθήνησι γέγονε. συνέγραψε δὲ συχνὰ βιβλία. οὕτως ἦν δὲ σφόδρα εὐπρεπὴς ὡς καὶ διαβολὴν λαβεῖν, ὅτι γέγονεν ἐρώμενος Νέωνος, καὶ προσαγορευθῆναι ὑπὸ τινων αὐτὸν Λαμπετὼ καὶ Χαριτοβλέφαρον. εἰς μέγα δὲ ἀρθεὶς δόξης καὶ ἐπικρατείας ὑπὸ τοῦ φθόνου κατεστρατηγήθη καὶ ἐξελαθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς Αἴγυπτον ἦλθε καὶ παρὰ τῷ Σωτῆρι Πτολεμαίῳ διατρίβων δηχθεὶς ὑπὸ ἀσπίδος ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Βουσιρίτῃ νομῷ, πλησίον Διοσπόλεως τῆς ἐν τοῖς ἔλεσι. τοῦ πατρὸς δὲ ἤδη γεγηρακότος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, αἱ τῆς βασιλείας ἐλπίδες ἐς τὴν τούτου διαδοχὴν ἦγον ἅμα τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν τῶν ὅπλων εὐνοίαν. ἦν δὲ τῷ κάλλει καὶ μεγέθει διάφορος, ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικοῖς εἶχε πολλὴν ὑπεροχὴν καὶ κατάπληξιν, δι' ἧς εἰς ἐλπίδας ἀδράς ἦγε τοὺς πολλούς· πρὸς δὲ τούτοις πραότης τις ἦν περὶ αὐτόν, ἀρμόζουσα νέῳ βασιλεῖ, δι' ἧς εἰς προθυμίαν ἐξεκαλεῖτο πάντας ὥστε καὶ τοὺς ἐκτὸς τάξεως συνδραμεῖν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν, συναγωνιῶντας τῇ νεότητι καὶ τῇ μελλούσῃ γίνεσθαι κρίσει διὰ τῆς παρατάξεως.

δ 430 Δημήτριος, ὁ ἐπὶ κλην Ἰξίων, γραμματικός, Ἀδραμυττηνός, γεγονὼς κατὰ τοὺς Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγάμῳ. ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μὲν τινες, διότι λεπίδας

χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη, ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίονα, ἕτεροι δέ, ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρισεν, ὥσπερ ὁ Ἰξίων εὐεργετήσασιν αὐτὸν τοῖς θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. ἔγραψε δὲ πολλὰ· Περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων· καὶ ἄλλα περὶ ἀντωνυμιῶν· εἰς Ὅμηρον ἐξήγησιν, εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως.

δ 431 Δημήτριος, ὁ Ἀντιγόνου, καὶ Πτολεμαῖος ὠμολόγησαν φιλίαν σφίσιν ἔνσπονδον εἶναι ἐπ' ἐλευθερώσει τῆς πάσης Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν· καὶ ἄμιλλα ἦν αὐτοῖν, πότερος μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπεδώσει. καὶ ὁ Μακεδονικὸς ἄρχων οὐ διὰ σχολαιότητος ἀφικνεῖται καὶ τήν τε Μουνυχίασιν οὖσαν φρουρὰν ἐκβάλλει καὶ Διονύσιον, τὸν ἐπιτεταγμένον αὐτῇ, κτείνει καὶ Δημήτριον τὸν Φαληρέα μεθίστησιν, ὃς δὴ τὰ Ἀθήνησιν ἤγεν εἰς ὀλιγαρχίαν, καὶ αὐτονομεῖσθαι, καθότι πάτριον, Ἀθηναίοις τε καὶ Μεγαρεῦσιν ἔδωκεν, φυλάττειν τε ὅσα ἦν σφίσιν ἐκ τῆς εἰς τὸ ἀρχαῖον πολιτείας νόμιμα. ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἄτε διαφερόντως τρόπου πραότητα καὶ φιланθρωπίαν ἔργοις δηλώσας ἐπῆρε τοὺς Ἕλληνας τῇ τοῦ ἐλευθεροῦσθαι ἐλπίδι ἐνδιδόναι σφᾶς ἐπὶ μᾶλλον· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐφορκὰ τῶν λόγων καὶ ὧν ἔπραττε, θαρσεῖν ἐποίει, πιστεύοντας ὡς ἐπὶ σαφεῖ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερώσει καὶ οὐκ ἀρχῆς ἐπιθυμία τὰ πραττόμενα γίγνοιτο. αὐτονόμους τε δὴ τὰς πλείστας τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀφίησι καὶ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδὰς ἐπήγγελλε κελεύων οἷα ἐπ' ἐλευθερώσει θαλλοφοροῦντας θεωρεῖν εἰς τὰ Ἰσθμια. ἄρας δὲ ἐντεῦθεν ἀπέπλευσεν ἐπ' Αἰγύπτου, Λεωνίδα ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχῇ ἐπιστήσας· καὶ Λιβύης πάσης ἐκράτησεν, Ὁφέλλα τοῦ Κυρηναίου δυνάστου πρὸς Ἀγαθοκλέους κατὰ Σικελίαν ἀναιρεθέντος δόλω. διέμεινε δὲ ἄρα οὐκ ἐπὶ πολὺ Πτολεμαίῳ καὶ Δημητρίῳ ἡ ὁμολογία τῆς ζυμβάσεως πέρι.

δ 432 Δήμιον· δημόσιον.

δ 433 Δημιόπρατα· ἃ ὁ δῆμος πιπράσκει. τὰ δημοσίᾳ πιπρασκόμενα ἐκ δημεύσεως, καὶ τῶν δημοσιουμένων διὰ Κλέωνα. Ἀριστοφάνης· ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος.

δ 434 Δήμιος· ὁ κολάζων τοὺς παρανόμους.

δ 435 Δημιουργεῖ· αἰτιατικῇ. τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ. καὶ Δημιουργία.

δ 436 Δημιουργός· χειροτέχνης, ὁ τὰ μὴ ὄντα ποιῶν. δημῶδη ἐργαζόμενος. Ἄιδης δημιουργὸς ἄγριος. καὶ μηκέτι δέχεσθαι τοὺς κατ' ἔτος ἐκπεμπομένους Κορινθίων ἐπιδημιουργοὺς κελεύοντες. ἑαυτὸν τι παρέχων ὑπόδειγμα, ὥσπερ οἱ πλαστικώτεροι τῶν δημιουργῶν, τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλαβόντες καὶ αἰδέστερον, εἰς μορφήν ἐντείνουνσι καὶ κατασχηματίζουνσι.

δ 437 Δημιουργοί· οἱ κεραμεῖς, οἱ σκευοποιοί. δημιουργοὺς ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν λεγομένας ὑπονυμφίδας, τουτέστι τὴν παρεστῶσαν τῇ νύμφῃ γυναῖκα. ὅθεν ἐστὶ καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. κοινῶς δὲ ἔλεγεν δημιουργοὺς τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους, ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας. Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. καὶ δημιουργικῶς, ἀντὶ τοῦ, τεκτονικῶς δημιουργοὶ γὰρ οἱ τέκτονες. ὅτι οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν, ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς καὶ τοὺς πόδας διέστησεν. καὶ Ὅμηρός φησιν· ὃς χερσὶν ἠπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν.

δ 438 Δημοβόρος· ὁ τὰ δημόσια ἐσθίων.

δ 439 Δημογέροντες· οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι.

δ 440 Δημοδόκος, ἀοιδός. ζήτηι ἐν τῷ ἀοιδός.

δ 441 Δημόθοινα καὶ Δημοθοινία· τοῦ δήμου εὐωχία, ἢ θυσία.

δ 442 Δημοκήδης, Καλλιφῶντος, ἱερέως ἐν Κνίδῳ γενομένου Ἀσκληπιοῦ, Κροτωνιάτης, ἱατρός· ὃς ἐν Αἰγίνῃ ἰάτρευσέ τε καὶ ἔγημε καὶ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον ἰάτρευσεν ἐπὶ χρυσίου

ταλάντοις δύο· καὶ ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου μετεπέμφθη καὶ συνεγένετο αὐτῷ χρόνον ἱκανόν. ἔγραψεν ἱατρικὸν βιβλίον. ὅτι Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς ἐν ἄγρῃ θηρῶν ἀποθρώσκων ἀπὸ ἵππου ἐστράφη τὸν πόδα καὶ κως ἰσχυροτέρως· ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησεν ἐκ τῶν ἄρθρων. νομίζων δὲ καὶ πρότερον περὶ ἐωυτὸν ἔχειν τοὺς δοκέοντας Αἰγυπτίων εἶναι πρώτους τὴν ἱατρικὴν τούτοις ἐχρήτο. οἱ δὲ στρεβλοῦντες καὶ βιώμενοι τὸν πόδα κακὸν μεῖζον ἐργάζοντο. ἐφ' ἐπτά μὲν δὴ ἡμέρας καὶ ἐπτά νύκτας ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ ὁ Δαρεῖος ἀγρυπνήσιν εἶχετο· τῇ δὲ δὴ ὀγδόῃ ἡμέρῃ ἔχοντί οἱ φλαύρως παρακούσας τις πρότερον ἔτι ἐν Σάρδισι τοῦ Κροτωνιήτεω Δημοκίδεος τὴν τέχνην ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ· ὁ δὲ ἄγειν μιν τὴν ταχίστην παρ' ἐωυτὸν ἐκέλευε. τὸν δὲ ὡς ἐξεῦρον ἐν τοῖσιν Ὀροίτεω ἀνδραπόδοισιν ὅκου δὴ ἀπημελημένον, παρήγον εἰς μέσον πέδας τε ἔλκοντα καὶ ῥάκεσιν ἐσθηνένον. σταθέντα δὲ ἐς μέσον ἡρώτα ὁ Δαρεῖος, τὴν τέχνην εἰ ἐπίσταιτο. ὁ δὲ οὐκ ἀπεδέκετο, ὀρρωδέων μὴ ἐωυτὸν ἐκφήνας τοπαράπαν τῆς Ἑλλάδος ἢ ἀπεστερημένος, κατεφάνη τε τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν ἐπιστάμενος· καὶ τοὺς ἀγαγόντας αὐτὸν ἐκέλευσε μαστιγὰς τε καὶ κέντρα παραφέρειν εἰς τὸ μέσον. ὁ δὲ ἐν ἐωυτῷ δὴ ὦν ἐκφαίνει, φάς, ἀτρεκέως μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ὁμιλήσας δὲ ἱητρῷ φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην. μετὰ δέ, ὡς ἐπέτρεψεν, Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρεώμενος καὶ ἡπιάματα τὰ ἰσχυρὰ προσάγων ὕπνου τε μεταλαγχάνειν ἐποίεε καὶ ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγίει μιν ὄντα ἀπέδεξεν, οὐδαμὰ ἔτι ἐλπίζοντα ἀρτίπουν ἔσσεσθαι. οὕτω φησὶν Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός, ὅτι καὶ Ἄτοσσα, ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δαρείου δὲ γυνή, ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἔσχε φῦμα, μετὰ δὲ ἐκραγὲν ἐνέμετο πρόσω. ὅσον μὲν δὴ χρόνον ἦν ἔλασσον, ἡ δὲ κρύπτουσα καὶ αἰσχυνομένη ἔφραζεν οὐδενί, ἐπεῖτε δὲ ἐν κακῷ ἦν, μετεπέμψατο τὸν Δημοκίδην καὶ οἱ ἐπέδειξεν. ὁ δὲ φὰς ὑγίεια ποιήσειν ἐξορκοῖ μιν ἢ μὲν οἱ ἀντυπουργήσιν ἐκείνην τοῦτο, ὃ ἂν αὐτῆς δεηθῇ· δεήσεσθαι δὲ οὐδενὸς τῶν ὅσα ἐς αἰσχύνην φέρει. καὶ ἡτήσατο τὴν εἰς Ἑλλάδα ἄφιξιν.

δ 443 Δημοκλείδας· ξένους, καὶ μοιχούς. τοιοῦτος ὁ Δημοκλῆς.

δ 444 Δημοκοπεῖν καὶ Ἑλληνοκοπεῖν. Πολύβιος· ὁ δὲ Περσεὺς τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν ἀνανεωσάμενος ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλετο. λέγεται δὲ καὶ δημοκοπία καὶ δοξοκοπία. ὑπάτους αἰροῦνται ἐκ δόξης πολεμικῆς Λεύκιον, ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον.

δ 445 Δημόκομπος· ὁ στωμύλος.

δ 446 Δημοκρατία. ὅτι Πολύβιος φησιν, ὡς δημοκρατία ἐπανελομένη τοὺς ἐπιβουλεύοντας οὐκέτι μισθοφόροις τηρεῖ τὴν ἑαυτῆς ἐλευθερίαν.

δ 447 Δημόκριτος, Ἡγησιστράτου, οἱ δὲ Ἀθηνοκρίτου ἢ Δαμασίππου, γεγονὼς ὅτε καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος, κατὰ τὴν οἴ' Ὀλυμπιάδα, οἱ δὲ κατὰ τὴν π' φασίν· Ἀβδηρίτης ἐκ Θράκης, φιλόσοφος, μαθητὴς κατὰ τινες Ἀναξαγόρου καὶ Λευκίππου, ὡς δὲ τινες καὶ Μάγων καὶ Χαλδαίων Περσῶν· ἦλθε γὰρ καὶ εἰς Πέρσας καὶ Ἰνδοὺς καὶ Αἰγυπτίους καὶ τὰ παρ' ἐκάστοις ἐπαιδεύθη σοφά. εἶτα ἐπανῆλθε καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνῆν Ἡροδότῳ καὶ Δαμάστῃ. ἦρξε δὲ ἐν Ἀβδήροις, διὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν τιμηθεὶς. μαθητὴς δὲ αὐτοῦ διαφανὴς ἐγένετο Μητροδώρος ὁ Χῖος· οὗ πάλιν ἀκροαταὶ Ἀνάξαρχος καὶ Ἱπποκράτης ὁ ἱατρός. ἐπεκλήθη δὲ Σοφία ὁ Δημόκριτος, καὶ Γελασῖνος δέ, διὰ τὸ γελᾶν πρὸς τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων. γνήσια δὲ αὐτοῦ βιβλία εἰσὶ δύο, ὃ τε μέγας Διάκοσμος, καὶ τὸ Περὶ φύσεως κόσμου. ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιστολάς.

δ 448 Δημόκριτος· ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης οὐκ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τοσαύτης πόλεως ὑπερεφρόνησεν, οὐκ ἐκ τοῦ τόπου δόξαν λαβεῖν βουλόμενος, ἀλλὰ τῷ τόπῳ δόξαν περιθεῖναι προελόμενος. ὅτι ἐλθόντα Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα καὶ θεασάμενον τὸ γάλα εἰπεῖν αἰγὸς εἶναι πρωτοτόκου καὶ μελαίνης· καὶ τὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ θαυμάσαι τὸν Ἱπποκράτην. ἀλλὰ καὶ τὴν κόρην τὴν μετὰ Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσαν

τῇ μὲν πρώτη ἡμέρᾳ ἀσπάσασθαι οὕτω· χαῖρε κόρη· τῇ δὲ ἐχομένη, χαῖρε γύναι. καὶ ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη. ἤδη δὲ ὑπέργηρων ὄντα πρὸς τῷ καταστρέφειν εἶναι· τὴν οὖν ἀδελφὴν λυπεῖσθαι, ὅτι ἐν τῇ τῶν Θεσμοφόρων ἑορτῇ μέλλοι τεθνήξασθαι καὶ τῇ θεῷ τὸ καθήκον αὐτὴν οὐ ποιήσῃ· τὸν δὲ θαρρεῖν εἰπεῖν καὶ κελεῦσαι αὐτῷ προσφέρειν ἄρτους θερμοὺς ὁσημέραι· τούτους δὴ ταῖς ῥίσι προσφέρων διεκράτησεν ἑαυτὸν τὴν ἑορτήν. ἐπειδὴ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι, τρεῖς δὲ ἦσαν, ἀλυπότατα τὸν βίον προήκατο.

δ 449 Δημόκοινον· δημόσιον. τὸ τοῦ δημοσίου. καὶ Δημόκοινος, δημόσιος βασανιστής. ἢ ὁ δῆμιος.

δ 450 Δημονιάδης· ὄνομα κύριον.

δ 451 Δημοποίητος· ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου εἰσποιηθεὶς καὶ γεγονώς πολίτης. Περικλῆς γὰρ ὁ Ξανθίππου, νόμον γράψας τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτην μὴ εἶναι, οὐ μετὰ μακρὸν τοὺς γνησίους ἀποβαλὼν, ἄκων καὶ στένων καὶ λύσας τὸν ἑαυτοῦ νόμον καὶ ἀσχημονήσας, ἐλεεινὸς ἅμα καὶ μισητὸς ἔτυχεν ὧν ἐβούλετο. ὅμως γε μὴν ἀντιβολοῦντος καὶ δεκάσαντος τοὺς ἐντεῦθεν ζῶντας, ὁψὲ καὶ μόλις τὸν νόθον οἱ παῖδα τὸν ἐξ Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας ἐποίησε δημοποίητον. Δημοποίητος οὖν ὁ φύσει ξένος, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγονώς.

δ 452 Δῆμος· παρὰ Ἀριστοφάνει ἡ κώμη. ἢ ἡ νῆσος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον. ἔκτω ς' ἔτει προσεῖπον ἐς τὸν δῆμον ἐλθών.

δ 453 Δημός· τὸ λίπος. δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον. σκεύασμά τι μετὰ ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς θρίοις, τουτέστι τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς.

δ 454 Δημοσθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Δημοσθένους καὶ Κλεοβούλης, ῥήτωρ, τῶν δῆμων Παιανιεύς· ἐπιμελὴς μᾶλλον ἢ εὐφυής, ὡς Ἑρμιππος ἱστορεῖ· καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀκόλαστος, ὡς καὶ τοῦτό φησιν ὁ αὐτός. ὅθεν καὶ νέος μὲν ὧν Βάταλος ἐκλήθη, ὡς καὶ γυναικεῖα ἐσθῆτι πολλάκις χρησάμενος· Ἀργὰς δὲ μετὰ τὸ εἰς ἄνδρας τελέσαι· ὅπερ ἐστὶν ὄνομα ὀφews. ἐπεθύμησε δὲ ῥητορικῆς Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ῥήτορα ὑπὲρ Ὠρωπίων λέγοντα. διήκουσε δὲ Ἰσαίου, τοῦ Ἰσοκράτους μαθητοῦ, καὶ τοῖς λόγοις ἐχρήτο Ζωΐλου τοῦ Ἀμφιπολίτου, σοφιστεύοντος ἐν Ἀθήναις, καὶ Πολυκράτους καὶ Ἀλκιδάμαντος, τοῦ Γοργίου μαθητοῦ, καὶ αὐτοῦ μέντοι Ἰσοκράτους. συνεφιλολόγησε δὲ Αἰσίωιν τῷ Ἀθηναίῳ καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ φιλοσόφῳ. διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ διαλεκτικοῦ καὶ Πλάτωνος· ἐτελεύτησε δὲ φυγὼν εἰς Καλαβρίαν ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ διὰ τὸν Μακεδόνα Ἀντίπατρον, προσενεγκάμενος φάρμακον τὸ ἐν τῷ δακτυλίῳ, ἔτη βιώσας δύο καὶ ἐξήκοντα.

δ 455 Δημοσθένης, ὁ ῥήτωρ, ἀνὴρ ἦν γυνῶναί τε καὶ εἰπεῖν, ὅσα ἐνθυμηθεῖν, δυνατώτατος γενόμενος. ὅθεν καὶ δεινότητος ἔδοξε τῶν καθ' αὐτόν, οἷα δὴ ἰκανώτατος τὸ ἀφανὲς εἰκάσαι καὶ τὸ γνωσθὲν ἐξηγήσασθαι. καὶ ἐν οἷς ὑπὲρ τῶν κοινῶν λέγειν τι ἢ πράττειν ἐπεχείρησε, καιρῷ μὲν ἐπιτηδείῳ οὐ μάλα ἐχρήσατο ἐς δόξαν τῶν δημαγωγούντων. πλεῖστα δὲ εἰς ἀνὴρ οὗτος τῶν καθ' αὐτὸν Ἀθηναίων τοῖς Μακεδόνων τυράννοις σὺν παρρησίᾳ ἀντειπὼν παρὰ τοῖσδε ἀδωρότατος ἔδοξεν εἶναι. ὅτε δὴ συνέβαινε τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷα δὴ τῶν κερδῶν ἐφιεμένους μᾶλλον ἐκ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν λυσιτελοῦντος, ἐξωνηθέντας χρημάτων δόσει τὸ κατὰ σφᾶς ὡς ἐδόκουν ἐν τῷ παραντίκα κέρδους τοῦ σφετέρου εἵνεκα πρὸ τοῦ ἐς τὰ κοινὰ συμφέροντος τίθεσθαι. ὅθεν αὐτῷ καὶ ἐφ' οἷς ὕστερον ῥητιὰς συγγνόντες οἱ Ἀθηναῖοι κατεδέξαντό τε αὐτὸς καὶ ἐς πάντα συμβούλῳ ἐχρήσαντο. καὶ αὐτῷ ἡ τελευτὴ γενναία ἐπιγενομένη μάλιστα ἐς μεταμέλειαν ἤγαγεν αὐτοὺς οὐκ ἀφανῆ τῶν γνωσθέντων. οὐ πολλῷ γοῦν ὕστερον ἢ ἐξαγγελθῆναι τεθνηκότα Δημοσθένην μετεγίνωσκον ἐφ' οἷς δέει τῶν Μακεδόνων μᾶλλον ἢ γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ ἔκριναν, καὶ ἀτέλειάν τε τῷ πρεσβυτάτῳ γένους τοῦ Δημοσθένους ψηφίζονται καὶ χαλκοῦν στῆναι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ, καὶ ἐλεγεῖον τῇ βάσει τοῦ

ἀνδριάντος ἐπέγραψαν· εἵπερ ἴσῃν ῥώμην γνώμη, Δημόσθενες, εἶχες, οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

δ 456 Δημοσθένης, μαχαιροποιός, Παιανιεύς, οὗ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, δς ὀρφανὸς καταλειφθεὶς ἐπιτρόπους ἔσχε γ', Ἄφοβον, Δημοφώντα, Θηριππίδην. ὧν ἀμελούντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσίας, αὐτὸς αὐτὸν ἐνεχείρισε διδασκάλῳ Ἰσαίῳ. φιλόπονος δὲ οὕτως ἦν, ὥστε φασὶν ἑαυτὸν οἴκοι καθεύδοντα ἑαυτοῦ ξυρῆσαι τῆς κεφαλῆς μέρος, ἵνα μήτε προῖοι μήτε δέχοιτό τινα. παιδευθεὶς δὲ εἶλε τῆς ἐπιτροπῆς τοὺς ἐπιτρόπους. σοφιστεύειν βουλευθεὶς ἀπέστη διαβληθεὶς ἐπὶ Μόσχῳ μειρακίῳ τῶν εὐγενῶν. λογογραφεῖν δὲ ἀρξάμενος διεβλήθη πάλιν, ὡς ἐναντίους λόγους ἐκδούς Ἀπολλοδώρῳ καὶ Φορμίωνι. καὶ τούτου οὖν ἀποστάς ἤρξατο πολιτεύεσθαι. τραυλὸς δὲ ὧν καὶ τὸν ὦμον ἀπρεπῶς ἐκίνει, καὶ τὴν ἀκοὴν ἀσθενῆς καὶ τὸ πνεῦμα οὐ διαρκές· ἅπερ ἀσκήσει διωρθώσατο. τὴν τε ὑπόκρισιν οὐκ ὧν ἄκρος ὑπ' Ἀνδρονίκῳ καὶ ταύτην ἐξήσκησεν. ἐχορήγησε δὲ καὶ ἐτρηράρχησε καὶ αἰχμαλώτους ἐλύσατο καὶ θυγατέρας συνεξέδωκεν. ὅτε δὲ ἐχορήγει, τυπτηθεὶς ὑπὸ Μειδίου τρισχιλίαις, ὡς φασιν, ἐπέισθη. καὶ Δημαίνετον ἀνεψιὸν γραψάμενος τραύματος, ὡς φασιν, διελύσατο. αἰτησάμενος δὲ Χαβρίου τοῦ στρατηγοῦ γυναῖκα, Χαβρίου τελευτήσαντος, Κτησίππου θυγατέρα ἔγημεν. ἐπολιτεύσατο δὲ κατὰ Φίλιππον· οὗ Θηβαίοις ἐπιόντος, πείθει συμμαχεῖσθαι· καὶ κατὰ Χαιρώνειαν ἡττώνται, χιλίων ἀποθανόντων καὶ δισχιλίων αἰχμαλώτων. ἀγαπητὴν δὲ σχὼν θυγατέρα τελευτήσασαν ἐπένθει, καὶ ἐβδομαίου τοῦ πάθους ὄντος, ἀγγελθέντος ἀνηρῆσθαι Φίλιππον ὑπὸ Παυσανίου, μετῃμφιάσατο καὶ τοῖς θεοῖς ἔθυσεν. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ κατὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. οὗ Ἀρπαλος πολλὰ νοσφισάμενος χρήματα ὡς Ἀθηναίους κατέφυγεν· ὧν καὶ Δημοσθένης εἰληφέναι μέρος ἔδοξε. καὶ ἔφυγεν εἰς Τροίζην. Ἀλεξάνδρου δὲ ἐν Βαβυλῶνι τελευτήσαντος, ὁ Δημοσθένης κατήλθε κληθεὶς. Ἀντίπατρος δὲ ἄρξας τῶν Ἑλλήνων, πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας. ἐκδόντων Ἀθηναίων, ὁ Δημοσθένης εἰς Σικελίαν ἔφυγεν. Ἀρχίας δὲ ὁ ὑποκριτὴς ἀποσταλὴς ἐπ' αὐτὸν ὑπ' Ἀντιπάτρου βία ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ποσειδῶνος, ὃ ἦν ἄσυλον. ὁ δὲ ὑπὸ τῇ σφραγίδι φάρμακον ἔχων, μυζήσας ἀπέθανεν.

δ 457 Δημοσθένης Θράξ· οὗτος ἔγραψε Μετάφρασιν Ἰλιάδος πεζῷ λόγῳ, Ἐπιτομὴν τῶν Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου, Περὶ διθυραμβοποιῶν, Μετάφρασιν εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν.

δ 458 Δημοσιεύων· αἰτιατικῇ. δωρεὰν ἐργάζομαι. Ἀριστοφάνης· ἀλλ' ὦ πόνηρ, οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. οἱ γὰρ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ καὶ δημόσιοι προῖκα ἐθεράπευον. οἶον, οὐ κοινῇ ἐσπείσαμεν, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ, καὶ ἀμισθὶ οὐ μεταδίδωμί σοι.

δ 459 Δημόσιον· τὸ τοῦ δήμου.

δ 460 Δημόσιος· δημοσίους λέγουσι τοὺς τῆς πόλεως δούλους. ὅτι ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν, ἀλλ' οὐ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μεθ' ὕβρεως εἰσπράξεις ὥσπερ τυραννικὰς ἀκολασίας μισεῖν δεῖ, τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ φιλάνθρωπίᾳ τῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις ὥσπερ κηδεμονίαν τιμᾶν.

δ 461 Δημοσίων πραγμάτων διοικητής, οἶον φροντιστὴς χορηγίας, τριηραρχίας καὶ τῶν τοιούτων. ἰδίως δέ, οἶον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο πρὸς τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. ἀπεχθάνη δέ, διότι οἱ ἀλλοτρίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες μισοῦνται.

δ 462 Δημοσιώνης· εὐτελής. οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύχανον, οὗτος δὲ δοκῶν εἶναι δημοσιώνης παρεθεωρεῖτο.

δ 463 Δημοτελεῖ· δημοσίαν. Δημοτελεῖ καὶ δημοτικὰ ἱερὰ διέφερον ἀλλήλων καὶ τῶν ὀργεονικῶν καὶ τῶν γενικῶν.

δ 464 Δημοτελῶς· παντὶ τῷ δήμῳ.

δ 465

Δημοτευόμενος· μετὰ τῶν δημοτῶν. φησὶ Δημοσθένης. Δημοτεύεσθαι ἔστι τὸ τοῦδὲ τινος δήμου κοινωνεῖν καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ.

δ 466 Δημότης· πολίτης.

δ 467 Δημοτικά· τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμπρέποντα. ὁ δὲ ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους ὁρᾶτε μὲν με σωτηρίας δεόμενον.

δ 468 Δημοῦσθαι· δημοκοπεῖν καὶ ἀντιπαίζειν.

δ 469 Δημοφάνης· ὄνομα κύριον.

δ 470 Δημόφιλος, ἐπίσκοπος Κωνσταντίνου πόλεως ἄνθρωπος ἦν οἷος ἐμπεσὼν ὁμοῦ σύμπαντα φύρειν ἀκόσμῳ φορᾷ καθάπερ ἄτακτος χειμάρρους, πολὺν ἐν τοῖς λόγοις τὸν συρφετὸν ἄγων, ὥς εἴσεται τις ἐκ γοῦν τῆς ἐν τοῖς ἔτι σωζομένοις ὑπομνήμασιν αὐτοῦ γεγονυίας δημηγορίας ἔνθα καὶ μᾶλλον εἰκὸς ἦν ἀσφαλείας αὐτὸν φροντίδα θέσθαι τινά, ὥς ἐγγράφοις μνήμαις ἀναλαμβανομένων τῶν λεγομένων. ἐν τούτοις γοῦν ἄλλα τε πολλὰ διείλεκται ἀναρθρα, διαρρήδην δὲ ἐν τοῖς περὶ πατρὸς καὶ υἱοῦ λόγοις. φησὶ γάρ· υἱὸς μὲν πατρὸς θελήσει γεγέννηται μόνου, ἀχρόνως, ἀμεσιτεύτως, ἵνα διάκονος γένηται καὶ ὑπηρέτης τῶν βουλημάτων τοῦ πατρός. ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγινώσκων θεὸς ἃ ἔμελλε πράττειν ἀδύνατα ἦν τῆς ἀκρατήτου τάξεως τοῦ μέλλοντος αὐτὰ ποιεῖν θεοῦ ἐν τῷ γενέσθαι μέλλοντα· ἢ γὰρ ἔδει αὐτὰ πάντα θεοὺς γενέσθαι πρὸς ἀξίαν τοῦ ποιούντος, καὶ ἐκ τούτων ἔμελλον εἶναι θεοί· ἢ ἔδει αὐτὰ γενόμενα λύεσθαι, ὥσπερ κηρὸν πυρὶ θερμῷ προσαγόμενον· γέγονε μὲν οὖν μεσίτης τῶν τε ἐσομένων καὶ τοῦ γεγεννηκότος αὐτὸν θεοῦ, ὁ υἱός, ἵνα συντάξας ἑαυτὸν καὶ συγκαταβαίνων τοῖς γινομένοις ἀποτελέσειε τὸ βούλημα τοῦ πατρός· καὶ μεσίτης γεγέννηται τοῦ θεοῦ καὶ ἡμῶν τῶν δι' αὐτοῦ γενομένων. ἐλάνθανε διὰ τούτων τοῦ τε θεοῦ τῶν ὅλων ἀσθένειαν καὶ βασκανίαν καταψευδόμενος καὶ τὸν υἱὸν πάντων τῶν κτισμάτων ἀποφαίνων καταδεέστερον. ὁ μὲν γὰρ ἀσθενὴς ἂν ἦν κατὰ Δημόφιλον, εἰ βουληθείς, ἔπειτα ἀπόρως εἶχε τοῖς πᾶσι τὸ εἶναι δωρήσασθαι· φθόνου δ' οὐκ ἀπήλλακτο ἂν, εἰ ἐξὸν αὐτῷ θεοὺς τὰ πάντα ποιεῖν, ὁ δὲ ἐφαίνετο μηχανώμενος, ὅπως μὴ ταύτης αὐτῷ τύχῃ τὰ γενησόμενα τῆς ἀξίας. τοῦ δέ γ' αὖ παιδὸς οὐκ ἦν τῶν κτισμάτων οὐδέν, ὃ μὴ ἄμεινον ὑπάρχειν ἐδείχθη ἂν, εἴπερ γε μὴ δι' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἔτυχε γεγονώς, ἀλλὰ διὰ σκοπὸν καὶ χρεῖαν τῆς τούτων γενέσεως. ἅπαν γάρ τοι τὸ δι' ἐτέρων γινόμενον χρεῖαν ἔλαττον ὑπάρχειν ἐκείνων ἀνάγκῃ, δι' ἃ τοῦ εἶναι τυγχάνει. καὶ ἄλλα δὲ ἐληρώδει πολλά.

δ 471 Δημοφῶν· ὄνομα κύριον.

δ 472 Δημοχάρης· ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους. περὶ οὗ Τίμαιός φησιν ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος, οὐκ εἶναι δὲ ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φυσαῖν, ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ τὰ Φιλαινίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντότερα γράφων. Πολύβιος δὲ λέγει πρὸς Τίμαιον· ταύτην δὲ τὴν λοιδορίαν καὶ τὰς ἐμφάσεις οὐχ οἷον ἂν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀπὸ τέγουσ ἄχρι τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδεὶς. οὐδ' ἵνα πιστὸς φανῇ κατὰ τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν ἄλλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τάνδρος, κωμικόν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνώνυμον. ἠξιώθη δὲ ὁ Δημοχάρης καὶ στρατηγίας παρ' Ἀθηναίοις καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν, ὧν οὐδὲν αὐτῷ συνεξέδραμε, τοιαύταις ἀτυχίαις παλαίοντι.

δ 473 Δημῷ· ὄνομα κύριον. ἐξένισεν ἢ Βαυῶ τὴν Δημῷ. Δημῷ δὲ τῷ λίπει.

δ 474 Δημωδέστερος· ἀσημονέστερος διὰ τὸ ἐν ὧφει πάντων γινόμενον, διὰ τὸν δῆμον.

δ 475 Δημῶναξ· ὄνομα κύριον.

δ 476 Δημωφελής· δῆμον ὠφελῶν.

- δ 477 Δήν: ἐπίρρημα.
- δ 478 Δηνάριον: εἶδος ἀργυρίου ὀλοκοτίνου ἰδίαν ἔχων ἰσχύν.
- δ 479 Δηναδίπτρα: κατὰ Ῥωμαίους δωρεὰ βασιλική στρατιώταις.
- δ 480 Δηναιόν: τὸ ἐνιαύσιον, τὸ μακροχρόνιον. καὶ Δηναιόν, ἐπὶ πολὺν χρόνον. Δήνεον δὲ τὸ βούλευμα.
- δ 481 Δήομεν, εὐρήσομεν.
- δ 482 Δημοῦν: πολεμεῖν, πορθεῖν. Δηΐουν δὲ διέκοπτον, ἐτίτρωσκον.
- δ 483 Δηώ, Δημοῦς κλίνεται. ἢ Δημήτηρ.
- δ 484 Δηώσας: πραιδεύσας, ἀνελών, κατεκτονώς.
- δ 485 Δήπου: ὡς δή.
- δ 486 Δήπουθεν: δηλονότι. ἢ ἔκ τινος τόπου. καὶ χρή πείθεσθαι δήπουθεν. καὶ τὴν σχολὴν δήπουθεν ἐκείνην ἐπαινῶν. ἀντὶ τοῦ δηλονότι. ἢ ἔκ τινος τόπου.
- δ 487 Δηριάασθον.
- δ 488 Δηριγεύόμενος: ὀψικευόμενος. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ῥωμαϊκή.
- δ 489 Δῆρις, δήρεως, δήρει.
- δ 490 Δῆριν: μάχην, ἢ φιλονεικίαν. ἐν Ἐπιγράμμασι· μέλλον ἄρα στυγεράν κάγώ ποτε δῆριν Ἄρηϊ ἐκπρολιποῦσα χορῶν παρθενίων αἶειν. καὶ αὐθις· φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν, ὑπαντιάσασα δὲ μάτηρ.
- δ 491 Δῆρις, ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῇ ἄνθετο. ἐν Ἐπιγράμμασιν.
- δ 492 Δηρόν: ἐπιπολύ.
- δ 493 Δήσαντες: δεσμεύσαντες.
- δ 494 Δῆτα: οὕτως.
- δ 495 Δηφενσίων: ὁ ἔκδικος χάρτης. καὶ Δηφένσωρ, ὁ ἔκδικος.
- δ 496 Δήφηλα: πόλις παρὰ Ἰωσήπῳ.
- δ 497 Δί: ἐπέκτασις.
- δ 498 Δία: τὸν Δία. Δῖα δὲ ἡ ἔνδοξος. καὶ Δῖος, ὁ ἔνδοξος.
- δ 499 Διαβάλλεται: χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἑξαπατᾶν. Ἄρχιππος· τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον. καὶ Ἀριστοφάνης· διαβάλλεται ῥ' ὁ θεῖος, ὧ πόνηρε σύ.
- δ 500 Διαβάλλειν: τὸ ἑξαπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι. Θουκυδίδης α' καὶ Κράτης. καὶ Διαβάλλειν τὸ πέλαγος, τὸ διεκπερᾶν. ἐντεῦθεν ἐνόει διαβάλλειν τὸ ἐν μέσῳ πέλαγος καὶ ληστεύειν τὰς νήσους. καὶ Ἀρριανός· αὐτόν τε κυβερνῶντα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν. καί, διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ὡξον ποταμόν. ἀντὶ τοῦ περᾶν. καὶ Διαβάλλω· αἰτιατικῇ. διαβάλλει τὸν αἰεὶ προτετιμημένον.
- δ 501 Διαβάσης: ἐπελθούσης. Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως ἐπ' αὐτοὺς διαβάσης.
- δ 502 Διαβασιλίζεται: τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.
- δ 503 Διαβάσκει: περιέρχεται, περιέπει.
- δ 504 Διαβαίνω· αἰτιατικῇ.
- δ 505 Διαβηγός: ὄνομα κύριον.
- δ 506 Διαβησίοντας: ἐρωτικῶς ἔχοντας διαβῆναι. Ἀγαθίας· ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν, ἀπερύκειν τοὺς Ῥωμαίους διαβησίοντας.

- δ 507 Διαβήτη. ἐργαλεῖον ὁ διαβήτη, εὐχρηστος τέχναις πολλαῖς, τῷ λ στοιχείῳ παρεοικώς. τούτου τὸ ἐν μέρος ἐντιθέντες, τὸ δὲ ἕτερον περιάγοντες κύκλους ποιοῦσι. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα καιροῦ παραστατικόν.
- δ 508 Διάβολος· ζήτηι ἐν τῷ Σατανᾷ. ὅτι διάβολος διὰ τοῦτο, ὡς δυνάμενος διαβάλλειν καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους. καὶ ζήτηι ἐν τῷ δύναμις.
- δ 509 Διαβούλιον· ὁ διαλογισμός. συλλαμβάνονται ἐν διαβουλίῳ, οἷς διαλογίζονται. καὶ Διαβούλια, τὰ ἐκ λογισμῶν ἀτόπων πταίσματα.
- δ 510 Διαβούλομαι· ἀναπεῖσω. Θουκυδίδης.
- δ 511 Διὰ βραχέος· ἐν συντόμῳ.
- δ 512 Διάβροχος· οἶνωμένος. ὡς δὲ ἐμέθυεν ὁ πορνοβοσκὸς καὶ διάβροχος ἦν πάνυ, τί μέλλομεν, ἔφη.
- δ 513 Διαβιασάμενος· παραναγκασθείς. Πολύβιος· διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῇ συνηθείᾳ τῇ πρὸ τοῦ παρῆν ἐξ Ἄργους εἰς Μεγαλόπολιν αὐθημερόν.
- δ 514 Διὰ γὰρ μαχαίρων καὶ πυρὸς ρίπτειν δεῖ· ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων.
- δ 515 Διαγεγονότος· παρελθόντος. μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν τῆς πόλεως τοὺς διαγεγονότας. Διαγινώσκειν δέ ἐστι τὸ δι' ἀκριβείας ἐπιστημονικῆς τὸ πρᾶγμα εἴσεσθαι μετὰ προλαβοῦσαν γνῶσιν.
- δ 516 Διαγέγραπται· κατέξυσται, ἀνήρηται ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο, καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· ἤδομαι, ὅτι πεντετάλαντός μοι διαγέγραπται δίκη.
- δ 517 Διαγγέλλω· δοτικῇ. καὶ Διαγγελλομένους, παρακελευομένους. Ξενοφῶν· ἐγίνωσκον αὐτοὺς ἀπιέναι βουλομένους καὶ διαγγελλομένους. ἢ ἀντὶ τοῦ φανερουμένους, δήλους γινομένους.
- δ 518 Διαγελῶ· αἰτιατικῇ.
- δ 519 Διάγειν. οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσε. περὶ Ἀπολλωνίου φησὶ Φιλόστρατος ὁ Λήμιος.
- δ 520 Διαγκωνισάμενος· ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας. ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλεψάμενος εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἶπεν· ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευσας.
- δ 521 Διαγνώμη· διάγνωσις, καὶ διάκρισις. ὥσπερ καὶ καταβολή. ἢ λέξις ἰδικὴ Θουκυδίδου.
- δ 522 Διαγνώμων· διακρίνων, διαγινώσκων. ὁ μὲν δὲ Ἡραΐσκος αὐτοφυῆς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἱερῶν ἀγαλμάτων· εὐθὺς γὰρ ἐμβλέπων ἐτιτρώσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ θειασμοῦ καὶ ἀνεπήδα τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατάσχετος. εἰ δὲ μὴ κινεῖτο τοιοῦτον, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας. οὕτω διέγνω τὸ ἄρρητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενον, ὃ Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὅσιριν ὄντα καὶ Ἀδωνιν ὁμοῦ κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. ἐνῆν δὲ τοῦ Ἡραΐσκου τῇ φύσει καὶ τὸ τοὺς μολυσμοὺς τῆς φύσεως ἀναινόμενον. εἰ γοῦν αἴσθοιτο φθεγγομένης ὅπως δὴ καὶ ὅθεν γυναικὸς ἀκαθάρτου τινός, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλὴν· καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας. ἦν δὲ καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ γένεσις μυστικῇ· λέγεται γὰρ κατελθεῖν ἀπὸ τῆς μητρὸς τοῖς χεῖλεσιν ἔχων τὸν κατασιγάζοντα δάκτυλον, οἷον Αἰγύπτιοι μυθολογοῦσιν Ὡρον καὶ Ἥλιον. τοιγαροῦν, ἐπεὶ οἱ συνεπεφύκει τοῖς χεῖλεσιν ὁ δάκτυλος, ἐδεήθη τομῆς, καὶ διέμεινεν ἀεὶ τὸ χεῖλος ὑποτετμημένος.
- δ 523 Διαγόρας, Τηλεκλείδου, ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος καὶ ἀσμάτων ποιητής· ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν καὶ

μαθητὴν ἐποιήσατο. ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὧν μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος ἤκμαζε τοίνυν οἱ Ὀλυμπιάδι. καὶ ἐπεκλήθη Ἄθεος διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ὁμότεχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. κατοικήσας δὲ Κόρινθον ὁ Διαγόρας αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψεν.

- δ 524 Διαγόρας ὁ Μήλιος: ἐπὶ τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν. οὗτος γὰρ μετὰ τὴν ἄλωσιν Μήλου ᾧκει ἐν Ἀθήναις· τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ηὐτέλιζεν ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τῷ μὲν ἀποκτείναντι τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγείτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνισι· τῇδε μέντοι θῆμέρα μάλιστ' ἐπαναγορεύεται· ἦν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν τάλαντον· ἦν τε τῶν τυράννων τις τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν. τεθνηκότι, τουτέστι τῶν ἐπὶ θανάτῳ φευγόντων. ἐν ὑπερβολῇ δὲ εἴρηται, τοὺς τεθνηκότας ἀποκτείνειν.
- δ 525 Διαγορεύων: ἀντὶ τοῦ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. οὕτως Ἰσαῖος. τὸ δὲ ἐναντίον συναγορεύειν, ὥσπερ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι πρὸς τὸ διαφέρεισθαι καὶ τὸ συμφωνεῖν πρὸς τὸ διαφωνεῖν.
- δ 526 Διαγωνιάσαντες: διενθυμηθέντες. οἱ δὲ διαγωνιάσαντες μὴ διὰ τὸ προηττηθῆναι δόξωσι καταπεπληχθῆναι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθέντες.
- δ 527 Διαγωνίζω· αἰτιατικῇ.
- δ 528 Διάγραμμα: τὸ μίσθωμα. διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι, ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἐταίραν ἐκάστην.
- δ 529 Διάγραμμα: τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις, ὅποσον ἕκαστον εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τιμὴν τῆς οὐσίας. διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρίναι, πόσον ἕκαστος εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.
- δ 530 Διάγραμμα: ὅταν εἰσφορᾶς δεήσειεν εἰς τὸ κοινόν, πολέμου ὄντος, τὸ ἐκάστῳ ἐπιγραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.
- δ 531 Διαγραφὴ: ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετάλλων δηλοῦσα διὰ γραμμάτων, ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πέρατος πιπράσκειται.
- δ 532 Διαγραφὴ· καὶ τοῦτο ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐγένετο, ζημίαις πολλαῖς καθυποβάλλεσθαι τὴν πόλιν.
- δ 533 Διαγραφὴ δίκης: ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἢ κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος ἢ κατὰ διάγνωσιν τυχόντος, καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλεῖται, διαγραφὴ δίκης λέγεται.
- δ 534 Διαγράψαντος: τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος, ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.
- δ 535 Διαγράψασθαι: ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλημα. καὶ Διαγράφω σε· αἰτιατικῇ.
- δ 536 Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἐλकुσθῆναι: ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.
- δ 537 Διαδέχομαι· αἰτιατικῇ.
- δ 538 Διάδημα: τὸ βασιλικὸν ἔνδυμα, τάχα δὲ καὶ ἔνδεμα, τὸ στέμμα.
- δ 539 Διαδιδράσκει· αἰτιατικῇ. διαφεύγει. καὶ διαδρᾶναι.
- δ 540

Διαδικασάμενος· ὄνειδίσας, διελέγξας. ὃς διαδικασάμενος αὐτῷ περὶ τῆς ἀποστασίας ἀπέκτεινεν αὐτοῦ τοὺς παῖδας.

δ 541 Διαδικασία· διαδικασία ἐστίν, ἣν ποιοῦνται τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, οὓς ἂν ὀρισθῆναι βούλωνται, πότε χρή λειτουργεῖν αὐτούς.

δ 542 Διαδορατίζω.

δ 543 Διαδόσεις· τὰς ἐκ διαιρέσεως ἴσης ἐπιβαλλούσας δόσεις. Λυσίας.

δ 544 Διαδρᾶναι· διαφυγεῖν.

δ 545 Διαδρασιπολίτας· ἀντὶ τοῦ δειλούς, ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

δ 546 Διαδρομαί· ἐπὶ τῶν ἐπὶ παρατάξει κινήματων. καὶ ἡ γε ἵππος παρήλασε πρώτη εὐτάκτως τε καὶ σὺν κόσμῳ, εἴτα διηρέθησαν καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι στάντες μαχομένων σχήματα ἐπεδείξαντο. κᾶτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τινες ἐγίνοντο καὶ ἐξελίζεις καὶ περίοδοι.

δ 547 Διαζεύγνυμι· γενικῇ.

δ 548 Διαζηλοτυπούμενοι· φθονερῶς διακείμενοι. οἱ δὲ διαζηλοτυπούμενοι πρὸς τὸν Σκιπίωνα ἐπεβάλοντο διασύρειν τὰς πράξεις αὐτοῦ.

δ 549 Διάζομαι τὸν στήμονα.

δ 550 Διάζωμα· τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα.

δ 551 Διαζωννύω· αἰτιατικῇ.

δ 552 Διαείδεται· γνωρίζεται, φαίνεται. ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, κατὰ τὸν ποιητὴν· μᾶλλον δέ, ὅπου ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς.

δ 553 Διαήσει· διαπέμψει. Διάησι δὲ διέρχεται. παρ' Ἡσιόδῳ.

δ 554 Διαθέουσα· διατρέχουσα.

δ 555 Διαθέσθαι· ἀντὶ τοῦ ἀποδόσθαι.

δ 556 Διάθεσις· ὅτι ἐπειδὴ οὐκ ἄσχετός ἐστιν ὁ δεσμός τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα ἀλλὰ συμπαθῆς, διαβαίνει γοῦν ἐκ τῶν τῆς ψυχῆς κινήματων ἔχνη πρὸς τὸ σῶμα καὶ ἐκ τοῦ σώματος πρὸς τὴν ψυχὴν. ἄλλο γοῦν τὸ εἶδος τοῦ διανοομένου καὶ ἄλλο τοῦ λυπούμενου, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐμφαίνεται ἔχνος ἐν τῷ σώματι τῆς κινήσεως τῆς ψυχῆς, ὅθεν καὶ οἱ φυσιογνώμονες ἐκ τῆς τοῦ σώματος ιδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις, ὅτι δὲ καὶ ἐκ τῶν παθῶν τοῦ σώματος διαβαίνει τι καὶ πρὸς τὴν ψυχὴν, πρόδηλον· ἀλγοῦντι γὰρ συναλγεῖ καὶ εὐθυμοῦντι συνήδεται. ὅτι δὲ καὶ ἐμποδίζει αὐτῇ τὸ σῶμα τοίως ἢ τοίως διακείμενον, οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅπερ οὐκ ἂν ἐγένετο, τὸ ἐμποδίζεσθαι αὐτὴν ὑπ' αὐτοῦ, εἰ μὴ διέβαινεν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸ σχέσεως συμπάθειά τις ἐπὶ τὴν ψυχὴν· οὕτως ὡς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλίας μὲν παθούσης τῆς ὀπισθεν τὸ μνημονευτικὸν πάσχειν, ἄλλως δὲ αὐτὸ τὸ λογιστικόν, καὶ τοίως μὲν διακειμένου φανταστὸν εἶναι τὴν ψυχὴν, τοίως δὲ δυσφάνταστον. καὶ αἱ διαφοροὶ δὲ τῶν ψυχῶν ἐπιτηδειότητες καὶ τὸ εἰς τάδε ἢ τάδε τὰ πάθη ἐπιρρεπῶς ἔχειν ἐκ τῆς πρὸς τὸ σῶμα σχέσεως καὶ συμπαθείας παραγίνεται· ὅθεν καὶ νενομίκασι τινες ταῖς τοῦ σώματος κράσεσιν ἔπρασθαι τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

δ 557 Διάθεσις καὶ Διατίθεσθαι· ἐκάτερον αὐτῶν κεῖται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν ἐτέραν διαθήκην ἐκόμισαν, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην· πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο οὐ παρανοῶν οὐδὲ γυναικὶ πεισθείς. ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πωλεῖν ἐκατέρῳ αὐτῶν. παρ' Ἰσοκράτει δὲ ἐπὶ τοῦ πάσχειν κεῖται τὸ διατίθεσθαι, ὥς φησιν ἐν Ἑλένης Ἐγκωμίῳ· γνοίη δ' ἂν τις κάκεῖθεν, ὅσον διαφέρει τῶν

ὄντων, ἐξ ὧν αὐτοὶ διατιθέμεθα πρὸς ἕκαστον τῶν καλῶν. Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας. ὁ αὐτὸς καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, τουτέστιν ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαι τι. ἐν τῷ β' τῆς Ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακοσμήσεως.

- δ 558 Διάθεσις: Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ πρᾶσις. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ διοίκεσις. καὶ διαθέσθαι ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ τὸ διαθέσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι, ὡς Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης.
- δ 559 Διαθέσεις οὐ μόνον αἱ ἐπιστήμαι καὶ αἱ τέχναι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρεταί. ὑπάρχει δὲ τῇ τέχνῃ τὸ φαῦλον καὶ σπουδαῖον. τῶν γὰρ τεχνῶν αἱ μὲν εἰσι φαῦλαι, αἱ δὲ σπουδαῖαι. τῷ δὲ τῆς ἐπιστήμης ὀνόματι Ἀριστοτέλης ἀντὶ τῆς τέχνης χρῆται κοινότερον. ὑπάρχοι δ' ἄν καὶ τῇ διαθέσει, γένος οὖση τέχνης, τὸ φαῦλόν τε καὶ σπουδαῖον. Διαθέσεις λέγονται, ἃ ἔστιν εὐκίνητα καὶ ταχὺ μεταβάλλονται, οἷον θερμότης καὶ ψύξις καὶ νόσος καὶ ὑγεία. διάκειται μὲν γὰρ πῶς κατ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος, ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν. εἰ μὴ τις διὰ χρόνου πλῆθος ἤδη πεφυσιωμένη ἀνιάτος ἔστιν ἢ δυσκίνητος, ἣν ἄν τις ἴσως ἕξιν ἤδη προσαγορεύοι. καὶ διαφέρει ἕξις διαθέσεως ἢ μὲν γὰρ ἕξις δυσκίνητος, ἢ δὲ διάθεσις εὐκίνητος.
- δ 560 Διαθέτης: διοικητής, ἐπιμελητής. ἦν δὲ καὶ ἄλλα σοφὸς οἴκου διαθέτης καὶ πολὺ τι τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλiske, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ διατάττων.
- δ 561 Διαθείη: διαπράξει.
- δ 562 Διαθηγή.
- δ 563 Διαθήκη: δυικῶς ἐκφωνεῖται. ἢ μὲν ἐπὶ θνησκόντων διατάξεως καὶ ἐνταλμάτων χαρακτηῖρα φέρουσα. θατέρα δὲ διαθήκη καὶ ἡ θεοῦ πρὸς Ἀβραάμ καὶ τοὺς λοιποὺς προπάτορας γενομένη ἐπαγγελία, ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτῶν ἀναστήσειν τὸν κύριον ἡμῶν καὶ θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διαθήκη, ἢ συνθήκη. ἦν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί. καὶ Διατίθεμαι, ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι.
- δ 564 Διαθήκη καὶ ὁ νόμος. Δαβίδ· ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ. εἶρηκε γάρ, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. οἱ δὲ οὐκ ἤκουσαν αὐτοῦ.
- δ 565 Διαθήκην διαθώμεθα, ἦν διέθετο πίθηκος τῇ γυναικί· ἀντὶ τοῦ συνθήκην. αἰσχροὺς γάρ τις τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ διαπληκτιζόμενος διέθετο ἐπὶ φίλων, μήτε τύπτειν μήτε τύπτεσθαι μήτε δάκνειν, ὡς αὐτὸν φιλοῦντα, μήτε δάκνεσθαι. οἷον, σὺ μὲν οὐχ ἐλκύσεις τῶν ὀρχιπέδων, οὐδὲ ἐγὼ τῶν τριχῶν. ἔοικε δὲ τὸν Παναίτιον κωμῳδεῖν· ὡς καὶ ἐν Νήσοις καταλιπὼν ἀναίτιον πίθηκον. ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς εἶναι λέγει αὐτόν. πίθηκον μὲν διὰ τὸ πανοῦργον, μαχαιροποιὸν δὲ τὸν μαχαίραις ἐργαζόμενον, ὡς μάγειρον. αὐτόθεν οὖν φησιν αὐτόν μαχαιροποιόν. ὁ γὰρ Παναίτιος μάγειρος μικροφυῆς ἦν. διαβάλλει δὲ αὐτόν Ἀριστοφάνης ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην· ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὖσης.
- δ 566 Διαθλίβειν· ζήτει ἐν τῷ βλιμάζειν.
- δ 567 Διαθλοῦντες· πονοῦντες. καὶ Διαθλῶ· αἰτιατικῇ.
- δ 568 Διάθρυπτε.
- δ 569 Διαθρύπτεται· χαυνοῦται, διαλύεται.
- δ 570 Διακαυνίσασθαι· διακληρώσασθαι.
- δ 571 Διακεκαυμένον· πῦρ ἐν ἑαυτῷ ἔχον. Ἀριστοφάνης· δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ. τί δ', ὦ τάλας, τοῦδ' ἔχη πλέκους χρέος; χρέος μὲν οὐδέν, βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν. οἱ γὰρ πρεσβύτεροι διὰ τὸ μόλις βαδίζειν ἐν σπυρίδι ἐκρυπτον τὸν λύχνον, ὥστε σῶζειν τὸ πῦρ.
- δ 572

Διακεκναισμένη· διεφθαρμένη. καὶ Διακεκναισμένος, ἡμαυρωμένος, εἰ γενοίμην ὠχρός, ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀνυπόδετος καὶ ῥυπῶν. οἱ γὰρ ἵππεῖς εὗχροι καὶ ὑποδεδεμένοι καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι καὶ παλαίστραις. καὶ ἐν Ἴππεῦσι μὴ φθονεῖτε ἡμῖν κομῶσι μὴδ' ἀπεσπλεγγισμένοις. τουτέστι λιπῶσι. τοῦτο οὖν καὶ νῦν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησί, τὸ ἀπεχθέσθαι τοῖς περὶ τὴν ἵππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα καὶ μετιέναι τὰ τῶν ἵππέων ἐπιτηδεύματα, τῶν φιλοσόφων μετέλθω. καὶ ἐν Νεφέλαις· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν τοὺς ἵππεάς τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

- δ 573 Διακέκοπται· οἷον ἀδόκιμόν ἐστι. διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.
- δ 574 Διακεκορῆσθαι· διαπεπαρθενεῦσθαι, τετμηθῆσθαι τῇ μίξει.
- δ 575 Διακεκριμένως. διακεχωρισμένως.
- δ 576 Διακελεύω· δοτικῇ.
- δ 577 Διακενῆς· ἄνευ τινὸς προφάσεως. Δαβίδ· αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.
- δ 578 Διάκενος· ἡ κενή.
- δ 579 Διακεχαραγμένος· ξίφεσι πεπληγμένος. ὁ δὲ διεσώθη εἰς τὸν Ναρσῆν διακεχαραγμένος τὸ σῶμα.
- δ 580 Διακεχείρικε· γενικῇ. ὥσθ' ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνον εἶναι ὁμολογῶν, ὃν διακεχείρικεν, ἢ πεπόλιται παρ' ἡμῶν. Διαχειρίζω δὲ αἰτιατικῇ. καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν διεχείρισε. καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς τὴν οὐσίαν παρέδωκε τοῖς υἱέσι.
- δ 581 Διακεχρημένον· ἀντὶ τοῦ κατὰ μέρος δεδανεισμένον. Δημοσθένης.
- δ 582 Διακεχυμένοι· ἐκλελυμένοι τὴν ψυχὴν ὑπὸ χαρᾶς. τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπῆντων πρὸς Γάϊον διακεχυμένοι καὶ τι καὶ προσπαίζοντες ἀλλήλοις.
- δ 583 Διακλιμακίσας· διαπαλαίσας. κλίμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμός, πάλαισμα ποιόν.
- δ 584 Διακλεισθέντες· ἐξαπορήσαντες, κωλυθέντες, εἰρχθέντες. καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς διακλεισθέντες ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνεον διαφθαρῆναι.
- δ 585 Διακλῶν· διαθρύπτων.
- δ 586 Διακναιόμενος· ξεόμενος, ἢ λυπούμενος. Ἀριστοφάνης· ἄτοπος δ' ἔγκειται μοί τις πόθος, ὅς με διακναίσας ἔχει.
- δ 587 Διακναισθήσεται· διαφθαρήσεται. διακναίειν ἐστὶ κυρίως τὸ ξύειν τυρὸν τῇ κνήστι,
- δ 588 Διακομισθεῖς· διελθῶν.
- δ 589 Διακόνιον· οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος κρηπίδα, Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἴρηκε περὶ αὐτοῦ· Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλήττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἅττα κυκλοτερῆ πέμματα ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. λέγεται δ' ἐπὶ τινος ἐγκρατοῦς, ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμερίας διακόνια τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. τινὲς δὲ λέγουσι ζωμὸν ποιόν, τινὲς δὲ μᾶζαν.
- δ 590 Διάκονος· μακρὸν τὸ α. ὁ δὲ ἦν ἱερεὺς, διάκονος τὴν τιμὴν. καὶ Φιλοκτήτης· ἀλλ' ἢ τεθνήκας, ἢ τὰ τῶν διακόνων, ὡς εἰκὸς οἶμαι, τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι, τὸν οἶκαδ' ἤπειγον στόλον. καὶ Διακονῶ. δοτικῇ.
- δ 591 Διακορεῦσαι· διαπαρθενεῦσαι· οἶονεὶ διατεμεῖν.
- δ 592 Διακορεῖς· πεπληρωμένους. ἰδὼν αὐτοὺς διακορεῖς μέθης ὄντας.
- δ 593 Διακορής· μεμεστωμένος.
- δ 594 Διακορῶ· κόρην διαφθείρω.

- δ 595 Διακόσμησις: τοῦ παντός ἡ διάθεσις, μέση ἢ γῆ κέντρου λόγον ἔχουσα, μεθ' ἣν τὸ ὕδωρ σφαιροειδές, ἔχον τὸ αὐτὸ σχῆμα τῇ γῇ, ὥστε τὴν γῆν ἐν ὕδατι εἶναι· μετὰ τὸ ὕδωρ δὲ ἀέρα ἐσφαιρωμένον. κύκλους δὲ εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ε'.
- δ 596 Διακούω· γενικῇ. διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν καὶ κρίνετε δικαίως. ὁ Μωϋσῆς φησιν ἐν τῷ Δευτερονομίῳ.
- δ 597 Διακουράζεσθαι· ἀτενὲς βλέπειν. διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι.
- δ 598 Διακωδωνίζω· διαφημίζω. καὶ Διακωδωνισθέντες, διαφημισθέντες. ὡς ἐπὶ πλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων λαμβάνεται.
- δ 599 Διακωδωνίσαντες· δοκιμάσαντες, διακωδωνίσας δὲ ὁ παιδευτὴς τὰ μειράκια, λέγε, ἔφη, ὅτι βούλει· πρὸς Ἰππόδρομον διαλεγόμενος τὸν σοφιστήν.
- δ 600 Διακωδωνίσω· οἷον δοκιμάσω· Ἀριστοφάνης. διότι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτως ἐδοκίμαζον κώδωσιν, εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν. ἢ ἀπὸ τῶν ὀρτύγων· οἱ γὰρ ὑπομένοντες τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἐπιτηδεύως ἔχουσι πρὸς μάχην. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν, ἐπεὶ οὕτως δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλάκων. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων. τὰ δ' ἄλλα ἐσχεδίασται. τὸ δὲ τοὺς φύλακας ἐγρηγορέναι κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἀντιφθέγγωνται. καὶ Ἰάμβλιχος· ἐπειδὴ διακωδωνίζων ἕκαστον τῶν ποιμένων οὐχ οἷός τε ἦν ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν, οἵτινες ἦσαν οἱ παῖδες.
- δ 601 Διακωχή· διάλειψις.
- δ 602 Διακωλύω· αἰτιατικῇ.
- δ 603 Διακραδαίνων· σείων.
- δ 604 Διακριδόν· διακεκριμένως.
- δ 605 Διακριθέν· διαχωρισθέν, διῦλισθέν. καὶ μέντοι διακριθὲν πρότερον ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἡθμοῦ.
- δ 606 Διακρίνεται· ἀμφιβάλλει, ἀπιστεῖ, διαχωρίζεται. καὶ Διακρίνομαι, τὸ χωρίζω· δοτικῇ.
- δ 607 Διακρούεσθαι· ἐξωθεῖν· ἢ ὑπερτίθεσθαι, καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι. καὶ Διακρούω· αἰτιατικῇ.
- δ 608 Διάκτωρ· διάκονος, ἄγγελος, ἀπαγγέλλων.
- δ 609 Διακυβιστῶ· αἰτιατικῇ.
- δ 610 Διακυκῶσι· διαταράττουσι.
- δ 611 Διαλαβών· διαδεξάμενος. καὶ διαλαβόντες, ὅσα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἶχετο συγχωνεύσαντες. ἢ καὶ διαλαβόντες ἐξῆλθον νυκτός.
- δ 612 Διαλαβών· προκατασχών. ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς.
- δ 613 Διαλλαγή· εἰρήνη. ὧ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις ξύντροφε διαλλαγή. ἐπειδὴ γάμοι καὶ ἑορταὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἄγονται. ἢ ὅτι ἡδίστη καὶ ἐπίχαρις ἐστίν.
- δ 614 Διαλλαγῆναι· τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ παρακληθῆναι καὶ φιλωθῆναι. ἐναλλαγῆναι δὲ τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπηδῆσαι τινος, ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον.
- δ 615 Διαλαγχάνειν· διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι. τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ. διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα.
- δ 616 Διαλλακτήης· φιλώτης. Ἀριστοφάνης· διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε. ἀντὶ τοῦ φιλιοῦσθε.
- δ 617 Διαλαμβάνει· αἰτιατικῇ. ὑπονοεῖται. ἢ δὲ εὐμηχάνως διαλαμβάνει καὶ δεῖται τῶν Καβείρων τιμωρῆσαι αὐτῇ καὶ μετελθεῖν τὸν ἐπίορκον.
- δ 618 Διαλαμβάνων· ὑπομνηματίζων, συγγράφων.

- δ 619 Διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσι Λακωνικοῖς, οἷσι πιστὸν οὐδέν, εἰ μὴ περ λύκῳ κεχηνότι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια διαρπαζόντων. ὃν γὰρ τρόπον λύκοις οὐκ ἔστι πίστις, οὐδὲ τοῦτοις. τὸ δὲ κεχηνότι, ἐπὶ τῶν μάτην χαινόντων.
- δ 620 Διαλλάττω τὸ συμβιβάζομαι· δοτικῇ. ὕπαγε, πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου. διαλλάττω δὲ αἰτιατικῇ· διαλλάξαντες τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους.
- δ 621 Διαλαχεῖν· τὸ διανεμεῖσθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασιν, ἀπολαχεῖν δὲ τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῶα· ζητεῖ ἐν τῷ ἀπολαχεῖν.
- δ 622 Διὰ λαίλαπος.
- δ 623 Διαλέγεσθαι· τὸ συνουσιάζειν.
- δ 624 Διαλέγομαι· δοτικῇ.
- δ 625 Διαλέγουσαν· διοικοδομοῦσαν. λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. καὶ Διαλέγου, διορύττου. Θουκυδίδης.
- δ 626 Διαλέγοντο γυναῖξιν· ὁμιλοῖεν ἢ συνουσιάζοιεν. οὕτως Ἰεροκλῆς.
- δ 627 Διαλεκτική· ἡ ἀποδεικτική. ὀλίγα διαλεκτικῆς ἀψάμενος. Διαλεκτική ἐστὶν ἐπιστήμη ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων. τυγχάνει δ' αὕτη ἐπὶ σημαίνοντα καὶ σημαίνόμενα. ἢ οὕτως, μέθοδος δι' ἐνδόξων περὶ παντὸς τοῦ προκειμένου συλλογιστική. καλεῖται δὲ διαλεκτική ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι· τὸ δὲ διαλέγεσθαι ἐν ἐρωτήσῃ τε καὶ ἀποκρίσῃ. Διάλεκτος ζητεῖ ἐν τῷ γλῶττα· καὶ ζητεῖ ἐν τῷ γυμνασίᾳ. ὅτι διαφέρει ἡ διαλεκτική τῆς ῥητορικῆς. καὶ ζητεῖ ἐν τῷ διεξοδικούς. ὅτι Διάλογος λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως συγκείμενος, περί τινος τῶν φιλοσοφουμένων καὶ πολιτικῶν μετὰ τῆς πρεπούσης ἡθοποιίας τῶν παραλαμβανομένων προσώπων καὶ τῆς κατὰ τὴν λέξιν κατασκευῆς. διαλεκτική δὲ ἐστὶ τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομεν τι ἢ κατασκευάζομεν ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως τῶν προσδιαλεγομένων. τοῦ δὲ λόγου τοῦ Πλάτωνος δύο εἰσὶ χαρακτῆρες, οἱ ἀνωτάτω. [Start of a diagram][Start of a diagram section]ὁ ὑφηγητικός[End of a diagram section] [Start of a diagram section]καὶ ὁ ζητητικός.[End of a diagram section] [Logical Relationship in a Diagram start mark]διαιρεῖται δὲ ὁ ὑφηγητικός[Logical Relationship in a Diagram end mark] [Start of a diagram section]εἰς θεωρηματικὸν[End of a diagram section] [Start of a diagram section]καὶ πρακτικόν.[End of a diagram section] [Logical Relationship in a Diagram start mark]καὶ ὁ θεωρηματικός δὲ[Logical Relationship in a Diagram end mark] [Logical Relationship in a Diagram start mark]ὁ δὲ πρακτικός[Logical Relationship in a Diagram end mark] [Start of a diagram section]εἰς τὸ φυσικόν[End of a diagram section] [Start of a diagram section]καὶ λογικόν.[End of a diagram section] [Start of a diagram section]εἰς τὸ ἠθικόν[End of a diagram section] [Start of a diagram section]καὶ πολιτικόν.[End of a diagram section] [Logical Relationship in a Diagram start mark]ὅτι καὶ τοῦ ζητητικοῦ β' εἰσὶ χαρακτῆρες.[Logical Relationship in a Diagram end mark] [Start of a diagram section]γυμναστικός[End of a diagram section] [Start of a diagram section]καὶ ἀγωνιστικός.[End of a diagram section] [Logical Relationship in a Diagram start mark]καὶ τοῦ ἀγωνιστικοῦ[Logical Relationship in a Diagram end mark] [Start of a diagram section]ἐνδεικτικός[End of a diagram section] [Start of a diagram section]καὶ ἀνατρεπτικός.[End of a diagram section] [Logical Relationship in a Diagram start mark]οἱ δὲ ἄλλως διαιροῦσιν.[Logical Relationship in a Diagram end mark] [Start of a diagram section]εἰς δραματικὸν[End of a diagram section] [Start of a diagram section]διηγηματικὸν[End of a diagram section] [Start of a diagram section]μικτόν.[End of a diagram section][End of a diagram] ἀλλ' οὗτοι τραγικῶς μᾶλλον ἢ φιλοσόφως διαιροῦσιν. ὁ δὲ μὴ ὦν διάλογος αὐτοδιήγητος λέγεται λόγος.

- δ 628 Διάλεξις· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· διάλεξιν ἡμῖν παρέχουσι. τουτέστι λόγων ἐμπειρίαν. καὶ νοῦν, τουτέστι τὰ νοηθέντα φράζειν. διαφέρει δὲ διάλεξις διαλέκτου, ὅτι διάλεκτος μὲν ἐστὶ φωνῆς χαρακτήρ ἐθνικός, διάλεξις δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἐκτροπὴ ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ ἀγροικότερον.
- δ 629 Διαλεπτολογοῦμαι· διαλέγομαι. ὥσπερ καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη· ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· ἵνα μὴ ἔλκη τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα. οὕτω καὶ ὁ πρεσβύτερος διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας.
- δ 630 Διάλειμμα· διάστημα. καὶ Διαλείποντα, τὰ διαχωρήματα. Ἀρριανός· φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχατο.
- δ 631 Διαλείμματος· διαχωρισμοῦ.
- δ 632 Διαλείπουσαι· ἀλλήλων ἀπέχουσαι. Ἀρριανός· διαλείπουσαι ὅσον ζύμμετρον εἰς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς.
- δ 633 Διαλειπούση· διακοπτομένη. ὑφειμένη οὖν καὶ διαλειπούση πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτο ξυγγγῶναί οἱ βασιλέα.
- δ 634 Διάληξις· διαλαγχάνειν μὲν ἐστὶ τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ, διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα.
- δ 635 Διάληψις· ἐνθύμησις, ἢ γνῶσις. Πολύβιος· διὰ γὰρ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιθυμίαν ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ διάληψις, ὥς οὐδὲν προὔργιαίτερον ποιουμένου κατὰ τὸν βίον τοῦ κυνηγετεῖν. οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ἀλλ' ἐκ τῶν συμβαινόντων ἀγαθοὶ ποιεῖσθαι τὰς διαλήψεις. τὰς τοῦ νοὸς ὁρμάς, ἄρτι γὰρ δι' αὐτὸ τοῦτο προκεχειρισμένοι τὸν Πασίστρατον διὰ τὸ πρᾶξιν ἔχειν τινα καὶ τόλμαν, παραχρῆμα μετέπιπτον ἐς τὰναντία ταῖς γνώμας διὰ τὴν περιπέτειαν. καὶ αὖθις παραπλησίως καὶ τὰ πλήθη ὁμοίως τούτοις ἔχει τὰς διαλήψεις ὑπὲρ τῶν κοινῶν, τῆς φύσεως αὐτοὺς διδασκούσης. καὶ Πολύβιος· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, πρακτικοῦ τοῦ κεντήματος περὶ αὐτὰς ὑπάρχοντος, τύπτοντες ἐς τὰ στέρνα καὶ εἰς τὰ πρόσωπα διέφθειραν πάντας.
- δ 636 Διαλογή· διάλεξις, ὁμιλία· Δαβίδ· ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογία μου.
- δ 637 Διάλογος· ζητεῖ ὀπίσω ἐν τῷ διαλεκτικῇ.
- δ 638 Διαλοιδορεῖται. δοτικῇ συντάσσεται. ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης οὐ φιλῶν Πρόδικον ταῦτά φησιν, ὅσον μισῶν Σωκράτην. ἐν γὰρ τοῖς Ὀρνισι διαλοιδορεῖται Προδίκῳ.
- δ 639 Διαλύω· αἰτιατικῇ. πνεῦμα μὲν ἐστίν, ἀλλὰ διαλύον ὄρη.
- δ 640 Διαμαδῶντες· διαβρέχοντες.
- δ 641 Διαμαρτία· ἡ ἀποτυχία. καὶ Διαμάρτοι, ἀποτύχοι. μέλλοντος σημασία.
- δ 642 Διαμαρτάνω· γενικῇ. καὶ τοῦ σκοποῦ δοκοῦσιν ἔμοιγε διαμαρτάνειν.
- δ 643 Διαμάρτυραι· βεβαίωσαι. καὶ Διαμαρτυρεῖν, τὸ προλέγειν τῆς ἀπειθείας τὴν τιμωρίαν καὶ τῆς εὐπειθείας τὴν ὠφέλειαν.
- δ 644 Διαμαρτυρία καὶ Διαμαρτυρεῖν· τρόπος τις ἦν ἡ μαρτυρία παραγραφῆς· πρὸ γὰρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι, ὥς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος. διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς τῷ τὴν μὲν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. καὶ πρότερόν γε ὁ διώκων προὔβάλλετο τινα μαρτυροῦντα εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ περὶ τούτου πρῶτον ἐγίνετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, οὐ πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον. εἰ δὲ μὴ προβάλλοιτο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν τινα μαρτυροῦντα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. ἐπεσκήπτοντο δὲ

ψευδομαρτυριῶν καὶ ταῖς διαμαρτυρίαις, ὥσπερ ταῖς μαρτυρίαις. τάχα δὲ ἐπὶ μὲν ταῖς τοῦ ἀποστασίου δίκαις ἐκεκώλυτο τὸ διαμαρτυρεῖν, ἐν δὲ ταῖς τοῦ ἀπροστασίου οὐκέτι.

δ 645 Διαμάρτη ἐκεῖνος· ἀνθυπότακτον.

δ 646 Διαμαρτύρωμαί σοι: ἀντὶ τοῦ βεβαιώσω σε· μέλλοντα σημαίνει. ἐπὶ δὲ ἐνεστώτος διὰ τοῦ ο μικροῦ· ὥς ἐν τῷ, ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλήσω σοι Ἰσραήλ, καὶ διαμαρτύρομαί σοι.

δ 647 Διαμαρτυρομένους: προλέγοντας, ἀποτρέποντας. ἀπέστειλαν πρεσβευτὰς διαμαρτυρομένους μήτε τὴν πόλιν οἰκίζειν μήτε παρὰ τὰς συνθήκας ποιεῖν μηδέν. καὶ Διαμαρτύρασθαι, βεβαιώσαι. ἐβουλήθησαν οὖν καὶ διαμαρτύρασθαι τοῦτο τρόπον τινά.

δ 648 Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν χρή: ἐπὶ τῶν παραβόλως τι ποιούντων.

δ 649 Διὰ μάχης ἔλθεῖν· οὐδενὸς τοπαράπαν θαρρήσαντος διὰ μάχης αὐτοῖς ἔλθεῖν οὔτε μὴν ἀντιτάξασθαι ἐς τὸ παντελές.

δ 650 Διαμέλλει: ἀναβολῇ χρῆται. ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν ὑπεριδὼν καὶ μὴ πάνυ πιστεύσας διεμέλλησεν.

δ 651 Διαμεμετρημένη ἡμέρα: μέτρον τί ἐστὶν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον· ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί, ὥς δὴ τούτῳ ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. διενέμετο δὲ τρία μέρη τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ γ' τοῖς δικάζουσιν. ἐπισκεπτέον δὲ τῷ παρ' Ἰσαίῳ, ὅς μεμετρημένης ἡμέρας ὅτε μὲν χωρὶς ὕδατός φησι γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας, ὅτε δὲ πρὸς ὕδωρ.

δ 652 Διὰ μέσου τείχους· τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀπὸ τοῦ Βορείου καὶ τοῦ Νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τῶν παρ' ἐκάτερα τὸ Νότιον ἐλέγετο· οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργία.

δ 653 Διάμετρος: γεωμετρικόν τι εἶδος. Εὐνάπιος· ὥς κατὰ τινας διαμέτρους κεραίας κεχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. Δείναρχος δὲ διάμετρον λέγει τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος.

δ 654 Διαμησάμενος: διορύξας. διαμησάμενος γὰρ πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ Ὀλύμπου ἄμμον ὕδωρ πολὺ καὶ πότιμον εὔρεν. καὶ αὖθις· διαμησάμενος τὴν χιόνα τὴν ἐπ' αὐτῇ ἐξωκοδόμει τὸν κρημνόν.

δ 655 Διαμείνης· ἀνθυπότακτον.

δ 656 Διαμήσαι: διακόψαι.

δ 657 Διαμώμενος: θερίζων. καὶ Διαμώμενοι, διασκάπτοντες, ζητοῦντες. Θουκυδίδης· διαμώμενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσῃ ἔπινον οἶον εἰκὸς ὕδωρ. καὶ αὖθις· οἱ δὲ ἐσκήνουν ἐπὶ τῆς χιόνος διαμώμενοι καὶ μεταξὺ ἐκκαθαίροντες.

δ 658 Διαμνημονεύω· αἰτιατικῇ συντάσσεται. οὐς καὶ διαμνημονεῦσαι κατέκαστον ὁ λόγος διὰ τὸ πλῆθος καὶ πρὸς ὄνομα διελθεῖν παρητήσατο.

δ 659 Διαμπάς: διόλου, διαπαντός.

δ 660 Διαμπερέως.

δ 661 Διαμπερές: διόλου διήκον. ὁ δὲ διῆγεν αὐτοὺς ἐπὶ τι ὄρυγμα, ὃ διαμπερές μὲν ἦν ὀρωρυγμένον ἐπὶ σταδίους λ', εἶχε δὲ ἔξοδον ἐπὶ θάτερα τοῦ ὀρύγματος.

δ 662 Διαμοιρωμένη: διαιροῦσα, καὶ μερίζουσα. ἢ τὰς μοίρας μεμφομένη.

δ 663 Διαμυδαίνεται: ἀντὶ τοῦ διαπηδᾶ καὶ διαρρεῖ καὶ διηθεῖ.

δ 664 Διαμυλλαίνει, αἰσχροῶς πράττεις. καί, οὗτος δὲ διεμύλλαινε ὥς δὴ δεξιός. Ἀριστοφάνης φησί.

δ 665 Διάνδιχα: διχῶς.

δ 666

Διανενεύκαμεν· ἀντὶ τοῦ ἐπεραιώθημεν.

δ 667 Διανεῦσαι· διακολυμβῆσαι. διανεῦσαι ἐθέλησαντες ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.

δ 668 Διανεῖμαι· μερίσαι.

δ 669 Διανείμης· αὐθυπότακτον.

δ 670 Διανηξάμενος· διακολυμβήσας.

δ 671 Διανίζεται· διανίπτεται, διαρρύπτεται, καθαρίζεται.

δ 672 Διανθίζω· τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω. καὶ Διηνθισμένας.

δ 673 Διανοεῖσθαι· τοῦτο ἐνέργειά ἐστι καὶ διέξοδος τῆς ψυχῆς. ἐπίστασθαι μὲν γὰρ πολλὰ δυνατὸν εἶναι, διανοεῖσθαι δὲ ἅμα πολλὰ ἀδύνατον. πᾶς γὰρ ὁ διανοούμενος ἐν τι διανοεῖται. ὥς γὰρ ἀδύνατον ἅμα λέγειν πολλοὺς λόγους, οὕτως διανοεῖσθαι ἅμα πολλά. λόγος γάρ τις ἢ διάνοια, αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἐφ' ἐαυτῆς λεγούσης.

δ 674 Διάνοια Εὐριπος· ἐπὶ τῶν ῥᾶστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμῶν ἀνθρώπων.

δ 675 Διάνοια· ζητεῖ ἐν τῷ δόξᾳ.

δ 676 Διανταία πληγῇ· τοῦ γὰρ περὶ τὸν βραχίονα τραύματος διανταία πληγῇ καταβαροῦντος κατεξανέστη τῶν ἀλγηδόνων.

δ 677 Διανύω· αἰτιατικῇ.

δ 678 Διανυσθῆναι· τελειωθῆναι.

δ 679 Διαξαίνειν· ἀναιρεῖν, διακόπτειν. ὁ δὲ ἐάλω, καὶ ἔμελλεν ὁ δῆμος διαξαίνειν αὐτόν. ὁ δὲ οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ' εἴασεν αὐτόν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. καὶ αὐθις· ὁ δὲ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς καὶ διαρρήξας καὶ διαξήνας τοὺς νόμους καὶ τὴν ἀνδρῶν ἀπειπάμενος φύσιν καὶ γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους ἐκεῖνος γάμους.

δ 680 Διαξῆναι· διαλύσαι. Ἀριστοφάνης· ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς διαξῆναι. τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας· καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. πρὸς ἐκάτερον οὖν καὶ τὰς κορυφὰς τοῦ ἐρίου πεπιλημένας ἐν τῷ πόκῳ καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν συνισταμένων τοῖς πράγμασι διαλύσαι χρή.

δ 681 Διαπαλαίω· δοτικῇ.

δ 682 Διαπαρατριβαί· ἐνδελέχειαι.

δ 683 Διαπαρθενεῦσαι· μιγῆναι παρθένῳ. ἐλέγετο δὲ οὕτως καὶ τὸ παρθενοτροφεῖν καὶ διαφυλάξαι παρθένον.

δ 684 Διαπατταλευθήση χαμαί· ἀπὸ τῶν τὰς βύρσας διατεινόντων. σημαίνει δὲ τὸ διερευνᾶν καὶ ζητεῖν ἐπιμελῶς.

δ 685 Διαπατταλευθήση· ἀντὶ τοῦ ἐκταθήση χαμαί. τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ τὰ ἄκρα παττάλοις κατακρούοντες ἐκτείνουσιν.

δ 686 Διαπαίζω· δοτικῇ.

δ 687 Διαπεπαρθενεῦσθαι· τετμῆσθαι τῇ μίξει.

δ 688 Διαπεπονημένης· κατορθωθείσης.

δ 689 Διαπεράναντες· διακεντήσαντες.

δ 690 Διαπερᾶναι· τελειῶσαι.

δ 691 Διαπεσοῦσης· ἀποτυχούσης. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφαλὲς ἔχειν τι τὸ κοινωνῆσαι αὐτοῖς τῆς πράξεως, καὶ διαπεσοῦσης καὶ συντελεσθείσης τῆς ἐπιβουλῆς. καὶ Διαπίπτων, ἀποτυχάνων.

- δ 692 Διαπέσοιμι: οἷον διαμαρτήσασαι τῆς ἐλπίδος. Ἀριστοφάνης· μή ς' ἀπολέσασαιμ', εἴ τι τῶν ἐμῶν ψευσμάτων ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.
- δ 693 Διαπεφώνηκεν: ἀντὶ τοῦ ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φωνὴν ἀφῆκε· τουτέστιν ἀπέθανεν. ὅτε δὲ λέγει, ὅτι διαπεφώνηκε δὲ τούτων οὐδὲ εἷς, περὶ τῆς ὁμοφωνίας τῶν δ' εὐαγγελιστῶν φησιν ὁ Χρυσόστομος.
- δ 694 Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ: παρὰ προσδοκίαν. ὥσπερ ἔφη, διαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ· ὁ δὲ εἶπε διαπεινῶμεν· οἱ γὰρ πότοι χειμῶνος πρὸς τὸ πῦρ γίνονται. εἶρηκε δὲ οὕτω διὰ τὸν λιμόν. τουτέστιν ἐσχάτως πεινῶμεν, ὥστε καὶ τὰ ἱμάτια ἀποδύόμενοι καθεζόμεθα πρὸς τὸ πῦρ διὰ τὸ ῥῖγος. ἢ διαπύρως καὶ ἐκτόπως πεινῶμεν· ὁ καὶ βέλτιον.
- δ 695 Διὰ πείρας συχνῆς: ἀντὶ τοῦ ἀκρίβειαν. τοῦτον ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς μάλα τὴν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον καὶ τὴν τοῦ πατρὸς οὐ πολὺ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐσεβῆ προθυμίαν.
- δ 696 Διαπειρωμένη: ἀπόπειραν ποιούμενη. ὁ δὲ ἐξώρκισεν αὐτήν, εἰ ταῦτα οὕτως ἐγνωκυῖα λέγει ἢ διαπειρωμένη αὐτοῦ. ἢ δὲ ὥμοσεν, ἢ μὴν τῷ ὄντι καὶ φρονεῖν ταῦτα καὶ λέγειν.
- δ 697 Διαπηδῶ· αἰτιατικῇ.
- δ 698 Διαπηνικίσαι: ἐξαπατῆσαι. πηνίκην γὰρ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὴν ἐκ τῶν τριχῶν περιθετὴν κόμην. καὶ τὸ φενακίσαι τινὲς ἀπὸ τούτου εἰρησθαι λέγουσιν.
- δ 699 Διαπιθηκίσαι: τὸ διαπαῖξαι· ἀπὸ τῶν πιθήκων· φιλοπραγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶν.
- δ 700 Διαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ· ζητεῖ παράνω ἐν τῷ διαπεινῶμεν.
- δ 701 Διαπίπτω· γενικῇ.
- δ 702 Διαπλέκειν: διαποικίλλειν, διάγειν. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι· εἰ με τῶν ὀρνίθων τις ὑμῶν βούλεται διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν ὡς ἡμᾶς ἴτω.
- δ 703 Διαπλέω· αἰτιατικῇ.
- δ 704 Διαπληκτίζονται· δοτικῇ. διαμάχονται.
- δ 705 Διαπλώσας: διαπλεύσας, διελθὼν. ὦ σὺν αἰοιδᾷ πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.
- δ 706 Διαπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν τὸ πέρδεσθαι. εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφιεῖν.
- δ 707 Διαπολεμῶ· δοτικῇ.
- δ 708 Διὰ πολλοῦ χρόνου· ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιδε διὰ πολλοῦ χρόνου, ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι, ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται τάρχαϊ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἡγωνίζετο.
- δ 709 Διαπονεῖν: ἀσκεῖσθαι.
- δ 710 Διαπορηθέντες: διαποροῦντες.
- δ 711 Διαπορήσω· ζητῶ, ἀμφιβάλλω.
- δ 712 Διαπορεία: ἢ διαπόρευσις.
- δ 713 Διαπορθμεύεται: διακομίζεται, διαπερᾷ.
- δ 714 Διαπορθμεύσων: διαπεράσων, διακομίσων.
- δ 715 Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν: κατασκευασάμενον.
- δ 716 Διαπρέπειν: διαφαίνεσθαι, διαφέρειν.
- δ 717 Διαπρεπής: ἔκδηλος, ἐπίσημος.
- δ 718 Διαπρήσει: διανύει, τελειοῖ.
- δ 719 Διαπρύσιον: διὰ παντὸς δεξιόν, μέγα, ἐξάκουστον, διαβόητον.

- δ 720 Διαπτύω· αἰτιατικῇ.
- δ 721 Διαπυνθάνεται· ἐρωτᾷ.
- δ 722 Διαπυρώτατος· ὁ θερμός.
- δ 723 Διάρας (διατείνας) τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν.
- δ 724 Διαράμενον· ὥς οὐκ εἰκός τε αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ. τούναντίον μὲν οὖν.
- δ 725 Διάργεμοι· πῇ μὲν λευκοί, πῇ δὲ μέλανες. ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις, ἕτεροι ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη.
- δ 726 Διαρραῖσαι· διαφθεῖραι.
- δ 727 Διαρρέουσα· τρυφηλή.
- δ 728 Διαρρεῖν· διαχεῖσθαι, χαυνοῦσθαι. οὗ διαρρεῖ πολὺ καὶ κλεινὸν ὄνομα. ἀντὶ τοῦ εὐφημία γεραίρει.
- δ 729 Διαρρήδην· σαφῶς, φανερώς. διαρρήδην ἀπειπὼν μήτε μάχην συνάπτειν μήτε περαιτέρω ἰέναι μήτε ἄλλο πράττειν μηθέν.
- δ 730 Διαρρήξωμεν· αἰτιατικῇ, διακόψωμεν.
- δ 731 Διαρθρώσας· διατυπώσας.
- δ 732 Διαρκῶς· καρτερῶς, δασιλῶς. Αἰλιανός· ὁ δέ, οὐ γὰρ ἐλελήθει τὰ ἔνδον, ὑπερήδετο καὶ τὴν ἐλπίδα ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐλάμβανεν εἰς τὸ κρεῖττον καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει.
- δ 733 Δίαρμα· Πολύβιος· ἅμα δὲ πρὸς τὸν ἀπὸ Λιβύης πλοῦν καὶ πελάγιον δίαρμα λίαν εὐφυῶς ἔκειτο τοῖς Καρχηδονίοις ἢ πόλις. καὶ αὖθις· ἦν μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ χάρακος ἐπὶ θάλατταν ρκ' στάδια· τὸ δὲ δίαρμα βραχὺ πλεῖον ξ'. καὶ διὰ τοῦτο ἦν ἀδηλότης καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως, καὶ αὖθις· εἶδον ὅπιν γεγεφυρωμένου τοῦ θαλαττίου διάρματος ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἕως Καλχηδόνας.
- δ 734 Διὰ ῥωπήϊα· τὰ παρ' ἡμῖν ῥωπάκια.
- δ 735 Δίαρσις· ἔπαρσις εἰς ὕψος. Πολύβιος· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνδραμόντες εἰς τὰς χεῖρας τοὺς Κελτοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην· ὅπερ ἐστὶν ἴδιον Γαλατικῆς χρείας διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν.
- δ 736 Διαρτᾶν· κυρίως ἀντὶ τοῦ διαίρειν. καὶ τὸ ἀρτῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀνακρεμάσαι.
- δ 737 Διαρτῆσαι· τὸ ἐξαπατῆσαι. οὕτως Μένανδρος. Διαρτίσαι δὲ διὰ τοῦ ι, ἀναπλάσαι, καταρτίσαι. Διαρτίζω γὰρ πλάττω καὶ τελειῶ. Διαρτῶ δὲ τὸ κρεμῶ.
- δ 738 Διαρτία· ἡ διάπλασις. εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς.
- δ 739 Διαρτίζεται· ὀρμᾷ.
- δ 740 Διαρτῶμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἵχνεσι διαρτῶμενος (τουτέστιν ἐξαπατῶμενος), οὐδὲν δὲ ἥττον οἰόμενος εἶναι διερευνήσασθαι τὸν χῶρον. καὶ αὖθις· πολλαχόθεν ἀκροβολισμοῖς χρώμενοι, ἵνα διαρτῶμενοι τῇ δοκῇσι τῶν κατὰ πρόσωπον ἐπιόντων, μηδεμίαν αἴσθησιν λάβωσι τῶν ὑπὲρ κεφαλῆς. καὶ Διαρτῶ, τὸ κρεμῶ. καὶ Διαρτωμένων, καταρτιζομένων.
- δ 741 Διάρροια· πάθος περὶ τὰς ὕς γινόμενον. τρία δὲ εἰσι πάθη βράγχη, κραῦρα, διάρροια. ἡ μὲν οὖν βράγχη μέρους τινὸς τοῦ σώματος, ἡ δὲ κραῦρα πυρετὸς σὺν κεφαλῆς πόνῳ. σημειοῦται δὲ τοῦτο τῷ καταβεβλήσθαι τὰ ὦτα καὶ κατηφῆς εἶναι τὸ ὄμμα. ἡ μὲν οὖν διάρροιά ἐστιν ἀθεράπευτος, τὴν δὲ κραῦραν οἱ νομεῖς ἐγχυματίζουσι, τῆς δὲ βράγχης περιτέμνουσι τὰ σεσηπότα τῶν σαρκιδίων.

- δ 742 Διαρρυῆναι: φθαρῆναι.
- δ 743 Διασαλακωνίσαι: διαθρύψαι. ὥδὲ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον. οἱ νεώτεροι διαφθεῖραι καὶ βιάσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττουσιν ἀδιαφόρως.
- δ 744 Διασαφηνίζειν: τὸ τῇ γλώττῃ ἀκριβοῦν.
- δ 745 Διασαφήσαι: ἐρμηνεύσαι.
- δ 746 Διασαφούσης: ἀντὶ τοῦ φωτιζούσης. σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης.
- δ 747 Διασείων τοὺς ὑπευθύνους, εἰ πέπων ἢ μὴ πέπων· αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀπαλῶς καὶ ῥαδίως διασεισθῆναι δυνάμενος. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ συκάζειν κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν Ἀριστοφάνης. ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῶν καρπῶν ἐκ μὲν τῶν πεπόνων ἔστι δρέψασθαι καὶ φαγεῖν, ἐκ δὲ τῶν ἁώρων οὐκέτι· οὕτω, φησί, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Κλέων διελογίζετο καὶ διέκρινε, τίς ἐπιτήδειος διασεισθῆναι, καὶ τίς σκληρὸς καὶ δυσκαταμάχητος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, πένης ἢ πλούσιος, ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ ὡς ἐπὶ σύκων.
- δ 748 Διασείστους· ἐοίκασιν ὠνομάσθαι οἱ διάσειστοι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασεῖσθαι πρότερον, εἴτα βάλλεσθαι, ἵνα ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι.
- δ 749 Διασήθειν: διαζύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι.
- δ 750 Διασηκῶσαι· ὅτι βαστάσαι οὐ τὸ ἄραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφησαι καὶ διασηκῶσαι καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.
- δ 751 Διάσημος: ὁ λαμπρός. καὶ Διασημότατος.
- δ 752 Διάσια: ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός· προσαγορεύεται δὲ Διάσια, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχᾷς τὰς ἄσας. καὶ Ἀριστοφάνης· ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἀμαξίδα.
- δ 753 Διασκανδικίσεις: μὴ ἀποδειλιάσης, μὴ εὐριπιδίσης, μὴ ἀμελήσης. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου λεπτοῦ. καὶ ἀλλαχοῦ· σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος.
- δ 754 Διασχεδάζω· αἰτιατικῇ.
- δ 755 Διασκεδαννύουσι: διασκορπίζουσι. λέγεται δὲ καὶ Διασκίδνησιν. Ἰώσηπος· οὔτε γὰρ ἀταξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθει.
- δ 756 Διασκευαζόμενα. Εὐπολις, Ἀθηναῖος, κωμικός, ἔγραψε τόσα καὶ ἄλλα διασκευαζόμενος. καὶ Διασκευάσασθαι, ἀντὶ τοῦ συσκευάσασθαι. ἴσως.
- δ 757 Διασκευή. ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα μόλις ἀνεχόμενος εἰς διασκευὴν τῶν γραμμάτων. τουτέστι συνθήκην.
- δ 758 Διασκηνητέον· καταλυτέον. Ξενοφῶν· ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας εἰς στέγας.
- δ 759 Διασμώμενος: ἐρευνῶν.
- δ 760 Διασμήχων: διαζύων. διακαίων.
- δ 761 Διασπαθᾶν· ἀφειδῶς δαπανᾶν.
- δ 762 Διασπεύσας· διεγείρας, παρορμήσας. τοὺς μὲν στρατιώτας διασπεύσας, τοὺς δὲ χιλιάρχους παρακαλέσας ἄψασθαι τῆς πράξεως.
- δ 763 Διασπείρω· αἰτιατικῇ.
- δ 764 Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο· οἱ μὲν διὰ τὸ πολλὰς ἀσπίδας ἐν αὐτῷ ἐρρίφθαι, οἱ δὲ ἀσπιδοειδοῦς διὰ τὸ τοῦ πεδίου περιφερές, οἱ δὲ ἀπὸ μήκους.
- δ 765 Διασπώμενος· συντρίβων καὶ κατακλῶν.
- δ 766 Διάστασις· Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ διακόσμησις.

- δ 767 Διαστελλόμενος: διαχωριζόμενος.
- δ 768 Διαστῆσαι: ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι.
- δ 769 Διαστήτην: ἐχωρίσθησαν.
- δ 770 Διαστείχειν: διέρχεσθαι.
- δ 771 Διαστείχοντας: διαπορευομένους, καὶ Διαστείχουσιν, διερχομένην.
- δ 772 Διαστολή: διαχώρησις, ἐξοχή. οὐ χρή θαυμάζειν, εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίωνα καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν.
- δ 773 Διασύρω· αἰτιατικῇ.
- δ 774 Διασφάζ: διατομή ὄρους. καὶ Διασφάγες, διεστῶσαι πέτραι.
- δ 775 Διασχών: διελθών, διαστήσας. Πολύβιος· ὁ δὲ διασχών τῶν πολεμίων ὡς τρία στάδια κατεστρατοπέδευσε, μεταξὺ λαβὼν τὸν ποταμόν.
- δ 776 Διατάγματα· ὁ δὲ διατάγματα προθεὶς ἰκέτευε τὸν δῆμον εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν καὶ αὐτοῖς ἀμνηστίαν ὑπισχνεῖτο. ἀντὶ τοῦ λήθην τῶν ἐπαισμένων.
- δ 777 Διαττᾶν: σήθειν.
- δ 778 Διατατικώτερον· Πολύβιος· τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατικώτερον, τὸ μήτε τῷ καιρῷ μήτε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι περιγίνεσθαι τῶν ἐναντίων.
- δ 779 Διαταφρεύει: διασκάπτει.
- δ 780 Διατάχους· ἐπίρρημα· διὰ ταχέων δέ.
- δ 781 Διατεθώκηται: τεθρόνισται, διεχώρισται.
- δ 782 Διατεθρυλημένος τὰ ὦτα: οἷον κατηδολεσχημένος. ἢ οἷον πλειστάκις καὶ περὶ τῶν αὐτῶν πλεῖστα ἀκηκόως.
- δ 783 Διατεθρυμμένος: διακεκλασμένος.
- δ 784 Διατεκμαίρεται: στοχάζεται.
- δ 785 Διατερσαίνω: ξηραίνω.
- δ 786 Διάττειν: ὀρμᾶν, διατρέχειν. ἢ δάκνειν.
- δ 787 Διατείνεται: διαβεβαιοῦται.
- δ 788 Διατίθεται· δοτικῇ. πράττει.
- δ 789 Διατιμᾶται: δοκιμάζεται.
- δ 790 Διατιμητικός: δοκιμαστικός.
- δ 791 Διατιτράν· διατρυπᾶν. ἐς τὰ ἀποκρημνότατα ἄνω διατιτράντες. καὶ αὖθις· μαχαριδίους διατιτράν τοὺς ἀσκούς.
- δ 792 Διατορηθῆναι· δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑπόβρυχα καὶ κατωτέρω τοῦ χάρακος διατορηθῆναι τὴν γῆν ὑπὸ τὸν περίβολον αὐτὸν ἐξενεχθήτην. διατορηθῆναι οὖν ἀντὶ τοῦ διακοπῆναι, διατρυπηθῆναι.
- δ 793 Διάτορον· ἐξάκουστον, ὀξύτερον, μεγαλόφωνον.
- δ 794 Διατορώτατον· τρανότατον.
- δ 795 Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως τι διαπραττομένων.
- δ 796 Διατρέχοντες· οἱ διάττοντες ἀστέρες, οἱ ἀποσπινθηρίζοντες.
- δ 797 Διατριβή· τόπος ἐν ᾧ τινες μανθάνουσιν. ἢ καιρὸς καθ' ὃν ἀναστρέφομεθα περὶ τι. ἢ διάλεξις φιλόσοφος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα καὶ τὸ ἀσχόλημα, δίαιταν, διαγωγήν, πρόφασιν ἅφ'

ἥς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· εἰ μὴ φανεῖται διατριβὴ τις τῷ βίῳ. καὶ ἡ ἀργία. ἐγίνετο δὲ αὐτῷ ἐκούσιος ἡ διατριβὴ καὶ τῆς ἐφόδου ἡ σχολαιότης, τοῦ τε ἀτάκτου ἔνεκα καὶ τοῦ ἐς τὸ ἀποβησόμενον προμηθοῦς.

- δ 798 Διατροπή: συμπάθεια, οἶκτος. τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλαυθμὸν μετὰ δακρύων προῖεμένων, διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχευ.
- δ 799 Διατοιχεῖ: ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται.
- δ 800 Διατυπῶν: διατιθέμενος ἐπὶ τὸ βέλτιον. καὶ διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον καὶ μεταπλάττων πρὸς εὐσημοσύνην τὸ ἄτακτον.
- δ 801 Διαυανθῆναι: ξηρανθῆναι.
- δ 802 Διαύγεια: ἡ ἔλλαμψις.
- δ 803 Διαυγία: ὁ Θεολόγος μὴ λίθων διαυγαίς. τοῦτο διὰ τοῦ ἰ γράφεται καὶ παροξύνεται· προπαροξύνεται δὲ ἐν τῷ ἀττικίζειν. εἰ δὲ ὁ παρὼν λόγος ἀττικίζει, προπαροξύνειν ὀφείλομεν διαύγειαν λέγοντες, ὡς ἀμέλειαν.
- δ 804 Διαύλειον προσαυλεῖ τις: τοῦτο παρεπιγραφή. φασὶ δὲ διαύλειον λέγεσθαι, ὅταν ἡσυχίας πάντων γινομένης, ἔνδον ὁ αὐλητὴς ᾄσῃ. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.
- δ 805 Διαυλίζων: βαθύνων, ἢ μηκύνων.
- δ 806 Διάυλος: ὁ διστάδιος τόπος. ἡ μέτρον πήχεων σ'. Διάυλος καὶ ἡ μακρὰ περίοδος. τούτους δὲ τοὺς μακροὺς διαύλους ποιεῖσθαι.
- δ 807 Διάυλος: ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. δολιχοδρόμοι δὲ οἱ ζ' τρέχοντες. διὸ καὶ δολιχοδρόμοι· οἱ γὰρ σταδιοδρόμοι διπλοῦν ἐποιοῦν τὸν δρόμον. ὀπλίτης δὲ δρόμος, ὅταν μεθ' ὅπλων ἀγωνίζωνται· ἡ δὲ εἰσὶν ἀγωνίσματα, στάδιον, διάυλος, δόλιχος, ὀπλίτης, πυγμὴ, παγκράτιον, πάλη καὶ ἄλλα. δόλιχος τὸ ἵπποδρόμιον ἀπὸ τοῦ κάμπτειν· δολιχὸς δὲ ὁ μακρὸς.
- δ 808 Διαυλωνίζειν: τὸ διὰ στενοῦ ρεῖν.
- δ 809 Διαυχενίζεσθαι: ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρεθίζε καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. ἀντὶ τοῦ ὑποῦ τὸν αὐχένα ἔχειν.
- δ 810 Διαφανές· διαφανές φασιν εἶναι φύσιν τινὰ ἐν πλείοσιν ὑπάρχουσαν, διαφορθμευτικὴν τῶν χρωμάτων, ἣτις φωτὸς μὲν μὴ παρόντος δυνάμει ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο διαφανές, ἐνεργείᾳ δὲ γίνεται διαφανὲς φωτὸς παρόντος. ἔστι δὲ διαφανὴ οὐκ ἀπὸ μόνον καὶ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν στερεῶν σωμάτων, οἷον φεγγῖται λίθοι, κέρατα, ὕελος, γύψος καὶ ἕτερα. ἔστιν οὖν τοῦ διαφανοῦς ἡ φύσις, ἣτις ἐν πλείοσιν οὐσίαις ὑποκειμέναις ἔχει τὸ εἶναι, ἑτέρα αὐτῶν οὐσα, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἐτέρων ποιότητων ὀρώμεν. μετέχει δὲ τῆς διαφανείας καὶ τὸ αἶδιον τὸ ἄνω σῶμα, οἷον τὸ χῆμα τῶν σφαιρῶν· διαφανὲς γὰρ ἅπαν. καὶ γὰρ ὀρώμεν τὰ ἐν τῇ ἀπλανεῖ ἄστρον διὰ τούτου. καὶ αἱ μὲν σφαῖραι διαφανεῖς εἰσι, τὰ ἄστρον δὲ οὐκέτι, ὅθεν καὶ ἐπιπροσθοῦσιν ἀλλήλοις. ἐντεῦθεν γοῦν ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις ἐπιπροσθουμένου ὑπὸ τῆς σελήνης ἐναργῶς φαίνεται γίνεσθαι.
- δ 811 Διαφανὴ χιτώνια: οὐ τὰ λαμπρά, ἀλλὰ τὰ ἰσχνά, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. καὶ Ἡσαΐας ὁ προφήτης· καὶ τὰ διαφανὴ Λακωνικά.
- δ 812 Διαφανῶς: σαφῶς, ἢ συμφώνως.
- δ 813 Διαφαίνει: διαδείκνυσιν.

- δ 814 Διαφέρεσθαι: ἐρίζειν, φιλονεικεῖν. τοῦτον οὖν ὁμόδουλος κύων ὑπὲρ τινος παραπεσόντος ἐδέσματος οἰηθεῖσά οἱ διαφέρεσθαι, προσπαίζοντος ἄλλως, ἢ δὲ ἡγανάκτησεν.
- δ 815 Διαφέρει μοι: ἀντὶ τοῦ τούμον ἐστι.
- δ 816 Διαφερόντως: ἐξαιρέτως.
- δ 817 Διαφερώμεθα: φιλονεικῶμεν.
- δ 818 Διαφέρων: παρασκευάζων. παρέργως τὰ πρότερα τὸν πόλεμον διαφέρων Ἰουστινιανὸς ἀξιολογώτατην αὐτοῦ πεποίηται τὴν παρασκευήν. καὶ Διαφερόντων, ἀντὶ τοῦ ἐπιλέκτων. πυνθανόμενος τὴν πόλιν ὠχυρῶσθαι καὶ πλῆθος ἀνθρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν ἡθροῖσθαι.
- δ 819 Διαφερούση· πληθουούση. ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν ἐν χώρᾳ πάντα τὰ γεννήματα διαφερούση.
- δ 820 Διαφέρω: τὸ διαλλάσσω. γενικῇ. τοσοῦτον διαφέρομεν τῶν προγόνων. δοτικῇ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνω. ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις. καί, τίνοι διαφέρει στιγμή ὑποστιγμῆς; χρόνῳ.
- δ 821 Διαφεύγω· αἰτιατικῇ.
- δ 822 Διαφεῖναι: διαλύσαι. καὶ Διαφεῖς, ἀντὶ τοῦ ἀπολύσας, ὀρίσας. ὁ δὲ διαφεῖς τοὺς ἡγεμόνας ἐκίνει τὴν πρωτοπορίαν.
- δ 823 Διαφημίζω αἰεῖ.
- δ 824 Διαφθείρω· αἰτιατικῇ.
- δ 825 Διαφθονόμενος· ὁ δὲ διαφθονούμενος Ζήνωνι ἐν ἡσυχίᾳ ἔμενεν.
- δ 826 Διαφθορά: θάνατος.
- δ 827 Διάφορα: ἀναλώματα. Θουκυδίδης.
- δ 828 Διαφορά: ἔχθρα. Διαφορά, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἢ παραλλαγῇ, καὶ ἀνομοιότης.
- δ 829 Διαφορηθῶ: διασπασθῶ. καὶ Διαφορηθῆναι, ἀντὶ τοῦ διασπασθῆναι.
- δ 830 Διαφόρημα: τὸ παίγνιον. καὶ Διαφορήσει, διάφορος γένηται.
- δ 831 Διαφορῆσαι· τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρίους, ὑπὸ τε τῷ ἀήθει τοῦ δεσμοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρτημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.
- δ 832 Διαφορότης: ἡ διαφορὰ παρὰ Αἰλιανῶ.
- δ 833 Διάφοροι: ἐχθροί. παρὰ τὸ διαφορεῖσθαι τὰς γνώμας. λέγεται δὲ καὶ Διάφορον πρᾶγμα, τὸ τίμιον. ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τούτων, οἷς ἡπίστησαν ἔχειν κεκρυμμένον διάφορον ἢ κατασκευάσμα ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων.
- δ 834 Διαφορουμένης τῆς κρόκης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων: ἀντὶ τοῦ διασπωμένης. Ἀρριανός· τοὺς δὲ ἵππους ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.
- δ 835 Διαφρήσετε: διαφορήσετε, διαπέμψετε.
- δ 836 Διὰ φροντίδος ἦν αὐτῷ: ἀντὶ τοῦ ἐβουλεύετο, ἐσκέπτετο. Αἰλιανός· ὁ δὲ θεὸς λέγει ἐκείνους μὴ πολυπραγμονεῖν, αὐτῷ γὰρ εἶναι διὰ φροντίδος.
- δ 837 Διαφρυκτοῦν: διαψηφίζειν, διακληροῦν. τὸν γὰρ κύαμον ἐκάλουν φρυκτόν. ἀντὶ δὲ ψήφων κυάμους ἐφόρουν οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί.
- δ 838 Διαχειρίσαι· αἰτιατικῇ. φονεῦσαι.
- δ 839 Διαχειροτονία: διάκρισις τις χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. τοῦτο Δημοσθένης.
- δ 840 Διαχεῖται: χαίρει, διαχέεται.
- δ 841

Διαχωρήματα: τὰ διαλείποντα. Ἀρριανός· φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχατο.

- δ 842 Διαχώρους: τὰ διαστήματα τῶν λόχων. οὕτω τε ἀνεπλήρωσε τῇ πυκνότητι τοῦ στρατοῦ τοὺς διαχώρους.
- δ 843 Διὰ χρόνου: ἀντὶ τοῦ μετὰ πολὺν χρόνον. ἄρ' ἂν βλαβῆναι διὰ πολλοῦ χρόνου τί σοι δοκῶ, ὦ δέσποθ' Ἑρμῇ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας; οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις γληχωνίαν. καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν βλάπτονται καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. οἱ οὖν πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν γλήχωνα πίνωσιν, οὐ βλάπτονται διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ οἴνου κατεσθίεσθαι τὴν καρδίαν. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης ἀποστύφῃ, γλήχωνα πίνουσιν.
- δ 844 Διάχυσις: χαρά, τέρψις.
- δ 845 Διαψαλάττεσθαι: τὸ διαστέλλεσθαι εἰς ἔρευναν. τὸ γὰρ ἀψάλακτον, ἄθικτον. οὕτως Κράτης.
- δ 846 Διάψαλμα: μέλους ἐναλλαγὴ.
- δ 847 Διαψᾶν: διορύττειν, διασκαλεύειν. κελεῦσαι πάντας διαψᾶν τὴν ἄμμον καὶ ποιεῖν βοθύνους εὐμεγέθεις.
- δ 848 Διαψαίρουσι: διαπνέουσι. ψαίρειν γὰρ τὸ πνεῖν οἱ ναυτικοὶ λέγουσιν.
- δ 849 Διαψεύδονται: γενικῇ. ἐκπίπτουσιν, ἀποτυγχάνουσιν. διὸ τοῦ μὲν καλοῦ διαψεύδονται, τοῦ δὲ παρ' αὐτοῖς συμφέροντος ὡς ἐπίπαν οὐκ ἐπιτυγχάνουσι.
- δ 850 Διαψήφισις καὶ Ἀποψήφισις· οἱ πολῖται συνίασιν ἕκαστοι κατὰ τοὺς αὐτῶν δήμους καὶ περὶ τῶν αἰτίαν ἐχόντων ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν ψῆφον φέρουσι κρύβδην· οἷον Ἀχαρνεῖς περὶ Ἀχαρνέων καὶ περὶ Ἑλευσινίων οἱ Ἑλευσίνιοι καὶ οἱ λοιποὶ δημόται παραπλησίως. καὶ τοῦτο διαψήφισις καλεῖται. οἱ μὲν οὖν πλειόνων ψήφων τυγχάνοντες ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν, ὅσοι δ' ἂν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, οὐκέτι νομίζονται, καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀποψήφισις.
- δ 851 Διαψήφισις: ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἱ γίνονται περὶ ἐκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστίν, ἢ ξένος ὢν παρεγγέγραπται.
- δ 852 Διβητήσια: διβίκια.
- δ 853 Διγῆρες: οἱ λαμπροί. ἢ οἱ στρουθοί.
- δ 854 Δίγλωσσος: ὁ δύο γλώσσας ἐπιστάμενος. Ἀνάχαρις Σκύθης ἦν, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. διὸ καὶ δίγλωττος ἦν· ὃς ἔθηκεν νόμους Σκύθαις.
- δ 855 Δίγνωμος: ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ.
- δ 856 Διδαξάμενος: τελέσας τι ὑπὲρ ἐτέρου διδασκάλῳ.
- δ 857 Διδάξομαι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· ἀλλ' εὐξάμενος τοῖς θεοῖσιν διδάξομαι. ἀντὶ τοῦ διδαχθῆσομαι. νῦν μὲν παθητικῶς ἀποδεκτέον, τουτέστι διδαχθῆσομαι. ἔστι δὲ τῶν μέσων, παθητικὸν μὲν γὰρ ἔχει τὸν σχηματισμόν, ἐνέργειαν δὲ δηλοῖ. εἴποι γὰρ ἂν διδάξομαι τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν κυριώτερον ἢ διδάξω. διδάξω μὲν γὰρ ὁ διδάσκαλος ἐρεῖ, διδάξομαι δὲ ὁ πατὴρ καὶ πᾶς ὁ παραδιδούς ἕτερον μανθάνειν. δυνατόν οὖν καὶ νῦν μὲν εἶναι τὸ αὐτό· ἵν' ἢ νοούμενον, διδάξομαι, ἐπεὶ οὐ τὸν υἱόν, ἐμαυτόν. τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν ἐμαυτόν διδάξας, ἔφη αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
- δ 858 Διδασκαλεῖον: τὸ σχολεῖον. Διδασκάλιον δὲ αὐτὸ τὸ μάθημα.
- δ 859 Διδάσκαλον· ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμωδιῶν ἢ τῶν τραγῳδῶν. καὶ Σοφοκλῆς· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί.
- δ 860

Διδάσκαλος· κανών· δαίω, τὸ μανθάνω, δαίσω, δαΐσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, δάσκω· ἐπειδὴ τὰ εἰς
κω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν· ἀναδιπλασιασμῷ διδάσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ
διδάσκαλος.

- δ 861 Διδάσκω· αἰτιατικῇ.
- δ 862 Διδαχή· ἀντὶ τοῦ διδασκαλία. Ἡρόδοτος γ'.
- δ 863 Δίδημι· τὸ δεσμεύω.
- δ 864 Διδίας· ὄνομα κύριον.
- δ 865 Διδούς, διδόντος, ἢ καὶ διδοῦντος.
- δ 866 Δίδραχμον· συντέλεσις, εἰσφορά, λειτουργία. ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον οὐγγίας ζ', κ' ὀβολοί,
γράμματα ἕξ.
- δ 867 Δίδωμί σοι· παρέχω σοι.
- δ 868 Διδυμαχίας· ὄνομα κύριον. ὅτι Ἀσωπόδαρος καὶ Διδυμαχίας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπὶ σμικρότητι
σώματος διεβέβληντο.
- δ 869 Διδυμαῖος.
- δ 870 Δίδυμον ξύλον· ἢ παρὰ Ῥωμαίοις φοῦρκα. εὐρών δὲ Ἰλλοῦστον φθορέα ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμου
ξύλου. οὐς δὲ ζῶντας ἐκ διδύμων ξύλων ἀπαρτῶν.
- δ 871 Δίδυμος, Ἀτήϊος ἢ Ἄττιος χρηματίσας, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός. Πιθανῶν καὶ σοφισμάτων
λύσεις ἐν βιβλίοις β'. καὶ ἄλλα πολλά.
- δ 872 Δίδυμος, Διδύμου ταριχοπώλου, γραμματικὸς Ἀριστάρχειος, Ἀλεξανδρεὺς, γεγωνὸς ἐπὶ
Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος καὶ ἕως Αὐγούστου· Χαλκέντερος κληθεὶς διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία
ἐπιμονήν· φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πεντακόσια βιβλία.
- δ 873 Δίδυμος νέος, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε Πιθανά, Περὶ
ὀρθογραφίας καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα.
- δ 874 Δίδυμος, ὁ Κλαύδιος χρηματίσας, γραμματικὸς. Περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν
Θουκυδίδῃ, Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας, Ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος καὶ ἄλλα τινά.
- δ 875 Δίδυμος, ὁ τοῦ Ἡρακλείδου, γραμματικὸς, ὃς διέτριψε παρὰ Νέρωνι καὶ ἐχρηματίσατο·
μουσικὸς τε ἦν λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος.
- δ 876 Δίδυμος, Ἀλεξανδρεὺς· Γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε'.
- δ 877 Δίδυμος καὶ ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς.
- δ 878 Δίδυμοι· συνήθως ἡμῖν καὶ οἱ συμφυεῖς, ἰδίως οἱ μόνοι· ἢ δισσως· καί, αὐλοῖσι διδύμοις.
- δ 879 Διδυχμίας καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀσωπόδαρος ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβληντο.
- δ 880 Διαίνεσθαι· βρέχεσθαι. Διαίνω γὰρ τὸ ὑγραίνω.
- δ 881 Διαίρεσις· ἢ διαχώρισις.
- δ 882 Δαιωνιεῖ· δι' αἰῶνος παραμενεῖ.
- δ 883 Δαιρῶν· αἰτιατικῇ. ἀναπτύσσων, δοκιμάζων καὶ διακρίνων τὰ πράγματα καὶ οἷον διαίρεσιν
αὐτῶν ποιῶν.
- δ 884 Δίαιτα· ἢ καθ' ἐκάστην ἡμέραν τροφή. καὶ ἡ κρίσις. τὴν τῶν ἐγκλημάτων δίαιταν ἐπίτρεψον
ἄλλοις.
- δ 885 Διαίταις· ταῖς χωρὶς δικαστηρίου κρίσεσι. διαίτης οὖν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ τιθεμένης, τὸ καλὸν
ἐθὺς γενόμενος καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζονεῖαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ καραδοκίᾳ διὰ τῶν

προσώπων ἀπεμφαίνων ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἶρειν καὶ συλλήβδην φάναι, προσέχων πᾶσιν ὥσπερ οἰκέταις ἀνθρώποις.

- δ 886 Διαιτηῖσαι: κρίναι, γνῶναι. καὶ Διαιτητής, ὁ κριτής.
- δ 887 Διαιτηταί: τοὺς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας καὶ καθαρὸς πάσης αἰτίας ὑπειλημμένους, ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες τὰ τῶν πολιτῶν διαιτᾶν ἐποιοῦν. ξένοις μέντοι γε ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν οὐ συγκεχώρητο. ἔξεστι δὲ τοῖς μεμφομένοις δίαιταν ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.
- δ 888 Διαιτηταῖς: ἕτεροι παρὰ τοὺς δικαστάς εἰσιν οἱ διαιτηταί. οἱ μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἀφεσίμους ἔκρινον, οἱ δὲ διαιτηταὶ πρότερον κλήρῳ λαχόντες ἢ ἐπιτρεψάντων αὐτοῖς τοῖς κρινομένοις διήτουν. καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκους, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μή, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προβλήσεις καὶ μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἐκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καδίσκους καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν.
- δ 889 Διαιτητήριον: ἐν ᾧ διαιτῶνται.
- δ 890 Διαιτῶν: δικάζων. καὶ Διαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. δοτικῇ.
- δ 891 Δι' αἰφνιδίου ὁπός: τουτέστι τῆς ἐνθουσιαστικῆς.
- δ 892 Διέβαλεν: ἐξηπάτησε. καὶ Θουκυδίδης οὕτως κέχρηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. διέβαλέ μ' ἢ γραῦς, ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησε.
- δ 893 Διεγείρωμεν: παροτρύνωμεν.
- δ 894 Διέγνωκα: κέκρικα.
- δ 895 Διεγγύησιν: ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἐγγυητῶν. Δημοσθένης.
- δ 896 Διέδριον. ὥς δὲ οὐκ ἴσχυον τῇ εἰσόδῳ χρῆσασθαι, ἄραντες αὐτὸν διεδρίῳ κατὰ τοὺς οἴκους τῶν λεγομένων σχολῶν εἰσεκόμιζον.
- δ 897 Διέδρος.
- δ 898 Διεδοιδύκησε: διέγραψε τῇ χειρὶ στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὥς δοῖδουκα.
- δ 899 Διέζευξε: διεχώρισε. καὶ παρὰ τοῖς μουσικοῖς διεζευγμένον λέγεται τὸ τετράχορδον. καὶ συνεζεύχθαι λέγουσι τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι.
- δ 900 Διέθει: διέτρεχεν.
- δ 901 Διεθρόησαν· Θουκυδίδης· οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων διεθρόησαν, ὥς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν. ἀντὶ τοῦ διελάλησαν, διεθορύβησαν.
- δ 902 Διέκδυσιν: διεξέλευσιν. τῶν δὲ δεσμοτῶν εἰς ἀπορρήξας τὰ δεσμὰ καὶ διεκδύς, εἴτα καταφεύγει ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος πρόθυρα. ἀντὶ τοῦ ὑπεξελθῶν, ἐκφυγών.
- δ 903 Διεκερμάτισε τὴν δραχμὴν ἐν τοῖς ἰχθύσιν: ἀντὶ τοῦ ...
- δ 904 Διεκόρησας τὴν παῖδα: διεπαρθένευσας.
- δ 905 Διεκορκορύγησε: κορκορυγεῖν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσατο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· εἴτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος αὐτὴν ἐξαίφνης διεκορκορύγησε. κλόνος δὲ στρόφος, ἴλιγξ.
- δ 906 Διεκοσμήθησαν: διετάχθησαν.
- δ 907 Διεκωδώνισεν: ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἢ ἀπὸ τῶν περιπολούντων τοῖς κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἦχῳ τοῦ κώδωνος.

- δ 908 Διεκπατῆσαι: τοῦ πάτου παρεξελεθεῖν. λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι ἀσχολούμενον περὶ ριζοτομίαν.
- δ 909 Διεκπέσαντες: διεκτρυπήσαντες, διεκδραμόντες.
- δ 910 Διέκπλοι: τὸ ἐμβάλλειν καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν καὶ πάλιν ὑποστρέφειν καὶ αὐθις ἐμβάλλειν. ἀναστροφαὶ δὲ εἰσιν αἱ εἰς τοῦπίσω ὑποχωρήσεις.
- δ 911 Διεκπερδικίσαι: διαδρᾶναι, ἐκφυγεῖν, ἐξαπατῆσαι. ἀπὸ τοῦ πέρδικος, πανούργου ὄντος καὶ ἀποδιδράσκοντος.
- δ 912 Διέκυψαν. χόρτῳ παραπλησίως ἀπὸ τῆς γῆς διακύψαντες ἦνθησαν.
- δ 913 Διελέσθαι: διαμερίσαι.
- δ 914 Διέλιπεν: ἀφῆκεν.
- δ 915 Διεμήρισαν ἄνδρες ἔρασταί. καὶ Διαμηρίζοιμι, ἀντὶ τοῦ συνουσιάσοιμι. Ἀριστοφάνης τῆς διακόνου πρώτης ἀνατείνας τῷ σκέλει διαμηριῶ.
- δ 916 Διεμπολᾶν: τὰ πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια ἀγοράζειν.
- δ 917 Δι' ἐναντίας.
- δ 918 Διενέγκαντες: ὑπερενέγκαντες. πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα διήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰσβολὰς τε καὶ μάχας. καὶ αὐθις οὕτω δὲ διενέγκαντός μου ἐπὶ μῆνα ἡμερῶν.
- δ 919 Διενεγκεῖν: ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργον τι κατετολμήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρῶδες ὥστε ἄπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν. καὶ Διενέγκω· δοτικῇ. καὶ Διενέγκης· αὐθυπότακτον.
- δ 920 Διενήνοχα: διαφέρω.
- δ 921 Δι' ἐνιαυτοῦ: ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ· καὶ δι' ἡμέρας ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.
- δ 922 Διανοχλῶ σοι· καὶ αἰτιατικῇ.
- δ 923 Διεντέρευμα: τὸ ἐρώτημα.
- δ 924 Διεξάγοντας: διοικοῦντας. μεθυσκομένους καὶ ῥαδίως διεξάγοντας τὰ κατὰ τὴν φυλακὴν.
- δ 925 Διεξέπεσε· τὰ ὅπλα ἀνελόμενος διεξέπεσε διὰ τῶν πολεμίων. τουτέστι διήλασε, διήλθε, διέφυγεν.
- δ 926 Διέξειν: ὑπάρξειν. οὕτω γὰρ διέξειν τὰς χεῖρας καὶ φροντιεῖν τοῦ μηδὲν ἀδίκημα ποιήσκειν τὸν Προυσίαν εἰς αὐτούς.
- δ 927 Διεξήεσαν.
- δ 928 Δίεξιν: διεξέλευσιν.
- δ 929 Διεξιφίσω: διεμαχέσω περὶ τῆς χώρας. ἐν Μαραθῶνι πολεμήσας πρὸς τοὺς Μήδους τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω. Μαραθῶν δὲ τόπος τῆς Ἀττικῆς, εἰς ὃν ἐνωρμίσατο Δᾶτις καὶ Ἀρτάβαζος Μηδικοὶ σατράπαι πεμφθέντες ὑπὸ Δαρείου βασιλέως καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα. ἔνθα συμβαλόντες αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, μόνων Πλαταιέων συμμαχησάντων αὐτῷ χιλίοις ἀνδράσι καὶ οὕτω πληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως τῆς Περσικῆς καὶ τοῖς Ἑλλήσι τῆς ἐλευθερίας αἵτιοι κατέστησαν, μόνοι ἐξ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων τὸν πρῶτον τῶν Περσῶν διαφθείραντες.
- δ 930 Διεξοδικούς· περὶ διαλεκτικῆς φησιν ὁ Ἀφροδισιεύς Ἀλέξανδρος, ὅτι διαφέρει ἡ διαλεκτικὴ τῆς ῥητορικῆς τῷ τὴν διαλεκτικὴν περὶ πᾶσαν ὕλην τῇ δυνάμει χρῆσθαι καὶ μὴ διεξοδικούς ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, ἀλλ' ἐν ἐρωτήσῃ τε καὶ ἀποκρίσῃ (ἀπὸ γὰρ τούτου καὶ ὅλον τὸ ὄνομα αὐτῇ), καὶ καθολικώτερας καὶ κοινότερας τὰς ἀποφάσεις ποιεῖσθαι, τὴν δὲ ῥητορικὴν μήτε περὶ

πάσαν ὕλην ὁμοίαν εἶναι τῇ διαλεκτικῇ (περὶ γὰρ τὴν πολιτικὴν μᾶλλον ὁ ῥήτωρ), καὶ διεξοδικῶς γε ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσθαι λόγῳ καὶ περὶ τῶν καθέκαστα μᾶλλον λέγειν πρὸς περιστάσεις καὶ τύχας καὶ καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς τόπους καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς λόγους σχηματίζει, ἅπερ ἐν τοῖς καθέκαστά ἐστι· περὶ τοιούτων γὰρ αἱ τε συμβουλαὶ καὶ τὰ ἐγκώμια καὶ αἱ δίκαι. Διεξοδικοὺς οὖν ἀντὶ τοῦ πλατυτέρους, καθολικωτέρους. Διεξωδηκὸς δὲ τὸ διωγκωμένον.

- δ 931 Διεξοδικῶς: λεπτομερῶς. καὶ Διεξοδικώτερον, λεπτομερέστερον.
- δ 932 Διέξοδοι: ἐκπνοαί, ἐκκρίσεις. λήθουσι γάρ τοι καὶ ἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκῳ σπαρῇ. ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.
- δ 933 Διεξόδους ὑδάτων: ἀντὶ τοῦ κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Δαβίδ· διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. Διέξοδοι οὖν ὑδάτων οἱ ὀχετοί.
- δ 934 Διεπεραιώθη: διειλκύσθη, διήλθε. κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. ἀντὶ τοῦ ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἐλκυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται.
- δ 935 Διέπεσεν: ἀπέτυχεν. καὶ ἡ μὲν κατὰ τὸν Βιθίαν ἐλπὶς τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπεσεν.
- δ 936 Διέπει: ἐνεργεῖ, διοικεῖ, καθίσταται.
- δ 937 Διεπίμπρατο.
- δ 938 Διέπτυξε: διεσαφήνισεν.
- δ 939 Διεπυνθάνετο: ἠρώτα.
- δ 940 Διερά: ὅτι τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά.
- δ 941 Διεργάζεται: ἀναιρεῖ, κτείνει. Ἰώσηπος· πλήξας δὲ αὐτὸν κάτωθεν ἐπὶ τὸν βουβῶνα δόρατι παραχρῆμα διεργάζεται. καὶ Διεργασθεῖς, ἀναλωθεῖς.
- δ 942 Διερέττοντα: διακωπηλατοῦντα.
- δ 943 Διερευνῶ· αἰτιατικῇ.
- δ 944 Διέρρει: δύο σημαίνει, τὸ διεφθείρετο καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεφήμιστο. διέρρει δὲ φήμη λέγουσα καὶ εὐπατρίδην αὐτὸν εἶναι.
- δ 945 Διεριδόμεθα: στηριζόμεθα.
- δ 946 Διερῆν: δίυγρον. καὶ Διερός, ὁ ὑγρός.
- δ 947 Διερικνοῦντο: διεκαμπυλοῦντο.
- δ 948 Διέρριψαν· τὴν τε οὐσίαν καὶ τὰ ὅσῃ αὐτοῦ, ἐπειδὴ φθάσας ἑαυτὸν προαπεχρήσατο, διέρριψαν.
- δ 949 Διερμηνεύω· δοτικῇ.
- δ 950 Διερρωγός: διεσχισμένος. καὶ Διερρωγότα.
- δ 951 Διερρύη: διέδραμε, διήλθε. τὸ γάρ τοι κλέος τῶν τετολμημένων διερρύη πολύ. λέγεται καὶ διέρρει. Αἰλιανός· διέρρει τοίνυν ὑπὲρ τῆς ἀνθρώπου κλέος σοβαρώτατον. ἀντὶ τοῦ λαμπρόν, ἐπηρμένον.
- δ 952 Διερρυηκόσιν· ἡλίθιον ἐφθέγξω καὶ τοῖς χεῖλεσι διερρυηκόσι. τουτέστι μωρῶς καὶ ἀνοήτως καὶ ἀπαιδεύτως, καὶ τοῖς χεῖλεσι κεχαλασμένοις καὶ κεχηνόσιν· ἀντὶ τοῦ οὐ συνεστραμμένοις.
- δ 953 Διεσαρδάνισε: διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἷον Σαρδάνιον γέλωτα.
- δ 954 Δίεσιν: διαχωρισμόν. καὶ ἡ πρὸ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησις. δίεσις λέγεται τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων, ὅπερ ἀπολωλὸς ἐκ τῆς ἡμετέρας αἰσθήσεως καὶ τὸ ἐναρμόνιον προσαπώλεσεν, ἀγυμνάστου πρὸς αὐτὸ τῆς ἀκοῆς ἀπολελειμμένης.
- δ 955 Δίεσις: τὸ χώρισμα. ἢ ἄνεσις.

- δ 956 Διεσκαριφησάμεθα: ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν. σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. οὕτως Ἰσοκράτης, σκαριφήσασθαί ἐστι τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.
- δ 957 Διεσκεδασμένον: διατετυπωμένον. καὶ Διεσκέδασε, διεσκόρπισεν.
- δ 958 Διεσκευασμένην: μετὰ δόλου γεγραμμένην. Πολύβιος ἐκπέμπουσι τῶν Κρητῶν τινὰς ὡς ἐπὶ ληστείαν δόντες ἐπιστολὴν διεσκευασμένην.
- δ 959 Διεσκήριπτεν: ἐπεστήριζεν. ἦλθε πόθ' ἐρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ, τό μιν διεσκήριπτε τὴν τετρωμένην.
- δ 960 Διεσκίασται: ἀποκέκρυπται.
- δ 961 Διεσμιλευμένον: διεσχισμένον, ἡκριβωμένον, ἐξεσμένον, περικεκαθαρμένον.
- δ 962 Διεσπαθηκότα: διερριφότα.
- δ 963 Διεσπυσάμην: ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἐποίησάμην. ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην.
- δ 964 Διεσπλεκωμένη Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένη ὑπὸ μυρίων ἐτῶν τε καὶ τρισχιλίων. τὸ πλέκειν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν, οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦ σημαينوμένου, ἀλλ' ὁμοίως πολλοῖς συμβολικοῖς ὀνοματοποιούντες, καὶ μάλιστα ἐν οἷς τὸ εὐθυρημονεῖν ἐνίσταται.
- δ 965 Διέστειλεν: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀναμφιβόλως ἐχρήσατο τοῖς λόγοις. περὶ Μωσέως δέ ἐστι. Δαβίδ· καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν.
- δ 966 Διεσφαιρίσθη: ὥσπερ σφαῖρα κατηνέχθη.
- δ 967 Διεσφηκωμένον: διαδεδεμένον.
- δ 968 Διέσχεν: διήλθεν. Ἀρριανός· οἱ μὲν γὰρ διέσχον τὴν φάλαγγα ἀντὶ τοῦ διεχώρισαν· τῶν δὲ ὑπερκυλισθεῖσαι αἱ ἅμαξαι ὀλίγα ἔβλαψαν.
- δ 969 Δίεται: διέρχεται.
- δ 970 Διέτεινε: διαρρήδην εἶπεν.
- δ 971 Διετέτατο· ἀλλ' οὐ διετέτατο. ξύλοις τέσσαρσι διετέτατο.
- δ 972 Διετείνοντο: ιδίως Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηνήσαντο.
- δ 973 Διετῆς, διετοῦς. ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω. ὁ Εὐαγγελιστής.
- δ 974 Διετίτρη· τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα, ταῖς Ῥωμαϊκαῖς ναυσὶν ὑποτρέχοντα διετίτρη τὰς πρύμνας καὶ τὰ πηδάλια ἐξέκοπτεν.
- δ 975 Διευθετῶ: τὸ καλῶς διατίθεμαι.
- δ 976 Διευκρινῆ· σαφῆ. καὶ Διευκρίνησις, ἡ σαφήνεια.
- δ 977 Διευκρινημένοι: διακρίνοντες. καὶ Διευκρινήσας, καλῶς διαχωρίσας. τοὺς ἀλκιμωτάτους τοῦ πλήθους διευκρινήσας.
- δ 978 Διευφημῶ, Διαφημίζω δέ.
- δ 979 Διέφερον· Ἀππιανός· οἱ δὲ Κελτοὶ ἐς Ῥωμαίους τι μῆνιμα ἐκ πολλοῦ διέφερον. ἀντὶ τοῦ εἶχον, ἐνεκότουν.
- δ 980 Διέφερον: παρὰ Θουκυδίδη ἀντὶ τοῦ διήνουν ἢ ὑπέμενον ἢ ἐπιμελῶς ἐξήνουν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον διέφερον.
- δ 981 Διεφθαρμένος: τοῦ πρέποντος παρατραπείς τὸν νοῦν. ἤδη γὰρ Ἀντώνιος τῷ Κλεοπάτρᾳ ἔρωτι διεφθαρμένος ἤττων ἦν ἐν πᾶσι τῆς ἐπιθυμίας.
- δ 982

- Διεφορήθη χρημάτων δὲ ἄπιστον πλῆθος διεφορήθη. ἀντὶ τοῦ ἐξηνέχθη, ἐξεκομίσθη.
- δ 983 Διεφόρησαν: μετεκόμισαν. τάς τε καταλειφθείσας ἐν τῷ χάρακι κατασκευάς, πολλὰ δ' ἦσαν, ὥς ἐς χρόνιον πολιορκίαν διεφόρησαν.
- δ 984 Δι' ἔχθρας γενήσομαι: ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς ἔσομαι. Ἀριστοφάνης· οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι. τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δὲ ἥδομαι. τὸν Αἰσχύλον σοφόν, ἥδομαι δὲ τῷ Εὐριπίδῃ.
- δ 985 Διεχρήσατο· αἰτιατικῇ.
- δ 986 Διέχουσιν: ἀπωκισμένην οὖσαν. ἐς Σελεύκειαν πόλιν ἐπιθαλασσίαν ἀφίκετο, Ἀντιοχείας ρ' καὶ λ' σταδίου διέχουσιν.
- δ 987 Διεψευσμένοι: ἡγνοηκότες. Πολύβιος πάντων τούτων ἦσαν διεψευσμένοι οἱ Αἰτωλοί. καὶ αὐθις· διεψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμοῖς· κατετάχθη γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας ἐξελὼν τὴν πόλιν.
- δ 988 Διζήμενη καὶ Διζήμενος, ζητῶν.
- δ 989 Διειδές: λαμπρόν, διαυγές. καὶ καθαρὸν ὕδωρ.
- δ 990 Διεῖλεν: ἐχώρισεν.
- δ 991 Δίειμι: διέρχομαι.
- δ 992 Διεῖπεν: διώκει, περιήρχετο.
- δ 993 Δειργάσατο: ἐφόνευσεν, ἀπέκτεινεν. ὁ δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐκάτερον δειργάσατο.
- δ 994 Διείργω γενικῇ. οὔτε ἡ ἀρχὴ τῷ ἀρχῇ εἶναι τοῦ ἀνάρχου διείργεται. αἰτιατικῇ δέ· οὐ μόνον πλοῦτον διείργον τῶν ὀρεκτῶν κόλπων τοῦ Ἀβραάμ.
- δ 995 Διείρεο.
- δ 996 Διείρουσι: τὸ ἐπιβάλλουσιν.
- δ 997 Δειρωνόξενοι: ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως. οἱ Λάκωνες· παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς ξενηλασίας ἔκειτο νόμος. ὅτι δὲ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δηλοῖ ὁ χρησμός· ἂ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν. ἦσαν δὲ καὶ περὶ τοὺς ξένους ἀπάνθρωποι, καὶ οὐκ ἐξὸν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὠρισμέναις ἡμέραις.
- δ 998 Διεῖς: ἐκτείνας, ἀπλώσας. διεῖς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐδέξατο αὐτούς.
- δ 999 Δίεισι: διέρχεται.
- δ 1000 Διῆγε: παρεξέτεινεν. Ἰωάννης Ἀντιοχεύς· ὃς ἐρυμνὰ χωρία κατειληφὼς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς.
- δ 1001 Διηγκυλημένον: τὸ ἀκόντιον μεταχειριζόμενον. ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ κρατῶν τὸ δόρυ. Ξενοφῶν· ὁ δὲ πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλημένους ἰέναι, ὥς ὅποτεν σημήνῃ ἀκοντίζειν δεῆσοι· καὶ τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ἢ οὕτως ὥς ὅποτεν σημήνῃ, τοξεύειν δεῆσον. καὶ τοὺς γυμνήτας λίθων ἔχειν μεστὰς διφθέρας.
- δ 1002 Διηθεῖν: διυλίζειν. καὶ Διηθεῖται, ἀφυλίζεται. Διήθησις γὰρ ἡ διύλισις.
- δ 1003 Διῆκαν: διέπεμψαν.
- δ 1004 Διήκει: διέρχεται. ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλὰ πιστεύω· πάνυ γὰρ σου κλέος ἐπ' ἀρετῇ διήκει.
- δ 1005 Διήκουσαν: διελθοῦσαν, διερχομένην.
- δ 1006 Διήκουσεν. ἡκροάσατο.
- δ 1007 Διήλλαξεν: ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησεν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἡμειψεν.
- δ 1008 Διήλυσιν: ὁ χωρισμός.

- δ 1009 Διήνεγκαν· γενικῇ. ὑπέμειναν, ἐκατέρησαν. Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἱ τὰ πρότερά τὴν ἐς Δάρας μάχην διήνεγκαν. τουτέστιν ὑπερήνεγκαν, ἢ διεπράξαντο. καὶ αὐθις· ἐπ' ἐννέα διήνεγκε τὴν πολιορκίαν ἔτη.
- δ 1010 Διηνέχθη· ἐμαχέσατο.
- δ 1011 Διηνησιμένας· ἐκ τοῦ διανθίζω, τοῦ τὰ ἄνθη συλλέγω.
- δ 1012 Διηρέθιζεν· ἀνεκίνει, ἀνετάραττεν, ἀνερρίπιζεν. ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ διηρέθιζεν, εἴ που κύριος γένηται τοῦ χωρίου.
- δ 1013 Διῆρες πλοῖον.
- δ 1014 Διήρει· διέτεμε, διεμέριζεν. ὁ δὲ πρεσβύτης ὦν διήρει τὰς μοίρας τῶν κρεῶν.
- δ 1015 Διήρηκε· διεχώρισεν.
- δ 1016 Διήρης ναῦς· ὑπὸ δύο ἐρετῶν ἐλαυνομένη.
- δ 1017 Διήρησαι· δέδεσαι.
- δ 1018 Διηρθρωμένον· δεδηλωμένον, ἠκριβωμένον.
- δ 1019 Διήρκεσε· διέμεινε, παρέμεινε. αἱ δὲ ἐντολαί, ἃς τοῖς βασιλεῦσιν ἐνετείλατο, καὶ τὰ ἐπεσταλμένα τοῖς Κελτοῖς εἰς τοσόνδε διήρκεσεν εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀδικημάτων ὥστε ἀπέδοσαν μὲν τὰ ἀρπασθέντα. καὶ τὰ λοιπά.
- δ 1020 Διῆρξα· ἀντὶ τοῦ διὰ τέλους ἦρξα. Λυσίας.
- δ 1021 Διιπόλεια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐπιτελουμένη Διί.
- δ 1022 Διήρτησεν· ἐξηπάτησεν, ἐπλάνησεν.
- δ 1023 Διήσειν· διαφήσειν. οὐς οὔτε δέξασθαι οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὠμωμόκεσαν.
- δ 1024 Διηύθυνεν· ἐκώλυσεν.
- δ 1025 Διηυχενίζετο· ὑψηχένει. ἕτερα δὲ οὐ πολὺ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερῇ.
- δ 1026 Διηυχενίζετο· τὸν αὐχένα ὀρθιον εἶχεν. Εὐνάπιος· ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστάμενος ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν.
- δ 1027 Διήφυσεν· διέκοψεν.
- δ 1028 Διηγή· ἡ τῶν ἡχῶν διαπορθευτικὴ δύναμις, ἡ διὰ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται.
- δ 1029 Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ μετεώρων καὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλὰ καὶ συνθέτους δὲ λέξεις ἐποιοῦν καὶ ἔλεγον ἐνδιαεραιερηνεχέτους οἶος ἦν Ἴων ὁ Χῖος, ὁ ποιητής. ἐποίησε δὲ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχὴ· ἀοῖον ἡεροφοίταν ἀστέρα μῆνα μὲν ἀελίου λευκῇ πτέρυγι πρόδρομον. παίζων δὲ Ἀριστοφάνης ἀοῖον αὐτὸν ἀστέρα φησὶ κληθῆναι. περιβόητος δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ κωμωδίας καὶ ἐπιγράμματα· καταλογάδην καὶ Πρεσβευτικὸν λεγόμενον. καὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου ἐστὶ λόγος εἰς αὐτόν. καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ ἔγραψε.
- δ 1030 Διθύραμβος· ὕμνος εἰς Διόνυσον. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λόγων ιδέαν ἐπήσκει οὐ τὴν διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασι.
- δ 1031 Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα· ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.
- δ 1032 Διθύροις· διπτύχοις, διπλαῖς θύραις.
- δ 1033

- Δίθυρσον· Ἀρριανός. τὸ δίθυρσον, τὸ λογχωτὸν καὶ τὸ περισφύριον, οἷς ἀνέδην ἐβάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα.
- δ 1034 Διέναι: διέρχεσθαι.
- δ 1035 Διέντα: ἐκπέμψαντα.
- δ 1036 Δίεται: διέρχεται.
- δ 1037 Διθύτης: ὁ διευθύνων.
- δ 1038 Διείς: διαπέμψας.
- δ 1039 Διίημι: διέρχομαι. καὶ Διίησιν.
- δ 1040 Δικνεῖσθω· γενικῇ. φθασάτω. καὶ Δικνούμενος, διερχόμενος.
- δ 1041 Δίιος ὀργή καὶ Δίιος βωμός.
- δ 1042 Διῖχθαι: διέρχεσθαι.
- δ 1043 Διιπασία καὶ Ἀνιπασία: τῶν ἵππων ἄμιλλα, ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ.
- δ 1044 Διιπετέος: τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου.
- δ 1045 Διιπόλεια: ἑορτὴ τις Ἀθήνησι τὰ Διιπόλεια. καὶ Διιπολειώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα. Διιπόλεια, τὰ λεγόμενα Διάσια. ἑορτὴ οὕτως ἐλέγετο, διότι τῷ Πολιεῖ Διὶ ἐθύετο.
- δ 1046 Δίιπταται· αἰτιατικῇ.
- δ 1047 Διισθμήσαντα: τὸν ἰσθμὸν διαβιβάσαντα. παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τοὺς λέμβους διισθμήσαντα.
- δ 1048 Διισθμονίσαι: τὸ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἔλκειν τὴν ναῦν· ὅπερ ἐποιοῦν ἐν τῷ Ἰσθμῷ οἱ Κορίνθιοι.
- δ 1049 Διιστάς: διαχωρίζων.
- δ 1050 Δίισταται· γενικῇ. διαχωρίζεται.
- δ 1051 Δίισχω σου, τὸ κρατῶ σου καὶ ἄρχω σου. καὶ Διισχύω· γενικῇ.
- δ 1052 Διισχυρίζομαι: ἀνθίσταμαι, ἀμφιβάλλω. περὶ τούτων οὐδὲν διισχυρίζομαι.
- δ 1053 Διιτρέφης ἀνεπτέρωκεν: ἐπὶ τῶν ἀναπειθόντων ἐπὶ τι πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης· δεινῶς τέ μου τὸ μειράκιον ἀνεπτέρωκεν ὥσθ' ἱππηλατεῖν. οὗτος γὰρ πρότερον πυτινοπλόκος ἦν, ἔπειτα ἐγένετο φύλαρχος καὶ ἵππαρχος.
- δ 1054 Διιτρέφης πυτιναῖα ἔχων πτερὰ· οὗτος πολυπράγμων ἐγένετο, ὃς θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλούτησε καὶ ἱππάρχησε καὶ ἐφυλάρχησεν. Εὐφρόνιος δὲ τὰ περὶ τῷ τραχίλῳ τῆς πυτίνης κρεμώμενα ἱμαντάρια ἐκατέρωθεν πτερὰ καλεῖσθαι· καὶ ὅτι οὗτος πυτίνας ἔπλεκε. τινὲς δὲ εἰς πένητα εἰρῆσθαι διὰ τὸ ἀνυπόκριτον. ὥς εἰ ἔφη, μηδὲν ἄλλο ἔχων ἀλλ' ἢ πίθου πόδας καὶ χύτρας ὀμφαλούς. οὗτος δὲ ἦν νεόπλουτος καὶ ἄρπαξ καὶ πονηρός. Πλάτων ἐν Ἑορταῖς καὶ ξένον, τὸν μαινόμενον, τὸν Κρήτα, τὸν μόγις Ἀττικόν· πυτίνη δέ ἐστι πλέγμα. ὃς ἥρεθη φύλαρχος, ἵππαρχος, εἴτ' ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττει κᾶστι νῦν ξουθὸς ἱππαλεκτρυνών. ἀντὶ τοῦ ἤδη μέγας ὄρνις γέγονε καὶ οὐχ ὁ τυχών. ἢ βουλευτής· ὁ γὰρ ἀλεκτρυνών ἐν τοῖς ὄρνισιν ἐντιμότερος.
- δ 1055 Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσω. καὶ Πριήνη δίκη, ἐπὶ τῶν ἰσχυρὸν ἐχόντων ἐν τῷ δικάζεσθαι.
- δ 1056 Δικάζω· αἰτιατικῇ. τὸ ἐγκαλῶ. καὶ στρατηγῷ δικάζομεν.
- δ 1057 Δικαῖκόν· τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικόν, ἵνα νοῦν δικαῖκόν αὐτὸ ποιήσης.
- δ 1058 Δικασπόλοι: δικασταί.

- δ 1059 Δίκας πραττόμενοι: ἀντὶ τοῦ τιμωρίαν ἐπιζητοῦντες.
- δ 1060 Δικασταὶ αἵρετοί· ζήτηι ἐν τῷ Ἀμφικτυόνες.
- δ 1061 Δικαιάρχεια: πόλις. Δικαιαρχία δὲ ἡ δικαίως ἄρχουσα.
- δ 1062 Δικαίαρχος, Φειδίου, Σικελιώτης, ἐκ πόλεως Μεσσήνης, Ἀριστοτέλους ἀκουστής, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ καὶ γεωμέτρης. Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὁρῶν, Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις γ'. οὗτος ἔγραψε τὴν πολιτείαν Σπαρτιατῶν· καὶ νόμος ἐτέθη ἐν Λακεδαιμόνι καθ' ἕκαστον ἔτος ἀναγινώσκεισθαι τὸν λόγον εἰς τὸ τῶν Ἐφόρων ἀρχεῖον, τοὺς δὲ τὴν ἡβητικὴν ἔχοντας ἡλικίαν ἀκροᾶσθαι. καὶ τοῦτο ἐκράτει μέχρι πολλοῦ.
- δ 1063 Δικαίαρχος, Λακεδαιμόνιος, γραμματικός, ἀκροατὴς Ἀριστάρχου.
- δ 1064 Δικαιογένης: ὄνομα κύριον, ὃς τραγωδίας καὶ διθυράμβους ἔγραψεν.
- δ 1065 Δικαιοδοσία. Πολύβιος· ὅταν ἢ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων ἢ κατὰ νόμους ἢ κατὰ τινὰς ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας. ἀντὶ τοῦ εὐλόγους ἀφορμάς.
- δ 1066 Δικαιοδότης: ὁ δικαστής.
- δ 1067 Δικαιοπόλις: πόλις ἐν Θράκῃ, πλησίον Αὐδήρων.
- δ 1068 Δικαιοπραγεῖν· καὶ μηδενὶ δικαιοπραγεῖν παρὲς τῶν προσταττομένων.
- δ 1069 Δίκαιον πρᾶγμα: ὅτι τῷ νόμῳ ἐστὶ σύμφωνον καὶ κοινωνίας ποιητικόν.
- δ 1070 Δίκαιος· κατὰ τὸν Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὐλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος. ὅτι ἡ κωμῳδία τὸν δίκαιον οὐ πολιτικὸν οὐδ' ἡμέρον καλεῖ.
- δ 1071 Δίκαιος· δοκῶ δὲ ἐγὼ τοῦτον δειλιάω τῷ ξυνειδέναι, οὐ δίκαιος ὢν περὶ βασιλέα· ὢν ἐπάξιος τυχεῖν ἦν, ταῦτα ὡς καὶ πεισόμενος ἤδη δειμαίνει.
- δ 1072 Δίκαιος· ὅτι ἔφη τις τῶν ὁσίων· ἄλλους μὲν γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα σῶσαι, ἑαυτοὺς δὲ πάντες πάντως. καὶ ἄλλος· σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν. καὶ ὁ Προφήτης ὡς ἐκ θεοῦ· ἐν τῷ ἀποστρέψαι δίκαιον ἐκ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ποιῆσαι ἀδικίαν πᾶσαι αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ, ἃς ἐποίησεν, οὐ μὴ μνησθῶσιν· ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται. καὶ δικαιοσύνη δικαίου οὐ μὴ ἐξέλῃται αὐτόν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα πλανηθῇ.
- δ 1073 Δικαιοσύνη· ἐπιστήμη ὣν αἰρετέον καὶ εὐλαβητέον καὶ οὐδετέρων. δικαιοσύνη οὖν ἡ κοινὴ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀντιδιαριζούμενη ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ὁμωνύμως. διαφέρει δὲ ἀνδρία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς οὔσαι ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος, τὴν ἀρετὴν· οἷον ἄλλως μὲν ἡ ἀνδρία μεσότης, ἄλλως δὲ ἡ δικαιοσύνη· ἡ μὲν γὰρ δύο κακιῶν, θρασύτητος καὶ δειλίας, ἡ δὲ πλεονεξίας καὶ μειονεξίας ἐξ ὧν ἡ ἀδικία· ἐν γὰρ τούτοις τῇ ἀδικίᾳ τὸ εἶναι. καὶ περὶ ἄλλα μὲν ἡ ἀνδρία, περὶ γὰρ τὰς τῶν κινδύνων ὑπομονάς· περὶ ἄλλα δὲ ἡ δικαιοσύνη, περὶ γὰρ τὸ ἴσον, τό τε ἐν διανομῇ καὶ τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι. καὶ οὕτω μὲν τὰ ὁμογενῆ.
- δ 1074 Δικαιοσύνη· οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ, ἀλλ' ἡ μείζων, τῷ δὲ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη. δικαιοσύνην δὲ τὴν ἐκάστη τῶν λοιπῶν ἀρετῶν οἰκιοπραγίαν ἀρχῆς πέρι καὶ τοῦ ἄρχεσθαι. καὶ Δικαιοσύνη, ἀποχὴ κερδῶν.
- δ 1075 Δικαιοσύνη καὶ ἡ τελεία ἀρετὴ καὶ ἡ δικαία αἵτησις, ὡς ὁ ψάλλων· Δαυίδ· εἰσάκουσον, κύριε, δικαιοσύνης μου.
- δ 1076 Δικαιότερον σταχάνης· ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων· σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν, ἴσως παρὰ τὴν στάσιν. καὶ ἑτέρα παροιμία. Δικαιότερος τρυτάνης.
- δ 1077 Δικαιούμενος· κολαζόμενος. δίκης τυγχάνων.
- δ 1078 Δικαιοῦν· δύο δηλοῖ, τό τε κολάζειν καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν· οὕτως Ἡρόδοτος. δικαίων τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι τοὺς Σκύθας, οἷς δὴ καὶ αὐτοὶ ἐς Ἀθηναίων τοὺς ἐνδόντας τὴν ἄκραν

ὑπῆρξαν παρασπονδήσαντες. καὶ αὖθις Ἀππιανός· συμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν Γάβιοι δικαίωσιν. ἀντὶ τοῦ δίκαιον εἶναι νομίζωσι. καὶ Ἰώσηπος· οἱ δὲ ἐφ' ὕβρει τὴν δικαίωσιν λογιζόμενοι, κατασπάσαντες τῶν ὅπλων πολλά, ὥχοντο εἰς τι χωρίον.

- § 1079 Δικαιοῦσαν· αἰτιατικῇ. καταδικάζουσιν. ὑπὲρ δὲ τούτων τὴν Ἄρτεμιν μηνίσαι καὶ μετελθεῖν <δικαιοῦσαν> αὐτοὺς τῆς γῆς ἀγονίᾳ.
- § 1080 Δικαίωμα· ὅτι οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον· πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προὔχων δικαιότερα ἂν καὶ πράττειν καὶ λέγειν δοκεῖ. ὅτι Ἀρχέλαος, ὁ Φυσικὸς τὴν αἵρεσιν ἐπικληθεὶς, ἐδόξασε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχροὺς οὐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ.
- § 1081 Δικαιώματα· εὐλόγους ἀφορμὰς. ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἔξεις πρὸς ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινωνήκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων.
- § 1082 Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαί, κρίματα· νόμον καλεῖ τὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τοῦ Μωσέως δεδομένον, ἐντολὰς δὲ καὶ προστάγματα πάλιν τὸν αὐτὸν ὡς βασιλικῶς ἐνταλθέντα καὶ προσταχθέντα, δικαιώματα, ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον, κρίματα δὲ ὡς τὰς θείας ψήφους ὑποδεικνύντα καὶ τὰς ἀξίας ἀντιδόσεις τῶν τε ἐννόμως καὶ παρανόμως βιούντων, μαρτύρια δὲ ὡς διαμαρτυρούμενον καὶ δεικνύντα, οἷσις ὑποβληθήσονται οἱ ταῦτα παραβαίνοντες. δικαιώματα δὲ καὶ αἱ κατακρίσεις.
- § 1083 Δικαίως ἀδίκως· ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· ἡ γὰρ οἰκία αὕτη ὅστις, ἣν δὴ χρημάτων σήμερον μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως, τουτέστι πάσῃ τέχνῃ.
- § 1084 Δικαίωσις· κατάκρισις. οὐ γὰρ τί που μετὰ μακρὸν ἐκολάσθη δικαίωσι. δικαιοθέντων πάντων τῶν ἀδελφῶν Ἀρισταίου τοῦ γίγαντος δικαίωσιν τὴν πρεπωδεστάτην.
- § 1085 Δικαιώσεις· Λυσίας τὰς δικαιολογίας, Θουκυδίδης δὲ τὰς κολάσεις λέγει.
- § 1086 Δικαιωτήρια· οἷον δικαστήρια.
- § 1087 Δίκελλα· γεωργικὸν ἐργαλεῖον. οὐ βουσί καὶ δικέλλη ποριζομένοις τὸν βίον, ἀλλ' ἵππῳ καὶ μαχαίρᾳ. καὶ Δικελλίτης.
- § 1088 Δικέραιον· δύο κέρατα ἔχουσιν. ἐν Ἐπιγράμμασι· δέρμα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ στόρθυγγα μετώπων σπασάμενος κούρᾳ θέτο παρ' ἀγρώτιδι.
- § 1089 Δίκη· ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἀδικημάτων συνισταμένη κατηγορία, καὶ ἥς τὸ τίμημα ὥριται τοῖς νόμοις. ὁ δὲ δίκην ἄδικον δικάσας καὶ διαφυγὼν μὴ ἀπολέσθαι πρότερος τούτων περιῆν. καὶ δίκην γενέσθαι ἄδικον. αἱ τοιαῦται δίκαι οὕτω λέγονται αἱ εἰς ἄκαιρον ἀποκαθιστάμεναι ἥτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν ἢ τῶν μαρτύρων ἀλόντων ψευδοκατηγόρων.
- § 1090 Δίκη· κρίσις. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων λέγεται, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος δῆλον ποιεῖ.
- § 1091 Δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην· ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. καί, Δίκην ὑφέξειν, κἂν ὄνος δάκη κύνα. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντουμένων.
- § 1092 Δίκην· τρόπον. καὶ ὁ μὲν ἐξετρίβη πίτυος δίκην ῥιφεῖς εἰς θάλασσαν, καὶ δίδωσι δίκας αὐτῷ γένει.
- § 1093 Δίκης· δικαιοσύνης, ἢ τιμωρίας. ἥξομεν κοιμούμενοι παρ' ἀνδρῶν ἀνοσίων καὶ ψευδόρκων δίκας. ὅτι τὴν δίκην φασὶν οἱ παλαιοὶ εὐθεῖάν τε εἶναι καὶ ἀκλινῇ καὶ ἄτρεπτον. καὶ τοῦτο ἄδουσι μὲν πλεῖστοι, ἥδη δὲ καὶ ἀνάγκη· φύσιν γὰρ δήπου τὸ δίκαιον τοιαύτην εἴληχεν. Ἡσίοδος δὲ αὐτὴν λέγει καὶ παρθένον καὶ ἀδιάφθορον, τῇ τε ἄλλῃ καὶ μέντοι καὶ ὑπ' εὐνῆς ἀφροδισίου, αἰνιττόμενος ὅτι μὴ χρή δολοῦν τὸ δίκαιον, μήτε ἄλλως πεισθέντα μήτε λέχει παρατραπέντα. φησὶ δὲ καὶ μετιέναι αὐτὴν τιμωρουμένην τούτους, οἷσπερ οὖν ὕβρις μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα. τοῖς γε μὴν ἐκείνην σέβουσι τὴν τε γῆν καὶ τὰ οἰκεῖα βρύειν φησὶν

ἀγαθὰ καὶ τὴν θάλατταν χορηγεῖν ὅσα τίκτει καὶ τρέφει μάλ' ἀφθόνως. ἀκούω δὲ αὐτὴν καὶ παρ' αὐτοῦ Διὸς καθῆσθαι θρόνῳ καὶ κοινωνὸν τῶν ἀρίστων βουλευμάτων εἶναι. καὶ Ὅμηρος δὲ μέγα αὐτῆς τὸ κράτος ὑμνεῖ καὶ λέγει τοῖς ἀτιμάζουσιν αὐτὴν μνηεῖν τὸν θεὸν καὶ λάβρους καταντελεῖν ὑετοὺς αὐτὴν καὶ χειμάρρους ἐπ' αὐτοὺς ὥθεισθαι καὶ ἀφανίζειν πόλεις αὐτῶν καὶ ἔργα καὶ ποίμνας. καὶ ταύτη κολάζεσθαι τῇ τιμωρίᾳ ὕβρεως καὶ ἀτασθαλίας ἔργα ὑπομένοντας πρεπωδέστερα καὶ ἕτερα ἄττα.

- δ 1094 Δίκης ἀνάκρισις· οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ φεύγων ἀντιλέγῃ καὶ παραγράφῃται, λέγων εἰσαγωγίμον μὴ εἶναι αὐτὴν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις, ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.
- δ 1095 Δίκης δικαιότερος· καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ τῶν σφόδρα δικαίων.
- δ 1096 Δίκης ὀφθαλμός· ὥς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι, διότι κατὰ τὴν παροιμίαν ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ἧς μηδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.
- δ 1097 Δείκηλα· μιμήματα, εἰκάσματα. τὸ δει δίφθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Δί, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.
- δ 1098 Δικηλιστῶν καὶ Μιμηλῶν· εἰδός ἐστι κωμωδίας, ὥς φησι Σωσίβιος ὁ Λάκων.
- δ 1099 Δικητροπεῖ· φυγαδεύει. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χὶ δίκη βλάβην φέρει. ἀντὶ τοῦ καταδίκην.
- δ 1100 Δικιδίοις· ὑποκοριστικῶς ταῖς δίκαις.
- δ 1101 Δικλῖς, δικλίδος καὶ δικλίδας, δίθυρον. ἐν Ἐπιγράμμασι· δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις.
- δ 1102 Δικορραφεῖν· δίκας συρράπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι.
- δ 1103 Δίκωρος· ὅτι Ἀναστάσιος ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς Δίκωρος ἐλέγετο.
- δ 1104 Δίκωρσον· δικόρυπον.
- δ 1105 Δικραές· δικέφαλον.
- δ 1106 Δίκρανα· παρεσκεύαστο δὲ καὶ δίκρανα ὥστε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προσαγωγὴν.
- δ 1107 Δίκραιρος. δικραίρῳ δικέρωτα, δασυκνάμῳ δασυχαίταν. ἐν Ἐπιγράμμασι.
- δ 1108 Δίκροτα· διήρη. πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο. τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρῶρας ἐκατέρωθεν πηδαλίοις ἤσκηντο, ὅπως αὐτοὶ τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ πρόσπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσιν.
- δ 1109 Δικροῖς· διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις. Ἀριστοφάνης· δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι. τὴν εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασιν, ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.
- δ 1110 Δικτατωρεία· ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος.
- δ 1111 Δικτάτωρ· ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων. ὃς παρὰ Ῥωμαίοις δισύπατος καλεῖται. ἀρχὴ δ' ἦν πρόσκαιρος, οὐ διὰ βίου, καὶ ἀνεύθυνος, ἢ ὁ μονάρχης πάντων κρατῶν.
- δ 1112 Δικτάτωρ· ἐπειδὴ Μάλιος, ἀνὴρ Λατίνος μὲν γένος καὶ μέγα παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις δυνάμενος, ἀναστήσας πανδημεὶ τὸ Λατίνων γένος χεῖρά τε μισθοφόρον πολλὴν ἀγείρας τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς ἀτίμως παρεωσμένοις ἡξίου τῆς δυναστείας, ἢ βουλὴ καταδείσασα τὸ πλῆθος τοῦ πολεμίου νέφους καινὸν ἡγεμονίας εὐρίσκει γένος, προχειρισμένη τότε πρῶτον δικτάτορα, ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθεῖη ἂν εἰσηγητὴς τῶν λυσιτελῶν, ὑπερέχων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλεῦσι προσφερέστατος· ἀνυπεύθυνόν τε γὰρ τῶν ὅλων εἶχε τὸ κράτος καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῷ καθεστηκότι χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρότερος καὶ

μετὰ τοῦτον Αὐγουστος Ὀκταούιος, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῷδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι διέγνωσαν.

δ 1113 Δικταῖον σπήλαιον.

δ 1114 Δικτυεύς· ὁ ἀλιεύς τῷ δικτυεῖ.

δ 1115 Δίκτυον. καὶ παροιμία· Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾶς, ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων. καί, Δίκτυον φουσᾶς, ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀνοήτων.

δ 1116 Δικτυωτή· καγκελλωτή. καὶ Δικτυωτός, ὁ πολύπλοκος.

δ 1117 Δίκτυς, ἱστορικός. ἔγραψεν Ἐφημερίδα· ἔστι δὲ τὰ μεθ' Ὅμηρον καταλογάδην ἐν βιβλίοις θ', Ἰταλικά, Τρωικοῦ διακόσμου. οὗτος ἔγραψε τὰ περὶ τῆς ἀρπαγῆς Ἑλένης καὶ περὶ Μενελάου καὶ πάσης Ἰλιακῆς ὑποθέσεως.

δ 1118 Δίκτυς· ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμοῦ κατενεχθείσης καὶ πολλῶν τάφων ἀνεωχθέντων εὐρέθη ἐν ἐνὶ τούτων τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δίκτυος, τὸν Τρωικὸν περιέχον πόλεμον, ὅπερ λαβὼν Κλαύδιος ἐξέδωκε γράφεσθαι.

δ 1119 Δίκυμα· τὰ διδυμοτόκα πρόβατα.

δ 1120 Δίλημμα· τὸ δισσῶς λαμβανόμενον φρόνημα.

δ 1121 Διλήμματον· διχῶς νοούμενον.

δ 1122 Διλιμνῖται.

δ 1123 Διλοχία· δύο λόχοι. καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν διλοχίτης.

δ 1124 Διμήτωρ· ὁ Διόνυσος.

δ 1125 Δημήτριος· ὄνομα κύριον. Διμίτριος δὲ διὰ τοῦ ι, ὁ δύο μίτρας ἔχων.

δ 1126 Διμοιρίτης· τοῦτο ἐνίστε τριώβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρόν ἐστι τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχή, ὡς λοχαγός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὸ αὐτὸ φασι. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοίρας καὶ τῆς ἡμιλοχίας.

δ 1127 Δινδύμοις· ὅτι οἱ ἐν Δινδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες Ξέρξη χαριζόμενοι τὸν νεῶν τοῦ ἐπιχωρίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προὔδοσαν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Βραγχίδαί.

δ 1128 Δῖναι· αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. καὶ Δίνης, τῆς συστροφῆς τῶν ὑδάτων.

δ 1129 Δινεύοντες· στρέφοντες.

δ 1130 Δινήεντος· δίνας ἔχοντος, συστροφὰς ὕδατος περιφερεῖς τινὰς πεποιημένας.

δ 1131 Δινήσας· στρέψας. Ἀρριανός· δῖναί τέ ἐστίν ὅπη ἀτόπως ἐπιστρέφουσαι, ὡς μὴ πρόσθεν ἐμπίπτειν χρῆναι τὴν ἐπομένην τῇ προπλεύσῃ νηὶ <ῆ> τὴν φθάνουσιν τῇ ἄγαν εἰρεσίᾳ ἐκ τῆς δίνης ἐξελαθεῖσαν ἐς εὐθὺ τοῦ πλοῦ καταστῆναι.

δ 1132 Δῖνος· ἡ περιδίνης ἡ αἰθερία, ἡ συστροφή. Ἀριστοφάνης Νεφέλαι· ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. οἱ δέ, ὅτι κεραμεοῦν ἐστίν ἀγγεῖον· τουτέστι βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος. δῖνόν φησιν Ἀριστοφάνης καὶ τὰς νεφέλας θεούς.

δ 1133 Δινωτήν· περιφερῆ.

δ 1134 Δινωτοῖς· λιθοστρώτοις.

δ 1135 Διό· σύνδεσμος.

δ 1136 Διόβλητος· ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς, ὁ δὲ τοῦ τολμήματος ἡγεμὼν διόβλητος γενόμενος εἴτα κατεπρήσθη.

δ 1137 Διόβλητοι· οὐρανόθεν βαλλόμενοι. σκηπτοὶ τε κατωλίσθανον καὶ ἐγίνοντο διόβλητοι ἅπαντες.

- δ 1138 Διογενές· εὐγενέστατον.
- δ 1139 Διογενειανός, Ἡρακλείας Πόντου, γραμματικός, γεγονώς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως.
- δ 1140 Διογενειανός, Ἡρακλείας ἐτέρας, οὐ τῆς Πόντου, γραμματικός, γεγονώς καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως. ἐπιστατέον δὲ μήποτε ἔστιν ὁ ἐκ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ ἱατρός· ἦν γὰρ οὗτος παντοῖος λόγος· οὐ γὰρ εὗρον ῥητῶς τὸ ἐξ Ἡρακλείας αὐτὸν εἶναι τῆς ἐν Πόντῳ, ἀλλ' οὕτω παρὰ τισι δεδόξασται. ἔστι δὲ αὐτοῦ βιβλία ταῦτα· Λέξεις παντοδαπὴ κατὰ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις ε'· ἐπιτομὴ δὲ ἔστι τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων ε' καὶ τετρακοσίων καὶ τῶν Ζωπυρίωνος Ἐπιγραμμάτων ἀνθολόγιον, Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν, ὀρῶν, ἀκρωρείων, Περὶ ποταμῶν κατὰ στοιχεῖον ἐπιτομον ἀναγραφὴν, Συναγωγὴν καὶ πῖνακα τῶν ἐν πάσῃ γῇ πόλεων· καὶ λοιπά.
- δ 1141 Διογένης· ὄνομα φιλοσόφου, τοῦ καὶ Κυνός. τί χρὴ περὶ τῆς ἀνδρείας Διογένους λέγειν, τῆς πραότητος Ξενοκράτους, τῆς Ἀριστοτέλους εὐμουσίας, τῆς Θεοφράστου βαρύτητος, Ζήνωνος τῶν αὐστηρῶν καὶ γενναίων τρόπων, Πλάτωνος σεμνότητος, Πολέμωνος ἐγκρατείας· τούτων γὰρ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ πάντα ἀγαθὸς ὦν διέφερεν ὅμως τοῦ πλησίον καταπολύ. φέρεται καὶ ἐπίγραμμα εἰς αὐτόν· Διόγενες, ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος ἐς αἶδος; ἔλαβέ με κυνὸς ὁδᾶξ, τὸ δὲ ἐπίγραμμα διὰ βραχέων.
- δ 1142 Διογένης, ἡ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος, τραγικός· γέγονεν ἐπὶ τῆς τῶν λ' καταλύσεως. δράματα αὐτοῦ, Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος, Σεμέλη.
- δ 1143 Διογένης, Ἰκεσίου υἱὸς τραπεζίτου, Σινωπεύς, ὃς φυγὼν τὴν πατρίδα διὰ τὸ παρακόψαι νόμισμα ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ Ἀντισθένην παραβαλὼν τῷ Κυνικῷ ἡράσθη τοῦ ἐκείνου βίου καὶ τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν ἡσπάσατο, πολλῆς οὔσης αὐτῷ ὑπεριδῶν οὐσίας. γηραιὸς δὲ ὦν ὑπὸ πειρατοῦ Σκιρτάλου ἐλήφθη καὶ πραθεὶς ἐν Κορίνθῳ Ξενιάδῃ τινὶ παρὰ τῷ πριαμένῳ διέμεινεν, οὐχ ἐλόμενος λυθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων ἢ τῶν οἰκείων καὶ φίλων. ἐπὶ δὲ τῆς ριγ' Ὀλυμπιάδος κατέστρεψε τὸν βίον δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς τὸ σκέλος καὶ θεραπείας ὑπεριδῶν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὅτε καὶ ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι ἀπέθανεν.
- δ 1144 Διογένης, Ἀντισθένης ὁμιλητής, ὃς πρῶτος Κλέων ἐπεκλήθη· ἐν πίθῳ δὲ διέτριβεν. ἐρομένων δὲ αὐτῷ, πῶς ἂν πρωτεύσειεν, ἐπολιτεύετο δέ, ὁ θεὸς ἀνεῖλεν, εἰ παραχαράξειεν. ὁ δὲ τὸ νόμισμα παρεχάραξεν· ἐφ' ᾧ φυγὼν ἦλθεν ἐς Ἀθήνας. ἐντυχὼν δὲ Ἀντισθένην κατὰ δόξης διαλεγόμενῳ ἐφιλοσόφησε. πλέων δὲ ὑπὸ καταποντιστῶν ληφθεὶς ἐπράθη. κηρυττόμενος δὲ καὶ ἐρωτώμενος, τί εἰδείῃ, ἄρχειν ἀνθρώπων, ἔφη. καὶ θεασάμενος Κορίνθιον πλούσιον ἄσωτον, τούτῳ με, ἔφη, πώλησον· δεσπότου γὰρ δεῖται. ὁ δὲ ὠνεῖται καὶ εἰς Κόρινθον ἄγει καὶ τῶν παίδων ἀποδείκνυσι παιδαγωγόν. ἔλεγε δὲ δαίμονα ἀγαθὸν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσεληλυθέναι.
- δ 1145 Διογένης· ὅτι Διογένης εἶχεν ἐρῶντα παῖδα καὶ πικρὸς ὦν πατὴρ οὐ συνεχίνωσκε νέου ῥαθυμίας, ἀλλὰ ἀνείργων αὐτὸν καὶ ἀναστέλλων τοῦ πόθου μᾶλλον οἱ τὸ πάθος παρώξυνε. καὶ ἦν τοῦ κακοῦ δεινὴ ἐπίτασις· ἐξερριπίζετο γὰρ ὁ ἔρως, ἐμποδῶν ἱσταμένου τοῦ Διογένους, καὶ ἐς τὴν παροῦσαν νόσον μᾶλλον ἐξήπτετο ὁ νέος. ἦκεν οὖν εἰς Δελφούς, ὡς ἑώρα φιλόνεικον ὄν τὸ κακόν, καὶ δυσανασχετῶν τε ἅμα καὶ περιαλγῶν ἐρωτᾷ, εἴ οἱ πέπαιται νοσῶν ποτε ὁ παῖς. ἡ δὲ, ὡς εἶδεν οὐ πάντῃ φρενήρη γέροντα οὐδὲ ἐρωτικαῖς συγγνώμονα ἀνάγκαις, λέγει ταῦτα· λήξει παῖς σὸς ἔρωτος, ὅταν κούφη νεότητι Κύπριδος ἡμερόεντι καταφλεχθῇ φρένας οἷστρον. ὀργὴν οὖν πρήυνον ἀμειδέα μὴδ' ἐπιτείνειν κωλύων· πράσσεις γὰρ ἐναντία σοῖσι λογισμοῖς. ἦν δ' ἐφ' ἡσυχίην ἔλθῃς, λήθῃς τάχος ἔξει φίλτρον καὶ νήψας αἰσχροῦς καταπαύσεται ὁρμῆς. ἀκούσας τοῖνυν ὁ Διογένης ταῦτα τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν, ἐλπίδος δὲ ὑπεπλήσθη χρηστῆς, ἔχων τῆς τοῦ παιδὸς σωφροσύνης ἐγγυητὰς ἀξιοχρεῶς· καὶ ἐν ταύτῳ βελτίων ἐγένετο ὁ πατὴρ ἡμερωθεὶς τε καὶ πραῦνθεὶς τὸν τρόπον. τοῦτό τοι καὶ ὁ τραγικὸς Αἴμων, ὁ τοῦ Σοφοκλέους,

ἀπεδείξατο, τῆς Ἀντιγόνης ἐρῶν καὶ πικρῶ ζυγομαχῶν πατρὶ τῷ Κρέοντι· καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως ἐλαυνόμενος ξίφει πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πατέρα τὴν νόσον διελύσατο.

δ 1146 Διογένης ἢ Διογενειανός, Κυζικηνός, γραμματικός. ἔγραψε Πάτρια Κυζίκου, Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων.

δ 1147 Διόγνητος· ὄνομα κύριον.

δ 1148 Διοδεία· ἡ διέλευσις.

δ 1149 Διόδωρος, μονάζων, ἐν τοῖς χρόνοις Ἰουλιανοῦ καὶ Οὐάλεντος ἐπισκοπήσας Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. οὗτος ἔγραψεν, ὡς φησι Θεόδωρος Ἀναγνώστης ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, διάφορα. εἰσὶ δὲ τάδε· Ἑρμηνεῖαι εἰς τὴν παλαιὰν πᾶσαν· Γένεσιν, Ἐξοδον καὶ ἐφεξῆς· καὶ Εἰς Ψαλμούς· Εἰς τὰς δ' Βασιλείας· Εἰς τὰ ζητούμενα τῶν Παραλειπομένων, Εἰς τὰς Παροιμίας, Τίς διαφορὰ θεωρίας καὶ ἀλληγορίας, Εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, Εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἁσμάτων, Εἰς τοὺς προφήτας, Χρονικόν, διορθούμενον τὸ σφάλμα Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου περὶ τῶν χρόνων, Εἰς τὰ δ' Εὐαγγέλια, Εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, Εἰς τὴν ἐπιστολὴν Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Περὶ τοῦ, εἷς θεὸς ἐν τριάδι, Κατὰ Μελχισεδεκίτων, Κατὰ Ἰουδαίων, Περὶ νεκρῶν ἀναστάσεως, Περὶ ψυχῆς κατὰ διαφορῶν περὶ αὐτῆς αἵρέσεων, Πρὸς Γρατιανὸν κεφάλαια, Κατὰ ἀστρονόμων καὶ ἀστρολόγων καὶ εἰμαρμένης, Περὶ σφαίρας καὶ τῶν ζ' ζωνῶν καὶ τῆς ἐναντίας τῶν ἀστέρων πορείας, Περὶ τῆς Ἰππάρχου σφαίρας, Περὶ προνοίας, Κατὰ Πλάτωνος περὶ θεοῦ καὶ θεῶν, Περὶ φύσεως καὶ ὕλης, ἐν ᾧ, τί τὸ δίκαιόν ἐστι, Περὶ θεοῦ καὶ ὕλης Ἑλληνικῆς πεπλασμένης, Ὅτι αἱ ἀόρατοι φύσεις οὐκ ἐκ τῶν στοιχείων, ἀλλ' ἐκ μηδενὸς μετὰ τῶν στοιχείων ἐδημιουργήθησαν, Πρὸς Εὐφρόνιον φιλόσοφον κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν, Κατὰ Ἀριστοτέλους περὶ σώματος οὐρανίου, Πῶς θερμὸς ὁ ἥλιος, Κατὰ τῶν λεγόντων ζῶον τὸν οὐρανόν, Περὶ τοῦ πῶς αἰεὶ μὲν ὁ δημιουργός, οὐκ αἰεὶ δὲ τὰ δημιουργήματα, Πῶς τὸ θέλει καὶ τὸ μὴ θέλει ἐπὶ θεοῦ αἰδίου ὄντος, Κατὰ Πορφυρίου περὶ ζώων καὶ θυσίων.

δ 1150 Διόδωρος, ὁ Οὐαλέριος ἐπικληθεὶς, φιλόσοφος, μαθητὴς Τηλεκλέους, Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς Πωλίωνος τοῦ φιλοσόφου, τοῦ γράψαντος τὴν Ἀττικὴν λέξιν· γεγωνὶς ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ.

δ 1151 Διόδωρος, Σικελιώτης, ἱστορικός. ἔγραψε Βιβλιοθήκην· ἔστι δὲ ἱστορία Ῥωμαϊκὴ τε καὶ ποικίλη ἐν βιβλίοις μ'. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αὐγούστου Καίσαρος καὶ ἐπάνω.

δ 1152 Διόδωρος, καὶ αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶν Αὐλητρὶς, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν λέγει. ἐν δὲ τῷ ιβ' φησὶν, ὅτι καὶ Ἐπὶκληρος καὶ Πανηγυρισταί.

δ 1153 Δίοδοι· αἱ ὁδοί, ἀπὸ τοῦ διοδεύειν. Ἀριστοφάνης αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους προσπίπτουσιν τοῖς ἀπὸ τοῦ δειπνῶν, τάδε λέγουσι· δεῦρο παρ' ἡμᾶς, ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὥραία.

δ 1154 Διοκαισάρεια, ἡ νῦν λεγομένη Ἀνάζαρβα, πόλις ἐν Κιλικίᾳ· πρότερον δὲ Κύινδα ἐλέγετο. καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀνάζαρβα.

δ 1155 Διοκλῆς, Ἀθηναῖος ἢ Φλιάσιος, ἀρχαῖος κωμικός, σύγχρονος Σαννυρίωνι καὶ Φιλυλλίῳ. δράματα αὐτοῦ Θάλαττα, Μέλιτται, Ὀνειροί, Βάκχαι, Θυέστης β'. τοῦτον δὲ φασὶν εὐρεῖν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἀρμονίαν ἐν ὀστρακίοις ἀγγείοις, ἅπερ ἔκρουεν ἐν ξυλιφίῳ. τὸ δὲ Θάλαττα ἐταίρας ὀνομά ἐστιν, ὡς Ἀθηναῖος φησιν.

δ 1156 Διοκλητιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἐπὶ τούτου καὶ Μαξιμιανοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν ἐκινήθη φρικωδέστατος· προσέταξαν γὰρ κατὰ χώραν καὶ πόλιν τὰς Χριστοῦ ἐκκλησίας καταστρέφειν καὶ τὰς θείας αὐτῶν γραφὰς κατακαίειν, τοὺς δὲ Χριστιανούς εὐρισκομένους ἀναγκάζειν θύειν τοῖς δαίμοσιν. ἡττηθέντες δὲ τῷ πλήθει τῶν ἀναιρουμένων Χριστιανῶν ἐξέθεντο δόγμα ὥστε τοὺς εὐρισκομένους Χριστιανούς ἐξορύττεσθαι τὸν δεξιὸν

ὀφθαλμόν, οὐ μόνον διὰ τὸ ὀδυνηρόν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄτιμόν τε καὶ πρόδηλον καὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων πολιτείας ἀλλότριον· οὐς ἡ θεία δίκη ἐνδίκως μετελθοῦσα δικαίως ἐξέκοψε· καὶ ὁ μὲν ἐσφάγη ὑπὸ τῆς συγκλήτου, ὁ δὲ ἀπήγξατο. οὗτος ὁ ἄνους καὶ μισόχριστος μνήμη καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἴγυπτον οὐ μετρίως οὐδὲ ἡμέρως τῷ κρατεῖν ἀπεχρήσατο, ἀλλὰ προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπισήμων μιαίνων ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον. ὅτε δὴ καὶ τὰ περὶ χημείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαυσε πρὸς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἰγυπτίους ἐκ τῆς τοιαύτης περιγίνεσθαι τέχνης μηδὲ χρημάτων αὐτοὺς θαρροῦντας περιουσίᾳ τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίοις ἀνταίρειν. ἦν δὲ τὸ ἥθος ποικίλος τις καὶ πανοῦργος, τῷ δὲ λίαν συνετῷ καὶ ὀξεῖ τῆς γνώμης ἐπεκάλυπτε πολλάκις τὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἐλαττώματα, πᾶσαν σκληρὰν πράξιν ἐτέροις ἀνατιθεῖς. ἐπιμελὴς δὲ ὅμως καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις πάτρια μετεσκεύασεν. ὅτι Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς τὴν βασιλείαν ἀφέντες τὸν ιδιώτην μετῆλθον βίον. καὶ ὁ μὲν ἐς Σάλωνας, πόλιν Ἰλλυρικὴν, ὁ δὲ ἐς τὴν Λευκανῶν ἀφίκετο. καὶ ὁ μὲν Μαξιμιανὸς πόθῳ τῆς ἀρχῆς ἐς μεταμέλειαν ἦλθε, Διοκλητιανὸς δὲ ἐν ἡσυχίᾳ κατεγύρα ἐν ἔτεσι τρισίν, ὑπερβάλλουσιν ἀρετὴν ἐνδειξάμενος, τῆς δὲ Ἑλληνικῆς θρησκείας οὐδ' ὅλως ἀποστάς.

- δ 1157 Διοκωχή· ἀνακωχή χρόνου. ἐν μάχαις τισὶν αὐτοὺς νικήσας καὶ διοκωχὴν αἰτήσασιν ἔδωκεν.
- δ 1158 Διολισθαίνω. καὶ Διολισθεῖν, ἐκφυγεῖν. ὥστε τοὺς χρήστας διολισθεῖν. τουτέστι τοὺς δανειστάς ἐκφυγεῖν.
- δ 1159 Διολκή.
- δ 1160 Διόλου· ἐπίρρημα, δι' ὅλου δὲ καιροῦ.
- δ 1161 Διόμεια· δῆμος τῆς Αἰγῆίδος φυλῆς· ἀπὸ Διόμου τοῦ Ἡρακλέους. Ἀριστοφάνης· ἐφρόντισα, ὁπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομείους γίνηται. τὸ δὲ Ἡράκλειον ἱερὸν Ἡρακλέους. καὶ Διομειαλαζόνας λέγει ἀπὸ Διομείων τοῦ δήμου, ὃς ὠνόμασται οὕτως ἀπὸ τινος Διόμου.
- δ 1162 Διομήδεια· ἡ νῆσος.
- δ 1163 Διομήδειον ἔπος.
- δ 1164 Διομήδειος ἀνάγκη. λέγεται καὶ ἵππος. παροιμία, ἀπὸ τοῦ Τυδέως ἢ ἀπὸ τοῦ Θρακός· ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχροῖς οὔσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίσγεσθαι (ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ), εἴτα ἀνήρει. οἱ δέ, ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες νυκτὸς ἐπανήσαν. ἐπόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δείσας τὸν Ὀδυσσεῆα ἐποίησε προάγειν παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων. διὰ τοῦτο λέγει, ὅτι ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶχεν ὁ Διομήδης. ὅτι Διομήδης εἰς τὸν ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη, ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυρίππην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβεντόν.
- δ 1165 Διόμνυται· ὁμνύει.
- δ 1166 Διομολογῶ· αἰτιατικῇ.
- δ 1167 Δῖον· ἔνδοξον.
- δ 1168 Διονύσια· ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις. καὶ παροιμία· ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοσοῦτον, ὅσον ἐκ Διονυσίων. ἔθος ἦν Ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη καὶ τὸν ὑπερπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. καὶ αὖθις ὧ Διονύσια· αὗται μὲν ὄζους· ἀμβροσίας καὶ νέκταρος. εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων. προσδοκῶν εἰρήνης οὔσης τῶν Διονυσίων τὴν πανήγυριν ἔσεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἡδισται, ἄξια τῶν Διονυσίων. Διονύσια οὖν ἑορτὴ Διονύσου, ἣν ἦγον Ναυπάκτιοι.

- δ 1169 Διονυσιάδης, Φυλαρχίδου, Μαλλώτης, τραγικός. ἦν δὲ οὗτος τῶν τῆς Πλειάδος, καὶ γέγραπται αὐτῷ μεταξὺ ἄλλων καὶ Χαρακτῆρες ἢ Φιλοκώμωδοι, ἐν ᾧ τοὺς χαρακτῆρας ἀπαγγέλλει τῶν ποιητῶν. ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.
- δ 1170 Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης, ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακῶς, ἀκουστής Παύλου πρὸς τὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ κατασταθεὶς εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας ἐπίσκοπος. πρὸς δὲ τὴν πάτριον τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἄσκησιν πάντων προῦκέκριτο· ἐκάστης γὰρ ὡς εἰπεῖν αἰρέσεως τῆς ὑπ' αὐτῶν πρεσβευομένης ἐν πολλῇ καθεστήκει τῇ πείρᾳ. οὗτος ἤκουσε Παύλου δημηγοροῦντος ἐν Ἀθήναις καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν μετὰ παρρησίας τοῖς Ἑλλήσιν εὐαγγελιζομένου. καὶ πιστεύσας τῷ Παύλῳ κηρύγματι ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ἐπισκοπεῖν τάττεται. κατὰ γοῦν τὴν ἀρχὴν Τιβερίου Καίσαρος, ὅτε δὴ καὶ τὴν ἡλικίαν ἤκμαζεν, ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ὁμιλῆσαι γλιχόμενος. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ἐκεῖνος ὁ σοφιστής, οὗ Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς ἐν Σμύρνῃ διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ δεσπότη Χριστοῦ, ἄμφω ἦσθιν ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως οὐ κατὰ φύσιν γεγεννημένης, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρὸς, εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὸν μακάριον Διονύσιον τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην ταῦτα· ὦ καλὲ Διονύσιε, ἀμοιβαί θείων πραγμάτων. μνημονεύει δὲ τούτων ἀπάντων ὁ αὐτὸς Διονύσιος ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον τὸν μέγαν ἐπιστολῇ, τὸν Σμύρνης ἐπίσκοπον· ἦν γὰρ ὁ Ἀπολλοφάνης τῷ Διονυσίῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔνεκα διαλοιδορούμενος· καὶ φησι· σὺ δὲ φῆς λοιδορεῖσθαί μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην καὶ πατραλοῖαν ἀποκαλεῖν, ὡς τοῖς Ἑλλήνων ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας οὐχ ὁσίως χρωμένῳ. καίτοι πρὸς αὐτὸν ἡμᾶς ἦν ἀληθέστερον εἰπεῖν, ὡς Ἑλλήνες τοῖς θεοῖς οὐχ ὁσίως ἐπὶ τὰ θεῖα χρῶνται διὰ τῆς σοφίας τοῦ θεοῦ τὸ θεῖον ἐκβάλλειν πειρώμενοι σέβας. καὶ μετὰ μικρόν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Ἀπολλοφάνης οὐχ ὁσίως τοῖς θεοῖς ἐπὶ τὰ θεῖα χρήται. τῇ γὰρ τῶν ὄντων γνώσει καλῶς λεγομένη πρὸς αὐτοῦ φιλοσοφία καὶ πρὸς τοῦ θείου Παύλου σοφία θεοῦ κεκλημένη πρὸς τὸν αἴτιον καὶ αὐτῶν τῶν ὄντων καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν ἐχρῆν ἀνάγεσθαι τοὺς ἀληθεῖς φιλοσόφους. καὶ μετὰ βραχέα· ἔδει συνιδεῖν Ἀπολλοφάνην σοφὸν ὄντα μὴ ἂν ἄλλως ποτὲ δυνηθῆναι τῆς οὐρανίας τι παρατραπῆναι τάξεως καὶ κινήσεως, εἰ μὴ τὸν τοῦ εἶναι αὐτὴν καὶ συνοχέα καὶ αἴτιον ἔχειν εἰς τοῦτο κινουῖντα, τὸν ποιοῦντα πάντα καὶ μετασκευάζοντα, κατὰ τὸν ἱερὸν λόγον. καὶ αὐθις μετὰ μικρόν· εἰπέ δὲ αὐτῷ, τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σωτηρίῳ σταυρῷ γεγонуίας ἐκλείψεως; ἀμφοτέρω γὰρ τότε κατὰ Ἡλιούπολιν ἅμα παρόντε καὶ συνεστῶτε παραδόξως τῷ ἡλίῳ τὴν σελήνην ἐμπίπτουσιν ἐωρῶμεν, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρὸς, αὐθις τε αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικαταστάσαν. ἀνάμνησον δέ τι καὶ ἕτερον αὐτόν· οἶδε γὰρ ὅτι καὶ τὴν ἔμπωσιν αὐτὴν ἐξ ἀνατολῶν ἐωράκαμεν ἀρξαμένην καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσαν, εἴτα ἀναποδίσασαν, καὶ αὐθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ἔμπωσιν καὶ τὴν ἀνακάθαρσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγεννημένην. τοσαῦτα τοῦ τότε καιροῦ τὰ ὑπερφυῆ καὶ μόνῳ Χριστῷ τῷ παναιτίῳ δυνατά, τῷ ποιοῦντι μεγάλα καὶ ἐξαισία, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. ταῦτα, εἴ σοι θεμιτόν, εἰπέ, καὶ δυνατόν, Ἀπολλόφανες, ἐξέλεγε καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τότε συμπαρόντα σοι καὶ συνεωρακότα καὶ συνανακρίναντα πάντα καὶ συναγόμενον. ἀμέλει καὶ μαντείας τότε οὐκ οἶδ' ὅθεν ὁ Ἀπολλοφάνης ἀπάρχεται, καὶ πρὸς ἐμὲ ὥσπερ τὰ γινόμενα συμβάλλων ἔφη ταῦτα· ὦ καλὲ Διονύσιε· θείων ἀμοιβαί πραγμάτων. τοσαῦτα ὡς κατ' ἐπιστολὴν εἴρηκεν ὁ μέγας Διονύσιος πρὸς τὸν θεοφόρον Πολύκαρπον. τῆς δὲ γε σοφίας αὐτοῦ καὶ τῆς εὐγλωττίας ἔνδειξις ἀκριβὴς ἡ τῶν παρ' αὐτοῦ γραφειῶν βίβλων ἀνυπερβλήτος φράσις· τῇ τε γὰρ παρὰ τῶν ἔξωθεν καλουμένη παιδείᾳ, τῇ τε θείᾳ καὶ ἡμετέρᾳ, πολλὴν εἶχε τὴν ἐπιστήμην ἐν ἑκατέρᾳ. εἰ γὰρ τις ἀπίδοι πρὸς τὰ κάλλη τῶν αὐτοῦ λόγων καὶ τὰ βάθη τῶν

νοημάτων οὐκ ἀνθρωπίνης φύσεως ταῦτα νομίσοι γεννήματα, ἀλλὰ τινος ἀκηράτου καὶ θείας δυνάμεως. καὶ τοίνυν αὐτῷ γέγραπται τάδε· Πρὸς Τιμόθεον ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου τυγχάνοντα, περὶ θείων ὀνομάτων βιβλία ιβ', περὶ ἠνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας, περὶ τοῦ, τίς ἡ τῆς εὐχῆς δύναμις, καὶ περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου, περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς, περὶ ἀγαθοῦ, φωτός, καλοῦ, ἔρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὄν οὔτε ἐξ ὄντων οὔτε ἐν τοῖς οὖσιν, περὶ τοῦ ὄντος, ἐν ᾧ καὶ παραδείγματα, περὶ ζωῆς, περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως, περὶ δυνάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως, περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταῦτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος, περὶ παντοκράτορος, παλαίου ἡμερῶν· ἐν ᾧ καὶ περὶ αἰῶνος καὶ χρόνων· περὶ εἰρήνης, καὶ τί βούλεται αὐτὸ τὸ αὐτοεῖναι, περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων καὶ κυρίου κυρίων καὶ θεοῦ θεῶν. ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας περιέχουσα κεφάλαια ιε', ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον περὶ τῆς οὐρανίου ἱεραρχίας περιέχουσα καὶ αὕτη κεφάλαια ιε', ἄλλη πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον βίβλος περὶ μυστικῆς θεολογίας περιέχουσα κεφάλαια ε', Περὶ τῶν οὐρανίων ταγμάτων καὶ ὅσα τῷ ἀριθμῷ. φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιστολαὶ πρὸς Γάϊον θεραπευτὴν δ', πρὸς Δωρόθεον λειτουργὸν α', πρὸς Σώπατρον ἱερέα α', πρὸς Πολύκαρπον ἱεράρχην Σμύρνης α', πρὸς Δημόφιλον θεραπευτὴν α', πρὸς Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὸν ἀπόστολον καὶ εὐαγγελιστὴν α'. ἰστέον δέ, ὡς τινες τῶν ἔξω σοφῶν καὶ μάλιστα Πρόκλος θεωρήμασι πολλάκις τοῦ μακαρίου Διονυσίου κέχρηται καὶ αὐταῖς δὲ ξηραῖς ταῖς λέξεσι. καὶ ἔστιν ὑπόνοιαν ἐκ τούτου λαβεῖν ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις παλαιότεροι τῶν φιλοσόφων σφετερισάμενοι τὰς αὐτοῦ πραγματείας, ὧν αὐτὸς μνημονεύει πρὸς Τιμόθεον γράφων, ἀπέκρυσαν, ἵνα πατέρες αὐτοὶ ὀφθῶσι τῶν θείων αὐτοῦ λόγων. ὁ τοίνυν θεοφάντωρ Διονύσιος ἤδη που μακρὸν ἐλάσας χρόνον καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονὼς τῷ τοῦ πνεύματος μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ τελειοῦται ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος, ὅτε καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος ἐν Ῥώμῃ τὸν τῆς ἀθανασίας διήθλησεν ἀγῶνα. ὅτι εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον ἔγραψεν ἐγκώμιον Μιχαὴλ Σύγκελλος Ἱεροσολύμων, ἐν ᾧ φησιν· ὅσα δὲ δι' ἀγράφου παραδόσεως ἢ ἐγγράφως παρελήφαμεν, ἤκομεν ὑμῖν τοῖς φιλακροάμοσι παραθησόμενοι. τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντηκε λόγος, ἀνέκαθεν πρὸς πατρὸς παιδὶ παραδεδομένος, ὡς ὁ μέγας Διονύσιος οὗτος κατὰ τὸν τοῦ σωτηρίου πάθους καιρὸν, ἡνίκα μεσοῦσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ σφόδρα τεθηπῶς καὶ τὴν ἀνθρωπείαν ὑπερβεβηκῶς γνῶσιν, κατανοήσας τὸ γεγονός, ἄγνωστος, ἔφη, πάσχει θεός, δι' ὃν τόδε τὸ πᾶν ἐζόφωται τε καὶ σεσάλευται. καὶ παραχρῆμα τὸν χρόνον, καθ' ὃν τουτὶ τὸ παγκόσμιον ἐτετέλεστο τερατούργημα, τεκμηριωσάμενος ἐτήρει παρ' ἑαυτῷ, τούντεῦθεν διαγγελούμενον καραδοκῶν. μέμνηται μέντοι καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον ἐπιστολῇ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ἐκείνης τῆς φρικωδεστάτης. Ἀπολλοφάνους γάρ, ἀνδρὸς φιλοσόφου, τὴν θρησκείαν Ἑλλήνος τυγχάνοντος, νεμεσῶντός τε καὶ λοιδορουμένου τῷ τρισολβίῳ τούτῳ ὡς ἐταίρῳ δῆθεν ὄντι φιλάτῳ καὶ ὁμογενεῖ, τὰ πατρῶα μὲν μυστατομένῳ σεβάσματα, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν προτιμῶντι καὶ ἀσπαζομένῳ πίστιν καὶ ταύτης ἀγωνιστικώτατα προασπίζειν, καὶ τοῖς Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ἑλλήνων χρωμένῳ, τὴν λοιδορίαν καὶ νέμεσιν ἀνασκευάζειν πειρώμενος, μᾶλλον δὲ ὑποτιθέμενος τῷ Πολυκάρπῳ, πρὸς ὃν καὶ ὁ συστρατιώτης ἐποιεῖτο τὰ σκώμματα, τάδε φησί· σὺ δὲ φῆς λοιδορεῖσθαί μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην καὶ πατραλοῖαν ἀποκαλεῖν καὶ τὰ ἐξῆς.

δ 1171 Διονύσιος, Ἀλικαρνασεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστής, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. ἔγραψε δὲ Ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ', Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λς· ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν καὶ κιθαρωδῶν καὶ ποιητῶν παντοίων

μέμνηται· Μουσικῆς παιδείας ἢ διατριβῶν βιβλία κβ', Τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ βιβλία ε'.

- δ 1172 Διονύσιος, Ἀλεξανδρεὺς, Θραξ δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Τήρου Τήρος τοῦνομα κληθεὶς, Ἀριστάρχου μαθητῆς, γραμματικός. ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου καὶ ἐξηγήσατο Τυραννίων τῷ προτέρῳ. συνέταξε δὲ πλεῖστα γραμματικά τε καὶ συνταγματικά καὶ ὑπομνήματα.
- δ 1173 Διονύσιος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Γλαύκου υἱός, γραμματικός· ὅστις ἀπὸ Νέρωνος συνῆν καὶ τοῖς μέχρι Τραϊανοῦ καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν προὔστη καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν καὶ πρεσβειῶν ἐγένετο καὶ ἀποκριμάτων. ἦν δὲ καὶ διδάσκαλος Παρθενίου τοῦ γραμματικοῦ, μαθητῆς δὲ Χαιρήμονος τοῦ φιλοσόφου, ὃν καὶ διεδέξατο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.
- δ 1174 Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἀλικαρνασσεύς, ῥήτωρ, καὶ παντοίως λόγιος· γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ.
- δ 1175 Διονύσιος, Μιτυληναῖος, ἐποποιός. οὗτος ἐκλήθη Σκυτοβραχίων καὶ Σκυτεύς. τὴν Διονύσου καὶ Ἀθηνᾶς στρατιάν, Ἀργοναῦται ἐν βιβλίοις ζ'· ταῦτα δὲ ἐστὶ πεζά· Μυθικά πρὸς Παρμένοντα.
- δ 1176 Διονύσιος, Βυζάντιος, ἐποποιός. Περιήγησιν τοῦ ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἀνάπλου, Περὶ θρήνων· ἔστι δὲ ποίημα μεστὸν ἐπικηδείων.
- δ 1177 Διονύσιος, Κορίνθιος, ἐποποιός. Ὑποθήκας, Αἴτια ἐν βιβλίῳ α', Μετεωρολογούμενα· καὶ καταλογάδην Ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον· Οἰκουμένης περιήγησιν δι' ἐπῶν. ταῦτα δὲ εὗρον καὶ ἐν Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιθιακά γράψαντι· πότερος οὖν αὐτῶν οὐκ οἶδα.
- δ 1178 Διονύσιος, Σικελίας τύραννος· ἔγραψε τραγωδίας καὶ κωμωδίας καὶ ἱστορικά. ὅτι καὶ ἕτεροι ἐτυράννησαν, ἀλλ' ἡ τελευταία καὶ μεγίστη κάκωσις πάσαις ταῖς πόλεσιν ἢ Διονυσίου τυραννὶς ἐγένετο. περὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου ζητεῖ περὶ Φιλοξένου διθυραμβοποιοῦ ἐν τῷ ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας.
- δ 1179 Διονύσιος, υἱὸς τοῦ Σικελίας τυράννου καὶ αὐτὸς τύραννος καὶ φιλόσοφος. Ἐπιστολάς καὶ Περὶ τῶν ποιημάτων Ἐπιχάρμου.
- δ 1180 Διονύσιος, Μιλήσιος, ἱστορικός. Τὰ μετὰ Δαρεῖον ἐν βιβλίοις ε', Περιήγησιν οἰκουμένης, Περσικά Ἰάδι διαλέκτῳ, Τρωικῶν βιβλία γ', Μυθικά, Κύκλον ἱστορικὸν ἐν βιβλίοις ζ'.
- δ 1181 Διονύσιος, Μουσωνίου, Ῥόδιος ἢ Σάμιος, ἱστορικός· ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖσε ἱεροῦ τοῦ ἡλίου. Ἱστορίας τοπικὰς ἐν βιβλίοις ζ', Οἰκουμένης περιήγησιν, Ἱστορίας παιδευτικῆς βιβλία ι'. ὑπολαμβάνω ὅτι Διονύσιος ὁ Περιηγητῆς Βυζάντιος ἦν, διὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν.
- δ 1182 Διονύσιος, Ἀλεξανδρείας· οὗ εὗρον ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν Σολομώντος, λίαν εὐφραδέες.
- δ 1183 Διονυσίων σκώμματα. ποτὲ μὲν βάλλων καὶ σκώπτων τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασιν. ἑορτὴ δὲ ἦν τὰ Διονύσια. ὃς λοξὰ βλέπων καὶ δεδορκῶς ἄλλο μὲν ἔκευθε φρεσίν, ἄλλο δὲ ἔφασκεν· οὗ ἄρᾳ καὶ πικρίας καὶ δόλου τὸ στόμα ἔγεμεν· ὃν ἐνδίκως ἢ δίκη δικάσασα κατεδίκασεν· ὃς κατὰ τὸν ποιητὴν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης ἐτύγχανεν ὦν. ἀλλ' ἐς κόρακας βέβληται καὶ οἴχεται ἄϊστος, ἄπυστος, γιγλύμου πολυστροφώτερος ἐν τοῖς πρακτέοις ἀποδεικνύμενος, ἐρρέσθω, οἰχέσθω, μηδ' ἐν περιδείπνῳ ἐπαινεθισόμενος ὁ τρισβδέλυρος καὶ κυκῶν καὶ φύρδην καὶ μίγδην ποιῶν ἅπαντα, τὸ Κυκλώπειον τέρας· ὁ εἶδεχθῆς καὶ ἐμβρόντητος καὶ πλουτίνδην ἡρημένος βιώναι, θεοῦ ὅπιν οὐκ ἀλέγων οὐδὲ κατεπτηχῶς ἀδράστειαν ἄφυκτον· ὁ βωμολοχεύων ἀεὶ καὶ πέρπερα γλισχρευόμενος, ὁ κυνῶν κύντερος καὶ δαιμόνων ἀργαλεώτερος.
- δ 1184 Διονυσόδωρος· ὄνομα κύριον.

- δ 1185 Διόνυσος, ὁ Σεμέλης υἱός. παρὰ τὸ διανύειν ἐκάστοις τὸν ἄγριον βίον ζῶσιν. ἢ παρὰ τὸ διανοεῖν ἕκαστα τοῖς τὸν ἄγριον βίον ζῶσι.
- δ 1186 Δι' ὀξείας δραμεῖν: ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.
- δ 1187 Διοπετές: ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενον. ὅτι οἱ παρ' Ἑλλησι τὰ ξόανα κατασκευάζοντες φόβον ἐμποιῆσαι βουλόμενοι τοῖς ὀρώσιν ἔφασκον, ὅτι τὸ ἄγαλμα ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη καὶ κατέπτῃ, κρεῖττον ὑπάρχον πάσης ἀνθρωπίνης χειρὸς καὶ ἀνάλωτον, ὅθεν καὶ διοπετές αὐτὸ καὶ οὐράνιον βρέτας ἐκάλουν, παρὰ τὸ βροτῷ εἰσκέναι. ὅπερ οὐχ οὕτως ἦν ἢ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα· ἀλλὰ τοὺς ἀγαλματοποιούς ἢ ἀποκτένοντες ἢ φυγαδεύοντες, ἵνα μηδένες εἰπεῖν ἔχοιεν ὅτι χειροποίητόν ἐστι τὸ ξόانون, φήμην πλάσαντες ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν πεφενაკισμένων ἠφίεσαν, ἥτις καὶ τὴν Ἑφεσίων ἐπλάνα πόλιν. ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τοῦτο, μαρτυρεῖ τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενον· Πτολεμαῖος γὰρ συναγαγὼν τεχνίτας ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα ποιῆσαι, μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν ὀρύξας καὶ τὸν δόλον κρύψας ἐκέλευσε τοὺς τεχνίτας ἐν αὐτῷ δειπνῆσαι· οἵτινες δειπνοῦντες ἐκεῖσε κατεχώσθησαν καὶ ἀπέθανον ἄξιον μισθὸν τῆς κακουργίας κομισάμενοι.
- δ 1188 Διοπεΐθης: ὄνομα κύριον, καὶ κλίνεται εἰς οὐς. Ἀθηναῖος. Αἰλιανὸς περὶ Διοπεΐθους· οὗτος νόμον εἰσάγει τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐν Πειραιεῖ μέιναντα, τοῦτον τεθνάναι. οὗτος οὖν ὠψίσθη ποτὲ ἄκων καὶ κατέμεινεν ἐν τῷ Πειραιεῖ· καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπάγουσιν.
- δ 1189 Διοπομπεῖσθαι: ἀποτροπιάζεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι. καὶ Ἀποδιοπομπεῖσθω.
- δ 1190 Δίοπος: ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων. ὁ τῆς νεῶς ἐπιμελητής. καὶ Δίοποι, οἱ βασιλεῖς παρὰ τὸ διοπεῖν ἢ διοπτεῦειν.
- δ 1191 Διοπτεύσων: διοψόμενος, κατασκοπήσων.
- δ 1192 Διοπτῆρα: κατάσκοπον, οἰκονόμον. Διοπτῆρ καὶ μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων. ἢ διόπτρα.
- δ 1193 Διοπτῆρες: οἱ ἐπιτηρηταί, οἱ προφύλακες, καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπιτεχνήσεως ὄμβρου τῶν Ἀβάρων καὶ συννεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος καὶ ἐσέτι σκοτώδους οὐχ οἰοί τε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγνῶναι ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς.
- δ 1194 Διόπτῃς. ὦ Ζεῦ διόπτῃ καὶ κακόπτῃ πανταχῇ. ταῦτά φησιν, ἐπειδὴ πολύτρητα ἦν τὰ ῥάκη, δι' ὧν ἦν πάντα ἐπισκοπῆσαι. ἀντὶ τοῦ παντεπόπτα.
- δ 1195 Διόπτρα: μηχανικὸν τεχνουργήμα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπηκρίβουν τὴν τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Πισίδης· ταῦτα πρὸ πολλοῦ τῇ διόπτρᾳ σου βλέπεις.
- δ 1196 Διορθοῦμαι· αἰτιατικῇ.
- δ 1197 Διορίζω· δοτικῇ. Διορῶ δὲ αἰτιατικῇ.
- δ 1198 Διορία: προθεσμία. εἰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, καιρὸν δηλοῖ, διωρία γραφόμενον.
- δ 1199 Διορίσκος.
- δ 1200 Διοριστέον: διαχωριστέον.
- δ 1201 Διορυγή: ἡ ὄρυξις. Διώρυξ δὲ διώρυγος. καὶ Διορωρυγμένος.
- δ 1202 Δῖος: ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν, ὁ Νοέμβριος, ὁ νέος δὲ καὶ ὁ ἔνδοξος. ἢ κλητικὴ ὦ δῖε. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα τόπου.
- δ 1203 Διδὸς ἄνθος: φυτὸν ἀκανθῶδες.
- δ 1204 Διδὸς ἐγκέφαλος: τὸ κάλλιστον βρῶμα. οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων· ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος.
- δ 1205

Διοσημεία: θεομηνία. παρήσαν δὲ οἱ χίλιοι Σκύθαι, πάσης ὀξύτεροι διοσημείας ἤτοι ἀστραπῆς ἢ πρηστήρος ἢ κεραυνοῦ ἢ σκηπτοῦ ἢ διάττοντος ἀστέρος. ἡ Διοσημία ἐστὶν ὁ παρὰ καιρὸν χειμῶν. Ἀριστοφάνης· διοσημία ἐστὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με. τοὺς Θοῤῥακας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔννην· οἱ γὰρ πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν. ἐπὶ τῶν ἀναβαλλομένων. παρεφυλάττοντο δὲ Ἀθηναῖοι τὰς θεοσημίας καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας διοσημίας γενομένης, ἢ ἄλλο τι μέλλοντες ἀνύειν. καὶ Εὐνάπιός φησι περὶ Καρίνου τοῦ βασιλέως καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημίας καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

- δ 1206 Διοσκορίδης, Ἀναζαρβεύς, ἱατρός, ὁ ἐπικληθεὶς Φακάς διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακούς. συνῆν δὲ Κλεοπάτρα ἐπὶ Ἀντωνίου. καὶ γέγραπται αὐτῷ βιβλία κδ', τὰ πάντα ἱατρικὰ περιβόητα.
- δ 1207 Διὸς Κόρινθος: ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων παροιμία. ἐρρέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην· Μεγαρεῖς ὑπακούοντες Κορινθίοις ἐβαροῦντο τοῖς ἐπιτάγμασι καὶ φανεροὶ δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ Μέγαρα καὶ τοῦ δήμου μὴ προσέχοντος αὐτοῖς ἀγανακτοῦντες ἐβόων· οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος. φασὶν οὖν τοὺς Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παίειν καὶ λέγειν· παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον.
- δ 1208 Διοσκόριος, Μυραῖος, γραμματικός, ὕπαρχος πόλεως καὶ πραιτωρίων, ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.
- δ 1209 Διόσκουροι: Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Αἰλιανός· καὶ μέντοι καὶ Διοσκούρων ἦν ἀγάλματα β' νεανῖαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἐκάτερος, ὅμοιοι τὸ εἶδος καὶ χλαμύδας ἔχοντες ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐφημμένην ἐκάτερος· καὶ ξίφη ἔφερον τῶν χλαμύδων ἡρτημένα καὶ λόγχας εἶχον παρεστώσας, καθ' ἃς ἡρείδοντο, ὁ μὲν κατὰ δεξιάν, ὁ δὲ κατὰ λαιάν.
- δ 1210 Διὸς κώδιον· οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ τέθυται. θύουσί τε τῷ τε Μειλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Δίί. τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάσσουνσι Δία προσαγορεύοντες, χρῶνται δ' αὐτοῖς οἱ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες καὶ ὁ δαδοῦχος ἐν Ἐλευσίनि, καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμούς ὑποστορνύντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν.
- δ 1211 Δίοςμος: ἡ διαπορθμευτικὴ δύναμις τῶν ὁσφραντῶν παρὰ Θεοφράστῳ. οὐκ ἔστι δὲ ἡ ρὶς τὸ αἰσθητήριον, ἀλλ' ἡ μαστοειδὴς τοῦ ἐγκεφάλου ἀπόθεις.
- δ 1212 Διὸς φήμη: ἡ μαντεία. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης τοῦ πατρός, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνειν τὰς μαντείας καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν. καὶ Ὅμηρος· Διὸς ἄγγελος ὅσσα δεδήει.
- δ 1213 Διὸς ψῆφος: οὕτως καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀθηναῖ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· ἔνθα Διὸς μεγάλου θᾶκοι πεσσοί τε καλοῦνται. ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ἐκρίθησαν, Διὸς ψῆφος καλεῖται. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων.
- δ 1214 Διότι: ἔσθ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι λαμβάνεται. οὕτως γὰρ ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Ἱεροκλῆς. ὅτι κατὰ τρεῖς τρόπους τὸ σαφέστερον ἡμῖν θεωρεῖται· καθ' ἓνα μὲν τὸ ὅτι τοῦ διότι· σαφέστερον γὰρ ἡμῖν καὶ πρῶτον εἰς γνῶσιν· καὶ γὰρ ὅτι ἔχομεν ψυχὴν καὶ ὅτι ἀθάνατος, προχειρότερον εἰς νόησιν τοῖς πολλοῖς μᾶλλον ἢ τὸ παραχωρῆσαι καὶ ἐπιβάλλειν τῷ λόγῳ τῷ ταῦτα κατασκευάζοντι. δεύτερον τὸ καθόλου καὶ συγκεχυμένον τοῦ μερικοῦ καὶ διηρημένου, οἷον τὸ εἰδέναι ἀπλῶς ὅτι σῶμα ἢ ὅτι τοιόνδε σῶμα, τουτέστιν οὐράνιον ἢ γήϊνον ἢ τοιῶσδε ἢ τοιῶς κεκραμένον. τρίτον τὸ ὡς πρὸς ἡμᾶς μὲν πρῶτον, ὕστερον δὲ τῇ φύσει· τῶν γὰρ ἀπλουστέρων, ἅπερ ἐστὶ τῇ φύσει πρῶτα ἡμῖν, τὰ συνθετώτερα γνωριμώτερα.
- δ 1215 Διότιμος: ὄνομα κύριον.
- δ 1216 Διοτρεφής: ὑπὸ Διὸς τεθραμμένος.
- δ 1217 Διοφάνης· οὗτος Μεγαλοπολίτης ἦν. δς μεγάλην ἔξιν εἶχεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς διὰ τὸ πολυχρονίου γεγονότος τοῦ πρὸς Νάβιν πολέμου τοῖς Μεγαλοπολίταις ἀστυγείτονος πάντα

συνεχῶς τὸν χρόνον ὑπὸ τὸν Φιλοποίμενα τεταγμένος τριβὴν ἐσχηκέναι τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων ἀληθινήν. χωρὶς τε τούτων κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν χρείαν ἦν ὁ ἀνὴρ δυνατὸς καὶ καταπληκτικός. τὸ δὲ κυριώτατον, πρὸς πόλεμον ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ τοῖς ὅπλοις ἐχρήτο διαφερόντως.

δ 1218 Διοφανοῦς, τῷ Διοφανεῖ.

δ 1219 Διόφαντος: ὄνομα κύριον.

δ 1220 Δι' ὅχλου: ἐπιβαρές. Ἀριστοφάνης· κεί δι' ὅχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις, ὅμως ἔχει τι τερπνὸν καὶ κωμωδικόν.

δ 1221 Διοχλῶ· δοτικῇ· τὸ μὲν ὅτι τι πᾶσι διοχλεῖ τοῖς ἐμοῖς, καὶ διοχλεῖς μοι. διοχλοῦμαι δὲ αἰτιατικῇ. πᾶσαν διοχλεῖσθαι γυναικωνίτιν.

δ 1222 Διώβολον καὶ Τριώβολον, καὶ Ἡμιωβόλιον ὁμοίως.

δ 1223 Διωγκωμένον: πεφουσημένον.

δ 1224 Διώδει: ἐφλέγμαινε.

δ 1225 Διωδηκότα: ἐξωγκωμένον. ὅσοι γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς σπορᾶς γεγόνασι, κάτω τὸν πόδα τὸν δεξιὸν ἔχουσι διωδηκότα καὶ βάδισιν ἀσθενῇ τε καὶ νωθῇ. καὶ Διωδηκῶς ὁμοίως.

δ 1226 Διωθεῖτε: ἀποστρέφετε. καὶ Διωθούμενοι, ἀνατρεπόμενοι, ἐκβαλλόμενοι.

δ 1227 Δίωκε ἀρετὴν: ζήλου, ἐπιτήδευε.

δ 1228 Διώκειν: εἰς ἀγορὰν ἄγειν. τοῦτο λέγεται, ὅταν προῦποφύγῃ τις. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ συντόνως ἐλαύνειν. καὶ Διωκόμεθα, ἀντὶ τοῦ κατηγορούμεθα.

δ 1229 Διώκειν: ἐπὶ τοῦ ἄγειν εἰς κρίσιν καὶ κατηγορεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν καὶ ὀρέγεσθαι· διώκειν γὰρ φαμεν ἀρετὴν. καὶ ἐπὶ τοῦ διελθεῖν. αἱ δὲ νῆες ἐς φυγὴν καταστᾶσαι πολλοὺς μετεδίωξαν τόπους· αἱ μὲν γὰρ εἰς Ἰόνιον κόλπον ἐξέπλευσαν, αἱ δὲ ἄλλῃ.

δ 1230 Διωκίσατο: διεχώρισεν, ἀπ' ἀλλήλων ἐποίησε. διωκίσατο τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ θεοῦ ἢ ἀνοσιότης, ὅστις δὲ δι' ἀρετῆς καὶ ὁσιότητος ἀπάγων ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ σπουδασμάτων ἐπ' αὐτὸν τὸν θεόν, καὶ ζῶν τυγχάνει παρόντος καὶ τελευτήσας μετωκίσατο πρὸς αὐτόν.

δ 1231 Διωκισμένος· γενικῇ. κεχωρισμένος.

δ 1232 Διώκω σε: ἐλαύνω σε. τὸ δὲ κατηγορῶ γενικῇ. ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος. καὶ, ἃ μὲν διώκει τῶν ψηφισμάτων, ταῦτά ἐστιν.

δ 1233 Διωλύγιον: μέγα. καὶ παροιμία· Διωλύγιον κακόν, ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων. διωλύγιον γὰρ ἐστὶ τὸ μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον. οὕτως δνοπαλίζεις διωλύγιος φλυαρία. Πλάτων. καὶ Δαμάσκιος· ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι, καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου;

δ 1234 Διωμοσία: ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γιγνόμενοι, τοῦ μὲν ὁμνύντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ, τοῦ δὲ ἄρα, ὅτι οὐκ ἐποίησα.

δ 1235 Διωμοσία καὶ ἀντωμοσία· ὅταν οἱ κατηγοροῦντες ὁμνύωσιν, ὡς ἀληθῶς κατηγοροῦσι, τοῦτο διωμοσία· ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι ὁμνύωσι τὸν αὐτὸν ὅρκον, διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντωμοσία. διππασία καὶ ἀνιππασία, τῶν ἵππων ἄμιλλα· ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ.

δ 1236 Διώμοτος. διωμότους συνίστασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας. τουτέστι τοὺς συνηγόρους. ὅτι ὁ Σιμόκατος ἐπὶ τοῦ ὅρκου ἐχρήσατο τῷ διωμοσία λέγων· οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποίησαντο.

- δ 1237 Διώμνυτο: παρατατικός.
- δ 1238 Δίων, Ἰππαρίνου, Συρακούσιος, φιλόσοφος Πλατωνικός, τοῦ Σικελίας τυράννου Διονυσίου τοῦ προτέρου τῆς γαμετῆς Ἀριστομάχης ἀδελφός· ὃς καὶ ἐκράτησε τῆς Σικελίας τυραννίδος, ἐκβαλὼν τὸν τοῦ προτέρου Διονυσίου υἱὸν Διονύσιον· οὗ πάλιν ἀδελφὸς Νισαῖος ἐξέβαλε Δίωνα τοῦτον. ἔγραψεν ἐπιστολὰς πρὸς Πλάτωνα καὶ ἄλλους τινάς.
- δ 1239 Δίων, ὁ Κάσσιος χρηματίσας, ὁ ἐπὶ κλην Κοκκήϊος· οἱ δὲ Κοκκηϊανός· Νικαεύς, ἱστορικός, γεγωνὺς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις π'· διαιροῦνται δὲ κατὰ δεκάδας. Περσικά, Γετικά, Ἑνόδια, Τὰ κατὰ Τραϊανόν, Βίον Ἀρριανοῦ τοῦ φιλοσόφου.
- δ 1240 Δίων, ὁ Πασικράτους, Προυσαεύς, σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος, ὃν Χρυσόστομον ἐκάλεσαν. ἀντεποιεῖτο δὲ σεμνότητος ὥς καὶ λεοντῆν φορῶν προῖέναι. ἦν δὲ λεπτός τὸ σῶμα καὶ διέτριψε τὸ πλεῖστον παρὰ Τραϊανῷ τῷ Καίσαρι, ὥς καὶ συγκαθέζεσθαι ἐν τῷ βασιλικῷ ὀχήματι. ἔγραψεν Εἰς φθαρτὸς ὁ κόσμος, Ἐγκώμιον Ἡρακλέους καὶ Πλάτωνος, Ὑπὲρ Ὀμήρου πρὸς Πλάτωνα δ', Περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἀρετῶν ἡ'. οὗτος διαβάλλει καὶ τὸν Ὀμηρον ὡς ψευδῶς τὰ περὶ τὸ Ἴλιον γεγραφότα.
- δ 1241 Διώνασσα: ὄνομα κύριον.
- δ 1242 Διωναία: ἡ Ἀφροδίτη. καὶ Διώνη, ἡ αὐτή.
- δ 1243 Διώνυμον: διαβόητον, ὀνομαστόν, περίφημον.
- δ 1244 Διώνυμοι· ἐν τοῖς Ἑλλήσι διώνυμοι κόλακες καὶ κεκηρυγμένοι περιηχοῦσιν ἡμᾶς, Κλείσοφοί τε καὶ Στρουθίαί καὶ Θήρωνες καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν καὶ οἱ περὶ τὴν δαῖτα Ἀλεξάνδρου μεμνηότες.
- δ 1245 Διωξικέλευθα κέντρα.
- δ 1246 Διώξιππος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα αὐτοῦ Ἀντιπορνοβοσκός, Φιλάργυρος, Ἱστοριογράφος, Διαδικαζόμενοι.
- δ 1247 Διώξομαί σε δειλίας: ἀντὶ τοῦ κατηγορήσω σου. ἐς δικαστὰς αὐτὸν ἀγαγόντες ἐδίωξαν κατηγορήσαντα τυραννίδος.
- δ 1248 Διώρης: ὄνομα κύριον.
- δ 1249 Διωρία: ἀνακωχή. δόξαν δ' ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στασιασταῖς παρασχεῖν.
- δ 1250 Διώρθου ἐκεῖνος τὰ πράγματα. ὑπερσυντελικός.
- δ 1251 Διώροφον: τὸ οἶκημα τὸ β' ἔχον στέγας.
- δ 1252 Διώρυξ, διώρυγος.
- δ 1253 Διωρυχή: διάνοιξις τοίχων ἢ χωμάτων. Διορυγή δὲ ἡ ὄρυξις.
- δ 1254 Διωσόμεθα: ἀπωσόμεθα καὶ ἀποπεμφόμεθα.
- δ 1255 Διωστῆρσιν: ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβαστάζουσιν.
- δ 1256 Δίπαλτος: ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. οἷον περιδεξίως, παντὶ σθένει. Σοφοκλῆς· πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με χειρὶ φονεύοι. ἢ οὕτως· ὁ στρατὸς με φονεύοι λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια.
- δ 1257 Διπλασιάσαι: διχῶς λέγεται· ἢ γὰρ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀριθμὸν αὐτόν. γίνεται δὲ ἐκάτερον διχῶς ἢ κατὰ λόχους ἢ κατὰ ζυγά. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν κατὰ μῆκος ἢ κατὰ βάθος. κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμός ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προὑπαρχόντων λόχων παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμούς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐκ τῆς

τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. κατὰ βάθος δέ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα, ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνον. κατὰ μήκος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μήκος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελλίσσωσι κατὰ μήκος· κατὰ βάθος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος. ἔνιοι δὲ τοὺς τοιοῦτους ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων, ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἵππους ἐπεκτείνοντες τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασιν. ζῆτει περὶ τούτου εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἐν τῷ διπλασιάσαι.

- δ 1258 Διπλαῖ: τὸ θηλυκὸν πληθυντικόν. τὸ ἀπλᾶ καὶ διπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ, ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ φοινικᾶ, ἀπὸ τοῦ φοινικιοῦν.
- δ 1259 Διπλόη: ἡ ἀπάτη.
- δ 1260 Διπλόη: ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπισχνούμενοι, προϊέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. Πισίδης· ἐπέσχεν ὕμῶν τὴν βολήν ἡπειγμένην ἢ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη. τάττεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους.
- δ 1261 Διπλοῦν Κ: ἀντὶ τοῦ κακά. καὶ διπλῆν ἑορτήν.
- δ 1262 Διπλοῦν κάππα: ἀντὶ τοῦ διπλοῦν κακόν. καὶ Τρία κάππα κάκιστα: Καππαδοκία, Κρήτη καὶ Κιλικία.
- δ 1263 Διποδία: εἶδος ὀρχήσεως. Ἀριστοφάνης· ἴν' ἐγὼ διποδιάξω γε, καείσω καλὸν ἐς τοὺς Ἀσσαναίους τε καὶ ἡμᾶς ἅμα. ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίου.
- δ 1264 Διπτύχια: δύο περιβόλαια ἔχοντα, ὡς τὸ μὲν ὑπεστρώσθαι, τὸ δὲ ἕτερον ὑποβεβλησθαι.
- δ 1265 Δίπυρος ἄρτος: ὁ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος παξαμαῖς. σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδέν, ὅτι μὴ διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο.
- δ 1266 Δίρκη: ἡ πηγὴ. καὶ ὄνομα κύριον. ζῆτει ἐν τῷ Ἀντιόπη.
- δ 1267 Δὶς ἐπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος: ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων, παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίῳν γενέσθαι. καὶ ἑτέρα παροιμία· Δὶς καὶ τρεῖς τὸ καλόν, οὕτω χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν. καὶ Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων. καὶ Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον, ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς αὐτοῖς ἀτοπήμασι περιπιπτόντων.
- δ 1268 Δισκεύων: ἐκδεχόμενος ἢ κυλίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.
- δ 1269 Δίσκος: ὁ σόλος.
- δ 1270 Διστάζω· αἰτιατικῇ.
- δ 1271 Διτάλαντον· καταστήσαντες διτάλαντον πετροβόλον τὰ μὲν κατέβαλλον τῶν τειχῶν, τὰ δὲ διέσειον.
- δ 1272 Δὶς κράμβη θάνατος.
- δ 1273 Διοιγνύντες: ἀνοίγοντες.
- δ 1274 Διοιδούντων: ἐκφυσώντων.
- δ 1275 Διοιδοῦσα: ἀντὶ τοῦ ὀγκουμένη.
- δ 1276 Διοικιεῖν: ἀντὶ τοῦ διαιρήσειν ὥστε μὴ ἐν ταυτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μόνας.
- δ 1277 Διοικίζω: τὸ διαχωρίζω. καὶ Διοικίζεσθαι, χωρίζεσθαι. Διοικῶ δὲ τὸ τελειῶ.

- δ 1278 Διοιμώζειν.
- δ 1279 Διοίσασα: διαπεράσασα.
- δ 1280 Διοίσεται: διαφορὰν σχῆ.
- δ 1281 Διοίσεται Σοφοκλῆς τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος. ἀντὶ τοῦ διάξει, βιώσεται.
- δ 1282 Διοίσειν: διαφέρειν. πίστεις τε ἔδωσαν ὡς καὶ προθύμως σφίσι τὸν πόλεμον διοίσοντες. ἀντὶ τοῦ συνδιενεγκόντες. τὸν πίθον οὔτε ἐπεικὲς διοίσειν οὔτε ἀσφαλὲς καινὸν ὄντα. ἀντὶ τοῦ ἀνοῖξαι. καὶ παροιμία· οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφώντος τὴν φύσιν. ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ ἰσχνῶν ἐπεὶ τοιοῦτος καὶ ὁ Χαιρεφῶν τὴν φύσιν καὶ τὴν ιδέαν ἄτε σοφία συντετηκῶς ὅθεν καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο. καὶ Ἀριστοφάνης· οὐδὲν διοίσοντ' ἀντικρυς τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὅτιοῦν τῶν Παμφίλου. οὗτος τραγωδιοποιὸς ἐγένετο καὶ ἔγραψε τὰ συμβάντα τοῖς Ἡρακλείδαις.
- δ 1283 Διοίσομαι: ἀμφιβαλῶ. οὐ μὴν κατὰ τοῦτο διοίσομαι οὐδέν.
- δ 1284 Δίυγρος: ὁ ἀσθενής.
- δ 1285 Διύλισις: ἡ διήθησις.
- δ 1286 Διυπνίζω: ἐξανιστῶ. καὶ Διύπνισεν, ἐξύπνισεν.
- δ 1287 Διφαλαγγία ἀντίστομος: ἥτις μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένους, οὓς μὲν ἐν δεξιᾷ, οὓς δὲ ἐν εὐωνύμῳ, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἐν μέσῳ τεταγμένους. Διφαλαγγία, αἱ β' φαλαγγαρχίαι· ἄνδρες ,ηρζβ'. τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται, ἀλλὰ καὶ κέρας, καὶ ὁ ἡγούμενος κεράρχης. ζητεῖ περὶ ταύτης ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου.
- δ 1288 Διφασία: ἡ δικαιολογία καὶ δικαιοσύνη.
- δ 1289 Διφάσια· ἐν τοῖσι τρώματι μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο ἔν τε Λιμενηΐῳ χώρῃ τῆς σφετέρῃς μαχεσαμένων καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.
- δ 1290 Διφθέρα: ποιμενικὸν περιβόλαιον ἐκ δερμάτων. ὅτι ἀσκώματα λέγονται τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπαστήρια ἐκ δέρματος, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι, καθ' ὃ τρῆμα ἡ κώπη βάλλεται· εἰς διφθέρας γὰρ τὰς διανοίας ἑαυτοῦ γράψας ὁ Θωρακίων ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ.
- δ 1291 Διφρεΐα: ἡ τοῦ ἄρματος περιφέρεια.
- δ 1292 Διφρηλατῶν: ἄρματηλατῶν. Σοφοκλῆς· σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν ἦλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμόν. ὁ Αἴας φησί. καὶ Διφρηλάτης.
- δ 1293 Διφρίσκος: τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἐφeskῶτες οἱ ἡνίοχοι ἐλαύνουσιν. ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε διὰ τὸ κούφους εἶναι καὶ μικροὺς τοὺς ἀγωνιστικούς.
- δ 1294 Δίφρον: σελλίον. ἄρμα· ἡ καθιστήριον. καὶ Διφροφόρος, ἡ τὸ σελλίον βαστάζουσα. Ἀριστοφάνης· δίφρον διφροφόρει. ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἡκολούθει τις ἔχουσα. καὶ Διφροφορουμένους, φορείοις φερομένους.
- δ 1295 Διφροφόροι Στράττις ἐν Ἀταλάνταις. Διφροφορουμένους Ἡρόδοτος παρὰ Πέρσαις φορείοις φερομένους. καὶ τεθέντος αὐτῷ δίφρου τινός, ἰζήσας κήρυκας διεπέμπετο τοῖς ἐν τῷ τείχει σφᾶς ἐκδιδόναι παραινῶν. Δίφρος, καὶ τὸ ἄρμα. παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν παραβάτην καὶ τὸν ἡνίοχον. ἐξ οὗ καὶ διφρηλάτης.
- δ 1296 Διφυᾶ: δύο φύσεις ἔχοντα.
- δ 1297 Διφῶν: ζητῶν, ἐρευνῶν.
- δ 1298 Δίχα.
- δ 1299

- Διχαζούσης· κλινούσης. ἤδη δὲ τοῦ καύματος ἀκμάζοντος καὶ διχαζούσης τῆς ἡμέρας.
- δ 1300 Διχῆ· διχῶς.
- δ 1301 Δίχηλα ζῶα· βοῦς, ἔλαφος, δόρκων, οἷς συμβέβηκεν ἐν τοῖς ὀπισθίοις ποσὶν ἀστραγάλους ἔχειν.
- δ 1302 Διχομηνία· τοῦ μηνὸς τὸ ἥμισυ. καὶ Διχομηνιαία, πεντεκαίδεκαταία τοῦ μηνὸς ἢ τῆς σελήνης.
- δ 1303 Διχόθεν· ἀπὸ τῶν δύο μερῶν.
- δ 1304 Διχοτομία φάλαγγοι· ἢ εἰς δύο ἴσα τομή. ταύτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα, ὧν τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας λέγεται καὶ οὐρά, τὸ δὲ ἕτερον δεξιὸν κέρας καὶ κεφαλὴ καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον καὶ δεξιὰ ἀρχή. ἀραγὸς καὶ ὀμφαλὸς καὶ συνοχή· φράγμα, ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὡς ἕτεροι, ἢ διχοτομία καλεῖται. καὶ Διχοτομῶ· αἰτιατικῇ.
- δ 1305 Δίψα, τῷ δίψει. ὅτι καὶ τὸ δίψος καταχρηστικώτερον εὐρίσκεται ὅπερ ἢ δίψα. δίψη δὲ τότε γράφεται, ὅταν ἔχη ἐπαγόμενον θηλυκὸν ἐπισημαῖνον αὐτό. ὡς ἂν δίψη τῇ ἐπιγινομένῃ. εἰ δὲ μὴ οὕτως εἴη, διὰ διφθόγγου τῷ δίψει. περὶ δίψης ζήτει ἐν τῷ Ἰουλιανός.
- δ 1306 Διψάς· εἶδος ὄφεως. ἔστι δὲ ἔχεως ὀλιγωτέρα, ἀποκτεῖναι δὲ ὀξυτέρα. οἱ δὲ δηχθέντες ἐξ αὐτῆς ἐξάπτονται εἰς δίψος ὥστε ῥήγνυσθαι. λευκὴ δὲ ἐστὶ καὶ ἔχει ἐν τῇ οὐρᾷ γραμμὰς β'. πρηστήρα δὲ αὐτὴν τινες καλοῦσιν, καύσωνα δὲ ἄλλοι. γίνονται δὲ ἐν Λιβύῃ καὶ Ἀραβίᾳ μᾶλλον. καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ μελάνουρον καὶ ἁμμοάτιν καὶ κεντρίδα.
- δ 1307 Διψῶ· αἰτιατικῇ. τὸ ἐπιθυμῶ. θεῶ γὰρ βούλομαι ἀρέσκειν καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁρᾶν καὶ τῇ ἐκείνου βουλήσει ἔπεσθαι τῷ οἴακι τῷ ἐκείνου διψῶν. καὶ Δίψα, ἢ ἐπιθυμία. Δημοσθένης· διψῶ τοῦ κωνείου.
- δ 1308 Διψῶης· εὐκτικόν.
- δ 1309 Δμηθέντα· δαμασθέντα, ὑπείξαντα.
- δ 1310 Δμηκότες· δαμάσαντες.
- δ 1311 Δμηῆσις· ἢ δάμασις.
- δ 1312 Δμῶις· ἢ δούλη.
- δ 1313 Δμῶς· ὁ δοῦλος. καὶ Δμῶς.
- δ 1314 Δνοπαλίζω· οὕτως δνοπαλίζεις διωλύγιος φλυαρία.
- δ 1315 Δνοπαλίζεις· τουτέστι διὰ τῶν χειρῶν κινήσεις καὶ ἐκτινάξεις. ἢ εὐθεῖα Δνοπάλιξις.
- δ 1316 Δνοφερόν· μέλαν, σκοτεινόν. ὠλοφύρατο χερσὶν ἀμήσας ἀνδροφόνοις δνοφεράν κρατὸς ὑπερθε κόνιν.
- δ 1317 Δοάξω· ἀμφιδόξω.
- δ 1318 Δόβειρα· ὄνομα πόλεως.
- δ 1319 Δογματίζει· θεολογεῖ, φυσιοῦται. Δογματίζειν ἐστὶ τὸ δόξαν τιθέναι, ὡς τὸ νομοθετεῖν νόμους τιθέναι. δόγματα δὲ ἐκατέρως καλεῖται, τό τε δοξαζόμενον καὶ ἡ δόξα αὐτή. τούτων δὲ τὸ μὲν δοξαζόμενον πρότασις ἐστίν, ἢ δὲ δόξα ὑπόληψις. ὁ τοίνυν Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν ἀποφαίνεται, τὰ δὲ ψευδῇ διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. καὶ περὶ τῶν αὐτῶ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, τοῦ Ἀθηναίου ξένου. εἰσὶ δ' οἱ ξένοι, οὐχ ὥς τινες ὑπέλαβον, Πλάτων καὶ Παρμενίδης, ἀλλὰ πλάσματά ἐστιν ἀνώνυμα. περὶ δογμάτων. οἱ μὲν γενητόν, οἱ δὲ ἀγέννητον, καὶ οἱ μὲν ἔμψυχον, οἱ δὲ ἄψυχον. Ἀναξαγόρας δὲ καὶ Πυθαγόρας εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενοι καὶ τοῖς Αἰγυπτίων καὶ Ἑβραίων αὐτόθι σοφοῖς ὁμιλήσαντες τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουτίσθησαν· ὕστερον δὲ καὶ Πλάτων, ὡς Πλούταρχος ἐν τοῖς Παραλήλοις φησίν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ θεοὺς Αἰγύπτιοι

πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ὠνόμασαν καλέσαντες τὸν μὲν ἥλιον Ὅσιριν, τὴν δὲ σελήνην Ἴσιν, ἅτε ὀρώντες αὐτοὺς δρόμῳ ἰόντας καὶ θέοντας θεοὺς ἐκ τοῦ θέειν καὶ ἰέναι.

δ 1320 Δοθιῇνι σκορόδῳ ἡμφιεσμένῳ ἔοικεν.

δ 1321 Δοθίων: φῦμα φλυκταίνῃ ἔοικός. ἔχουσα δοθίωνα ὑποφυόμενον ἄρτι.

δ 1322 Δοκεύει: ἐπιτηρεῖ.

δ 1323 Δόκησις: ὑπόνοια. ἢ τὸ μὴ ὄν, νομιζόμενον δέ. ὃ ἐστὶ φαντασία καὶ σκιά καὶ ὄναρ.

δ 1324 Δόκησις ἀληθείας: περιφραστικῶς ἢ ἀλήθεια παρὰ Θουκυδίδη.

δ 1325 Δοκησίσοφος: ἀντὶ τοῦ φρόνιμος. Ἀριστοφάνης· νεανίας δοκησίσοφος.

δ 1326 Δοκίδες: ἀστέρων ὀνόματα.

δ 1327 Δοκιμάσας αἰτιατικῇ. κρίνας. καὶ Δοκιμασθείσαις, κριθείσαις, βεβαιωθείσαις. μαθὼν ὡς ταῖς ἡδὴ ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις σπονδαῖς οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι Τανχοσδρὼ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. καὶ Αἰσχύλος φησὶν, οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλω.

δ 1328 Δοκιμασθεῖς: Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἄνδρας ἐγγραφεῖς. λέγει γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τὸ δοκιμασθῆναι. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων τὸ δοκιμασθῆναι, εἰ καὶ μὴδ' ἦντινα ἦρχον ἀρχήν· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτῶν ἐξητάζετο ὁ βίος. Λυκοῦργος δὲ γ' δοκιμασίας φησὶ κατὰ τὸν νόμον γίνεσθαι. καὶ γὰρ μία μὲν ἐστίν, ἣν οἱ θ' ἄρχοντες δοκιμάζονται· ἄλλη δέ, ἣν οἱ ῥήτορες, τρίτη δέ, ἣν οἱ στρατηγοί. λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἱπέων δοκιμασίαν.

δ 1329 Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι: τὸ δίκην ἐταιρήσεώς τινα καταγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἐταιρήσεως δοκιμασία οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ πολιτευομένοις ῥήτορσι καὶ ψηφίσματα γράφουσιν.

δ 1330 Δοκιμαστῆρες: οἱ ἐτασταί. ὁ δὲ ὢν καὶ πρότερον ἔν γε Ἰταλιώταις πᾶσι δόκιμος μεῖζον ὡς τὸ εἶκος ἐπὶ φιλανθρωπία κλέος ἀπήνεγκεν.

δ 1331 Δόκιμος καὶ Δοκίμων.

δ 1332 Δοκιμώταται τῶν πόλεων.

δ 1333 Δοκός: τὸ μέγα ξύλον.

δ 1334 Δοκοῦντα· δοτικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀρέσκοντα. πολλὰ λέγει παράδοξα καὶ δοκοῦντα τοῖς φιλοσόφοις, πολλὰ τῶν καθ' ἄδου, οὐπω τινὰ ἀκοὴν φέροντι τῷ Ἰσιδώρῳ τοσοῦτων ἀκουσμάτων.

δ 1335 Δολίωνος: ὄνομα κύριον.

δ 1336 Δολιχά: μακρά, πολλὰ. Δόλιχος, τὸ ἵπποδρόμιον. ἀπὸ τοῦ κάμπτειν· στάδιον δὲ ὁ ὀρθὸς δρόμος.

δ 1337 Δολιχεύουσι: περιοδεύουσιν. Αἰλιανός· Διονύσιος τοῦνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλοὺς πολλάκις πλοῦς περιβάλλεται πλοῦτον εὖ μάλα ἀδρόν.

δ 1338 Δολιχόν: μακρόν, ἢ πολύ. ἔχειν δὲ δόρυ οὐ κατὰ τὸν ἐξ ἵππου μαχόμενον δολιχόν, ἀλλ' ὥστε μόνον τὴν ἐπιδορατίδα ὑπερέχειν ἐς ὕψος.

δ 1339 Δόλιχος: τὸ ὄσπριον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου, προπαροξυτόνως. δολιχὸς δὲ τὸ ἐπίθετον, ὁ μακρός, ὀξυτόνως. ἔστι δὲ ὁ δόλιχος κ' στάδια.

δ 1340 Δολιχόσκιον: τὸ μακροπόρευτον.

δ 1341 Δολοβέλλας: ὄνομα κύριον.

δ 1342 Δολόμητις: δολιόβουλος.

δ 1343 Δόλος: ἢ ἐπὶ λύμῃ τῶν ἀδελφῶν ἐπιβουλή τε καὶ μηχανὴ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ.

δ 1344 Δόλοψ: ὄνομα κύριον.

δ 1345 Δόλων: οὕτω καλεῖται ὁ παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς τὴν Ἄρτεμιν θεραπεύων γυναικεῖος θίασος, ὡς φησιν Αἰλιανός. καὶ Δόλων, ὁ παρὰ Ὀμήρῳ. καὶ φυλάττει.

- δ 1346 Δόλωνες· τὰ μικρὰ ἰστία. χαλάσαντας τὰ μεγάλα ἄρμενα, τοῖς μικροῖς, ἃ δὴ δόλωνας καλοῦσιν, ἔπεσθαι. καὶ αὖθις Δόλωνες. προβαλόμενος τοῦ παντὸς στόλου ναῦς ὀλίγας, ταύταις τοὺς δόλωνας ἐπαράμενος ἔπλει. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πλησίον γενόμενοι καθεῖλον τοὺς δόλωνας.
- δ 1347 Δολώνεια· πόλις.
- δ 1348 Δόμα· τὸ διδόμενον δῶρον.
- δ 1349 Δόμεν, ὅς κεν δῶ· καὶ μὴ δόμεν, ὅς κεν μὴ δῶ· ὁ Ἡσίοδος φησιν. ἀντὶ τοῦ δόμεναι καὶ μὴ δόμεναι.
- δ 1350 Δομέστικοι· οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς. ἢ κατὰ Ῥωμαίους οἰκειακοὶ στρατιῶται.
- δ 1351 Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλλιγούλᾳ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἰσχιστα καὶ φαυλότατα προστάσι τῆς ἡγεμονίας, ἥπερ τῷ πατρὶ καὶ τὰδελφῷ προσεοικῶς τὸν τρόπον. μετρίοις γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προοιμίῳ χρησάμενος εὐθὺς ἐς πλείονά τε καὶ ἄτοπα τῆς γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτήματα, πλεονεξίαν τε νοσῶν ἄμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμοῦ τε ἀκρατῆς ὦν καὶ ἀπαραίτητος ἐν ταῖς κολάσεσι, φιλαπεχθήμων τε καὶ φιλᾶργυρος εἰ καὶ τις ἕτερος. ταχέως γοῦν τὸ πρὸς ἀπάντων μῖσος ἐφειλκύσατο ὥς τό τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσβέσαι κλέος. σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἐκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν, τὰς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς οὐχ ὑπέμενεν ἐτέρων αὐτῷ γενέσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. ἀπείχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους οὔτε δίκην αἰδούμενος, ἀλλ' ὁμοῦ τὰ τε θεῖα περιφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.
- δ 1352 Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου, οὗ διάδοχος γενόμενος οὐ τὴν πατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν ἐξήλωσεν ἄριστον πολιτείαν, ἀλλὰ τὴν Τιβερίου καὶ Νέρωνος ἀνοσιουργίαν ἐκ διαμέτρου. καὶ δὴ πᾶν εἶδος κακίας ἐπελθὼν μαιφονίας τε καὶ γυναικομανίας ἅμα καὶ ἀνδρομανίας ἀνάπλεως γενόμενος ἑαυτὸν ὁ ἄθεος τελευταῖον ἀπεθέωσε. κάντευθεν οὖν ἔχθιστον ἅπασι καὶ ἀπόβλητον διὰ τὸ φονικόν τε καὶ θηριῶδες τῆς μιαιφονίας γνώμης ἑαυτὸν ὁ τάλας ἀποφύνας, εἰκότως μάλα τὰ ἐπίχειρα τῆς οἰκείας δυσμενείας κοιμισάμενος αἰσχίστῳ μόρῳ τὸν μυσαρὸν καὶ βέβηλον καταστρέφει βίον. οὗτος σὺν τῷ βασκάνῳ δαίμονι νεμεσήσας τῷ ἀδελφῷ τοῦτον ἀναιρεῖ φαρμάκῳ, ἔρωτι τῆς ἀρχῆς. καὶ πονηρῶς τὰ πράγματα Ῥωμαίων διαθεὶς οὐδὲν ὠμότητος οὐδὲ πλεονεξίας οὐδὲ φονικῆς ἐνεργείας ἢ ἐτέρου τινὸς παραλέλοιπεν εἶδος ἢ σπούδασμα, μετὰ τοῦ καὶ ἀκρατῆς εἶναι καὶ ἀκόλαστος τὰ περὶ τὸ σῶμα. οὗτος καὶ Νέρβαν μετέστησεν ὥς ἐπιβουλεύοντα τῇ βασιλείᾳ, καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα ὡς φίλον Νέρβα, συλλαβὼν ἀπέκειρε καὶ δέσμιον εἰς δικαστήριον ἤγαγε. καὶ ἐπεὶ ὁ φιλόσοφος οὐκ ἐνεδίδου ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῦ καὶ ἐπιπλήττων τοῖς πραττομένοις, αἰσχυνοὺς διαφῆκεν αὐτόν. τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρύλητον ἔπος εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον· οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὐ τοι μόρσιμός εἰμι· ἄφαντον γενέσθαι παραχρῆμα. οὗτος καὶ τοὺς φιλοσόφους καὶ μαθηματικούς ἐφυγάδευσεν ἀπὸ Ῥώμης. ἐπὶ τούτου καὶ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς Πάτμον ἐξορίζεται. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους Δαβὶδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξε, καὶ Χριστιανοὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ μαρτυροῦσι. Νέρβας δὲ ἀπολύει τῆς ἐξορίας Ἰωάννην τὸν Θεολόγον. Ἀδριανὸς δὲ πολλὰ ἀνορθώσας καὶ Λαζοῖς ἥτοι Κόλχοις βασιλέα ἐπέστησεν. οὐκ εὐβούλως δὲ τῆς Μεσοποταμίας παραχωρεῖ Πέρσαις δεηθεῖσιν αὐτοῦ, κτηθείσης ὑπὸ Τραϊανοῦ Ῥωμαίοις, καὶ τὸν Εὐφράτην ὅρον ποιεῖται τῆς ἀρχῆς. οὗτος διὰ τὸ φονικόν καὶ θηριῶδες ἔχθιστος ὦν πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται καὶ παρασκευασμένους εἰσπέμψαι ξὺν ξιφιδίῳ Στέφανον τὸν ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινὸν πατάζει μὲν, οὐ μὴν καιρίαν, ἀναπηδήσαντος γοῦν ἐκείνου.

- δ 1353 Δομέτιος: ὄνομα κύριον.
- δ 1354 Δομίτιος: ὄνομα κύριον.
- δ 1355 Δομνῖνος, φιλόσοφος, Σύρος τὸ γένος ἀπὸ τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας, μαθητὴς Συριανοῦ καὶ τοῦ Πρόκλου συμφοιτητής, ὡς φησι Δαμάσκιος. ἐν μὲν τοῖς μαθήμασιν ἱκανὸς ἀνὴρ, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφήμασιν ἐπιπολαιότερος, διὸ καὶ πολλὰ τῶν Πλάτωνος οἰκείους δοξάσμασιν διέτρεψε. καὶ διαλυμνηνόμενος ἀποχρώσας ὁμῶς εὐθύνας τῷ Πρόκλῳ δέδωκε, γράψαντι πρὸς αὐτὸν ὅλην πραγματείαν, καθαρτικὴν ὡς φησιν ἡ ἐπιγραφή τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος, ἣν δὲ οὐδὲ τὴν ζῶν ἄκρος οἶον ἀληθῶς φιλόσοφον εἶπεῖν· ὁ γὰρ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιὸς τὴν αὐτὴν ἴασιν ἐχρησμάδει Πλουτάρχῳ τε τῷ Ἀθηναίῳ καὶ τῷ Σύρῳ Δομνίνῳ, τοῦτῳ μὲν αἶμ' ἀποπτύοντι πολλάκις καὶ τοῦτο φέροντι τῆς νόσου τὸ ὄνομα, ἐκεῖνῳ δὲ οὐκ οἶδα ὅ τι νενοσηκότι. ἡ δὲ ἴασις ἦν ἐμπίπλασθαι χοιρείων κρεῶν. ὁ μὲν δὴ Πλούταρχος οὐκ ἠνέσχετο τῆς τοιαύτης ὑγιείας καίτοι οὐκ οὔσης αὐτῷ παρανόμου κατὰ τὰ πάτρια, ἀλλὰ διαναστὰς ἀπὸ τοῦ ὕπνου καὶ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἀποβλέπων εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ (καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐγκαθεύδων τῷ προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ), ὧ δέσποτα, ἔφη, τί δὲ ἂν προσέταξας Ἰουδαίῳ νοσοῦντι ταύτην τὴν νόσον; οὐ γὰρ ἂν καὶ ἐκεῖνῳ ἐμφορεῖσθαι χοιρείων κρεῶν ἐκέλευσας. ταῦτα εἶπεν, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς αὐτίκα ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος ἐμμελέστατον δὴ τινα φθόγγον, ἑτέραν ὑπεγράψατο θεραπείαν τῷ πάθει. Δομνῖνος δὲ οὐδὲ κατὰ θέμιν πεισθεὶς τῷ ὀνειρῳ, θέμιν τὴν Σύροις πάτριον, οὐδὲ παραδείγματι τῷ Πλουτάρχῳ χρῆσάμενος ἔφαγέ τε τότε καὶ ἥσθιεν ἀεὶ τῶν κρεῶν. λέγεταί που μίαν εἰ διέλειπεν ἡμέραν ἄγευστος ἐπιτίθεσθαι τὸ πάθημα πάντως, ἕως ἐνεπλήσθη. τοῦτῳ οὖν ἤδη προσγεγηρακότι νεώτερος ὢν ἐντυχεῖν ὁ Ἀσκληπιόδοτος λέγεται, ἰδεῖν δὲ ἄνθρωπον ἔχοντά τι περιττὸν καὶ ἀστεμφές οὐκ ἀξιοῦντα λόγου πολλοῦ τοὺς ἐντυχάνοντας ἰδιώτας ἢ ξένους, ἄλλως τε καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ διαφέρειν αὐχοῦντας, ἀμέλει καὶ ἑαυτῷ προσενεχθῆναι τραχύτερον. ἐπειδὴ περὶ ἀριθμητικοῦ ὅτου δὴ θεωρήματος οὐκ ἠξίου ὁμολογεῖν πρὸς αὐτόν, οἷα δὲ νέος ὢν οὐδὲ ἐνδιδόναι τι μαλθακόν, ἀλλὰ διελέγχειν τὸν λόγον οὕτω θρασέως ὥστε τὸν Δομνῖνον μηκέτι προσέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν.
- δ 1356 Δόμνος: ὄνομα κύριον.
- δ 1357 Δόμορ.
- δ 1358 Δόμος: ὁ οἶκος.
- δ 1359 Δόνακες: κάλαμοι ἀλιευτικοί, ἢ αὐλοί. ἢ εὐθεῖα Δόναξ.
- δ 1360 Δονᾶτος: ὄνομα κύριον.
- δ 1361 Δονεῖται: κλονεῖται, σαλεύεται. Ἀριστοφάνης· πάνυ γὰρ τις ἔρωσ με δονεῖ τῶνδε βοστρύχων. ἀντὶ τοῦ κινεῖ, ἐρεθίζει.
- δ 1362 Δόξα: ὑπόνοια, υπόληψις. Δόξα δέ ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· εἰ δὲ τῶν πολλῶν, ὅτι τῶν οὐκ εἰδότες.
- δ 1363 Δόξα: τὸ λογικὸν καὶ γνωστικὸν μέρος τῆς ψυχῆς διαιρεῖται εἰς νοῦν, διάνοιαν, δόξαν. ἡ μὲν οὖν δόξα καταγίνεται τὸ καθόλου ἐν τοῖς αἰσθητοῖς· οἶδε γὰρ ὅτι τὸ λευκὸν διακριτικὸν ὄψεως, καὶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος δίπους. ἔτι γε μὴν τῶν διανοητῶν οἶδεν ἄνευ λόγου τὰ συμπεράσματα. οἶον, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος οἶδεν· διὰ τί δέ, οὐκέτι. ὥστε δοξαστά ἐστι τό τε ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθόλου καὶ τῶν διανοητῶν τὰ συμπεράσματα. καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἡ δόξα, γνῶσις. διὰ τί δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, οὐκέτι οἶδεν ἡ δόξα· διανοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο. ὅθεν καὶ καλῶς ὀρίζεται τὴν δόξαν Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ, διανοίας λέγων ἀποτελεύτησιν, τῆς γὰρ διανοίας συλλογισαμένης, ὅτι ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, τὸ συμπέρασμα μόνον οἶδεν ἡ δόξα. διανοίας δέ ἐστι τὸ

οἷον ὁδόν τινα διανύειν μεταβαίνουσιν ἀπὸ προτάσεως εἰς συμπέρασμα· ἐξ οὗ καὶ τὴν κλῆσιν εἵλκυσεν.

- δ 1364 Δόξα· Σοφοκλῆς· τί δῆτα δόξης ἢ καλῆς μοι κληδόνος μάτην ρεούσης ὠφέλημα γίνεται; εἰ τὰς τ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον σφάζειν οἷας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν· καί μοι γε ποῦ ταῦτ' ἐστίν;
- δ 1365 Δόξα· ἔπαινος.
- δ 1366 Δοξάζω· αἰτιατικῇ.
- δ 1367 Δόξα θεοῦ· παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ τὸ δημιουργικὸν καὶ τὸ προνοητικόν. ταύτην τοιγαροῦν προσεκύρωσαν εἰδώλοις ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων καὶ πετεινῶν καὶ τῶν λοιπῶν.
- δ 1368 Δόξαν· ἀρέσαν, βεβουλευμένον. δόξαν δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸν μὲν ἕτερον αὐτόθι μένειν, τὸν δὲ ἕτερον εἰς τὰς προσχώρους πόλεις ἀφικόμενον, ἐφ' οἷς ποιήσεται εἰρήνην, ὀρίσαι. καὶ αὐθις· δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν ἐναντίων καταφρονεῖσθαι. Σοφοκλῆς· σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. οἷον σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δόξῃ καταλαμβάνεται, ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι.
- δ 1369 Δοξάριον· δόξα. ὑποκοριστικῶς.
- δ 1370 Δοξάσαι· ὑπονοῆσαι, εἰκάσαι. Ἀριστοφάνης· δοξάσαι ἐστὶ κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. καὶ Σοφοκλῆς· δόξα μοι παρεστάθῃ ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων τὰδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ. ὅτι τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ δοξάσαι, τουτέστι ψεύδει μὴ συγκατατίθεσθαι.
- δ 1371 Δοξασίας· δόξης, ὑπολήψεως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν νγ'· προσέεται δὲ καὶ τῆς ἐμῆς δοξασίας.
- δ 1372 Δόξης· οἱ δὲ σὺν τῷ Φαβίῳ μέγα ἐκβοήσαντες οὐκέτι δόξης ἀλλὰ πολέμου ἔργα παρείχοντο.
- δ 1373 Δοξοκοπία· κενοδοξία. Ἀππιανός· ὁ δὲ Φλαμίνιος τὴν ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ἡρημένος ἠπείγετο Ἀννίβᾱ συμπλακῆναι. λέγεται δὲ καὶ δημοκοπία καὶ δοξοκοπία. ὑπάτους αἰροῦνται ἐκ δόξης πολεμικῆς Λεύκιον, ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον.
- δ 1374 Δοξολογῶ σε· ὑμνῶ σε.
- δ 1375 Δοξούμενοι.
- δ 1376 Δορά· τὸ δέρμα. καὶ Δορὰ ὄνων. ὅτι Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσανέμας ἐπεκλήθη διὰ τὸ ἀνέμου πολλοῦ ἐπιθεμένου τῇ Ἀκράγαντι ἐξελάσαι αὐτὸν δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.
- δ 1377 Δόρατα· λογχάρια.
- δ 1378 Δοράτιον· μικρὸν δόρυ.
- δ 1379 Δορί· τῷ δόρατι.
- δ 1380 Δοριάλωτον· αἰχμάλωτον.
- δ 1381 Δορὶκλυτος· περὶ τὸ δόρυ ἔνδοξος.
- δ 1382 Δορίκτητος πλοῦτος· ὁ ἀπὸ πολέμου.
- δ 1383 Δορίλλος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἐφ' ὅβρει τραγωδιοποιοῦ Δορίλλου.
- δ 1384 Δορίσκος· διφορεῖται. χωρίον Θρακικόν.
- δ 1385 Δορκαλίδες· ὄργανόν ἐστι κολαστικόν τι. ἢ μάλιστα αἱ ἀπὸ ἱμάντων δορκάδων.
- δ 1386 Δορκάς· καὶ παροιμία· Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψωμαι μάχης. ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.
- δ 1387 Δόρκων· ὄνομα τόπου. καὶ ὁ ἔλαφος.
- δ 1388 Δοροδόκος· τὸ ξύλον τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον.
- δ 1389 Δορός· δόρατος. ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρειᾷ δορός. Τέκμησά φησι, γυνὴ Αἴαντος περὶ Ἀγαμέμνονος.
- δ 1390

Δορπήσας· δειπνήσας.

δ 1391 Δόρπεια· ἡ πρώτη ἡμέρα ἢ τῶν Ἀπατουρίων· ἢ δ' ἐξῆς Ἀνάρρυσις, Κουρεῶτις δὲ ἡ τρίτη. καὶ
ζήτει πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπατούρια.

δ 1392 Δόρπιστος· δείπνου ὥρα.

δ 1393 Δόρπος· ὁ δείπνος. καὶ Δορπωρή, ὁ δείπνος. Δόρπος οὖν τὸ ἐσπερινὸν δείπνον, παρὰ τὸ δόρυ
παύειν. καὶ ζήτει ἐν τῷ δείπνος.

δ 1394 Δόρυ· τὸ ἀκόντιον. καὶ δορύκτητον ὄλβον ἐδέξατο.

δ 1395 Δόρυ κηρύκειον· παροιμία ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατευθέντες
εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι λαβόντες χρησμόν· ἀνδρὶ Γεφυραίῳ φίλος οἶκος·
ἀκολουθοῦντες βουσίν, ἕως ἂν οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσωσιν, ὥς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ
καταμείνωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ τὴν Τάναγραν καλουμένην
ᾧδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νεούς.

δ 1396 Δορυλάειον· τόπος. καὶ Δορύλαιον, τόπος.

δ 1397 Δορυμέδων· ὄνομα κύριον.

δ 1398 Δορυμήστορος· τοῦ ἐπιστημόνως πολεμοῦντος.

δ 1399 Δορύξενος· ὁ ἐκ τῶν πολεμίων φίλος, ὁ πρεσβέων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖεν τινες. ὥς
Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Δορυξένους ἐκάλουν καὶ τοὺς ὀπωσοῦν ἐπιξενωθέντας. ἀνδρὸς τοιοῦδ',
ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἐστία. ἢ ἐπιτατικῶς νῦν, ἀντὶ τοῦ ἢ
καὶ πολεμίους φίλη.

δ 1400 Δορυξός· Ἀριστοφάνης· κεῖ τις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων, ἴν' ἐμπολῷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ
μαχῶν, ληφθεὶς ὑπὸ ληστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

δ 1401 Δορυσσόντων μόχθων· τουτέστι τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων. ἐξ οὗ πολεμικῶν.

δ 1402 Δορυφορεῖ· αἰτιατικῇ. τιμὴν περιποιεῖ.

δ 1403 Δορυφόροι· φύλακες, ὑπηρέται βασιλέως, ὀπλοφόροι, ὑπασπισταί.

δ 1404 Δός· δότε. καὶ δός· πᾶς ὁ βίος· λάβε δ' οὐδ' ἐπὶ νηυσὶν ἀκούσαις.

δ 1405 Δοσίθεος· ὄνομα κύριον.

δ 1406 Δόσις· ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν συμβόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὐτοῦ διαδῶ διὰ
τῶν ἀρχόντων.

δ 1407 Δοσοληψία.

δ 1408 Δότε μοι λεκάνην· ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων καὶ προσποιουμένων ὑπὸ χολῆς ἐμεῖν.

δ 1409 Δότεира.

δ 1410 Δοτήρ· δότης. Δώτωρ δέ.

δ 1411 Δότης, δότου.

δ 1412 Δουλαγωγῶ· αἰτιατικῇ.

δ 1413 Δουλεύω σοι.

δ 1414 Δουλεία· κατὰ γ' τρόπους τὸν κατὰ τὴν δημιουργίαν, καθά φησιν· ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά.
τὸν παρὰ τῆς πίστεως, ὥς εἴρηται· ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐδουλώθητε τῇ
δικαιοσύνῃ. γ' ἀπὸ τῆς πολιτείας κατὰ τὸ εἰρημένον· Μωυσῆς ὁ θεράπων μου.

δ 1415 Δούλειον ἡμαρ.

δ 1416 Δουλίχιος· νῆσος.

δ 1417

Δουλιχοδεΐρων· μακροτραχήλων.

- δ 1418 Δουλοκρατίαν· ὅτι Γάϊος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ τι ἂν εἰδοῖεν αὐτοῖς πλημμέλημα. ζήτει τὰ λοιπὰ ἐν τῷ Γάϊος.
- δ 1419 Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις· ἐπὶ τῶν παραλόγως τι πραττόντων· παρόσον ἐλευθέρων τὸ κομᾶν. λέγεται καὶ Δουλότερος κατὰ σύγκρισιν.
- δ 1420 Δοῦλος· δύηλīs τις ὢν. δύη γὰρ ἡ κακοπάθεια καὶ δυστυχία.
- δ 1421 Δουλοσύνη. οἱ δὲ Φωκέες περιημάκτεον τῇ δουλοσύνῃ. ἀντὶ τοῦ ἐδυσφόρουν.
- δ 1422 Δουλῶ· δοτικῇ.
- δ 1423 Δούλων πόλις· παροιμία· ἐν Λιβύῃ· Ἐφορος ε΄. καὶ ἑτέρα ἱεροδούλων, ἐν ἧ εἷς ἐλεύθερός ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ α΄ τῶν Κρητικῶν. ἔστι δὲ τις καὶ περὶ Θράκην Πονηρόπολις, ἣν Φίλιππόν φασι συνοικίσαι τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα, συκοφάντας, ψευδομάρτυρας καὶ τοὺς συνηγόρους καὶ τοὺς ἄλλους πονηροὺς, ὡς δισχιλίους· ὡς Θεόπομπος ἐν ιγ΄ τῶν Φιλιππικῶν φησι.
- δ 1424 Δοῦλοι· πάντες μὲν φύσει θεοῦ, διαθέσει δὲ οἱ τούτου τὴν δεσποτείαν ἀσπασίως αἰρούμενοι. ὅτι δοῦλοι οἱ φαῦλοι τῶν κακῶν, οἱ δὲ σπουδαῖοι ἐλεύθεροι. εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν, τὴν ἐν ὑποτάξει, καὶ τρίτην ἐν κτήσει τε καὶ ὑποτάξει, ἥ ἀντιτίθεται ἡ δεσποτεία, φαύλη οὕσα καὶ αὐτή. οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας· ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, ἥτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς συσταίῃ.
- δ 1425 Δούπησεν· ἔπεσεν, ὥστε ψόφον ἀπετέλεσεν.
- δ 1426 Δοῦπον· ψόφον. καὶ Δοῦπος, θάνατος μετὰ ψόφου.
- δ 1427 Δούπων· ὄνομα κύριον.
- δ 1428 Δουράτειος ἵππος καὶ Δουράτεος.
- δ 1429 Δούρειος· ὁ ξύλινος ἵππος τῶν Ἑλλήνων· Ἀριστοφάνης· μέγεθος ὅσον ὁ δούρειος, ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην, τὸ δὲ μήκος, ἑκατοντόργυιον.
- δ 1430 Δουρὶ καὶ Δορί· τῷ δόρατι.
- δ 1431 Δουρίληπτος· αἰχμάλωτος.
- δ 1432 Δοῦρις· ὄνομα ποιητοῦ.
- δ 1433 Δουροδόκης· τῆς τὰ δόρατα δεχομένης.
- δ 1434 Δοχμή· σπιθαμή. Ἀριστοφάνης· πρὶν ἡμέραν φορῆσαι μεῖζον ἢν δυοῖν δοχμαῖν.
- δ 1435 Δοχμή· ἡ παλαιστή. λέγει δὲ πρὸς τὸν βурсοδέψην περὶ τοῦ δέρματος.
- δ 1436 Δόχμιον· πλάγιον.
- δ 1437 Δῶ· κατὰ ἀποκοπὴν δῶμα, ὁ οἶκος.
- δ 1438 Δωδεκάβοιον· ιβ΄ βοῶν ἄξιον.
- δ 1439 Δωδεκαδῶρ· δώδεκα παλαιστῶν ὄντι. δῶρον γὰρ ἡ παλαιστή. ἐν Ἐπιγράμμασι· Κυλληνίων αὐερόσαντες ἔρρεξαν καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα ἄλλω μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἐπάξαι.
- δ 1440 Δωδεκάκρουνος· κρήνη Ἀθήνησιν ἦν. Θουκυδίδης Ἑννεάκρουνον.
- δ 1441 Δωδεκάκρουνον στόμα· ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπήνεσεν ἐν Πυτίνῃ λέγων· ἄναξ Ἀπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα, Ἴλισσός ἐν τῇ φάρυγγι ἂν εἴποιμι, εἰ μὴ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, κατακλύσει τοῖς λόγοισιν.
- δ 1442 Δωδεκαμήχανον· ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις χρωμένων ἤθεσι. Κυρήνη γάρ τις ἐπίσημος γέγονεν ἐταίρα, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ

συνουσία ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου· ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον. καὶ Δωδεκαμήχανος πόρνη, ἰβ' σχήμασι χρωμένη, Κυρήνη τοῦνομα.

δ 1443 Δωδεκατημόριον· ἡ δωδεκάτη μοῖρα.

δ 1444 Δωδεκίδες· θυσίαι δώδεκα ἱερείων, ὡς τριτῦς, ἡ ἐκ τριῶν.

δ 1445 Δωδωναῖον χαλκεῖον· ἐπὶ τῶν μικρολογούντων. Δήμων γάρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον ἐν Δωδώνῃ λέβησιν ἐν κύκλῳ περιείληπται· τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλοις, καὶ κρουσθέντος τοῦ ἐνὸς ἡχεῖν ἐκ διαδοχῆς πάντας, ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ἡχῆς τὴν περίοδον. Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων δύο φησὶ στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκέους ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἡχεῖν. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Αὐλητρίσι. πρὸς Δήμωνα. εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.

δ 1446 Δωδωναῖος· ὁ Ζεὺς, παρόσον ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίας ἐτιμᾶτο.

δ 1447 Δωδώνη· πόλις ἐν τῇ Θεσπρωτίδι Πελασγία. ἐν ἣ ἴστατο δρυς, ἐν ἣ μαντεῖον ἦν γυναικῶν προφητῖδων. καὶ εἰσιόντων τῶν μαντευομένων ἐκινεῖτο δῆθεν ἡ δρυς ἡχοῦσα· αἱ δὲ ἐφθέγγοντο, ὅτι τάδε λέγει ὁ Ζεὺς. καὶ ἀνδριάς ἴστατο ἐν ὕψει ῥάβδον κατέχων, καὶ παρ' αὐτὸν λέβης ἴστατο· καὶ ἔπαιεν ὁ ἀνδριάς τὸν λέβητα, ἐξ οὗ ἡχός τις ἐναρμόνιος ἀπετελεῖτο. αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φωναὶ ἀναρθροὶ εἰσιν.

δ 1448 Δωήκ· ὄνομα κύριον. ὁ Σύρος.

δ 1449 Δῶμα· ὁ οἶκος. καὶ Δωμάτιον, οἰκημάτιον.

δ 1450 Δωνατική διάδοσις· ἡ διδομένη παρὰ τοῦ βασιλέως τοῖς στρατεύμασι.

δ 1451 Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας· οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἶονται τὸν στίχον, εἴρηται δὲ καὶ Πλάτωνος ἐν τρίτῃ Πολιτείᾳ.

δ 1452 Δῶρα καὶ δωρεαὶ διαφέρει· δωρεαὶ μὲν γὰρ αἱ σιτήσεις καὶ αἱ προεδρίαι καὶ αἱ ἀτέλειαι καὶ τὸ ἱεῖσθαι καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἄνδρας, δῶρα δὲ χρυσός, ἄργυρος, ἵπποι, ἀνδράποδα καὶ ὅσα ἐρμηνεύει πλοῦτον. ἀπὸ τοῦ δῶρα οὗν δωρὰ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε' δωρεά. ἢ οὕτως δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδόμενα, δωρεὰ δὲ ἐπὶ τιμῆς.

δ 1453 Δωρεά· δόσις ἀναπόδοτος· ἔστι δὲ ἡ δόσις γένος τῆς δωρεᾶς.

δ 1454 Δωρήκ· ὄνομα κύριον.

δ 1455 Δωρησάμενος χρήμασι μεγάλοις· ἀντὶ τοῦ δωροδοκήσας.

δ 1456 Δωρητόν· τὸ ὡς δῶρον διδόμενον. ἡ τραγωδία· ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται· οἶον τῆσδε γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισε, ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς οὐξ ἀρχῆς φίλος, λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμεῖρεται.

δ 1457 Δωρητός· ὁ δῶρα λαμβάνων.

δ 1458 Δωριάζειν· παραγυμνοῦσθαι· Δωρικὸν γάρ ἐστι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν· ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνάς φαίνεσθαι.

δ 1459 Δωριεὺς καὶ Δωριεῖς.

δ 1460 Δωρικόν.

δ 1461 Δώριος· αὐλησις μουσική, ὥσπερ καὶ Λύδιος καὶ Φρύγιος. τὴν δὲ τροφήν ἐκκληρώσατο μετρίαν τινὰ καὶ ἄθρυπτον, οὔτε κακουργοῦσαν διὰ πενίαν οὔτε διὰ πλοῦτον βλακεύουσιν, ἀλλὰ μέσην καὶ μουσικὴν, τὸν Δώριον τρόπον τῆς τύχης ἀληθῶς ἡρμοσμένην. καὶ παροιμία· Ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. οὐ φανοῦμαι στρογγύλων λογάρια, αὐτὰς δὲ τὰς φάσεις τῶν νοημάτων

εἰς μέσον τιθέμενος, μόνον εἰ τῆς γλώττης τὸν τόνον ἀπὸ τῆς διαλέξεως εἰς ἐπιστροφὴν μεθαρμόσαιμι, ἀπὸ Δωρίου φασὶν ἐπὶ Φρύγιον.

- δ 1462 Δώριος: ὄνομα κύριον. καὶ Δώριος οἰκονομία. τὴν τε ἀκακίαν καὶ τὸν αὐχμὸν ὁ Πολέμων ἐνεδέδυτο Ξενοκράτους καὶ τὸ βάρος, οἶονεὶ Δώριος οἰκονομία. καὶ Δώριον μέλος.
- δ 1463 Δωρίς, Δωρίδος, ὦ Δωρί.
- δ 1464 Δωρίσκος: διφορεῖται. ὄνομα τόπου.
- δ 1465 Δωριστί: τουτέστι δωροδοκιστί. Ἀριστοφάνης τὴν Δωριστί μόνην ἁρμονίαν ἀρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν.
- δ 1466 Δωρίχα: ὄνομα κύριον. καὶ ζῆτει ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.
- δ 1467 Δωρογραφὴ: ὅταν τις αἰτίαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ διχῇ ἐλέγετο, δωροδοκία τε καὶ δώρων γραφή.
- δ 1468 Δωροδοκηθέντα.
- δ 1469 Δωροδοκήσαντα: οὐ μόνον δῶρα διδόναι καὶ ἀναπεῖθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν. δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς ἕξ.
- δ 1470 Δωροδοκήσας αἰτιατικῇ. δῶρα λαβών.
- δ 1471 Δωροδόκος: δῶρα δεχόμενος.
- δ 1472 Δῶρον: ἡ παλαιστή. καὶ Ὅμηρος ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει.
- δ 1473 Δώρων δόκησιν: τὴν δωροδοκίαν. Θουκυδίδης.
- δ 1474 Δῶρον, ὃ διδοῖ τις, ἐπαίνει.
- δ 1475 Δωροξενία: ὅταν τις γραφεὶς ξενίας καὶ δῶρα δοὺς ἐκφύγῃ τὴν συκοφαντίαν, δωροξενία λέγεται.
- δ 1476 Δῶρος, ὁ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας: ὡς φησι Δαμάσκιος εἰς τὴν Φιλόσοφον ἱστορίαν, δεινότατον εἶναι ζητητὴν τῆς ἀληθείας. τοῦτον Ἰσίδωρος ὁ φιλόσοφος ἠσθάνετο μὲν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ταῖς Ἀριστοτέλους ὑποθέσεσιν ἐνδεδεμένον, ἅτε ἐκ παίδων ἐν αὐταῖς τεθραμμένον, πορρωτέρω τῆς ἡλικίας, καὶ διὰ τὴν ἀήθειαν τῆς Πλάτωνος μεγαλοπρεποῦς ἐπιστήμης οὐ δυνάμενον ἀναπτῆναι πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ λαμπρὰ τῶν νοημάτων. οὕτω δὲ ἔχοντα καταμαθὼν ἀνεκαλέσατό τε κατὰ βραχὺ καὶ ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, ὥστε ἀποσκευασάμενον τὴν τὰ μικρὰ συλλογιζομένην ἀκρίβειαν περιπατητικὴν εἰς τὴν διὰ Προμηθεὺς τινὸς ἅμα φανοτάτῳ πυρὶ καταπεμφθεῖσαν διαλεκτικὴν, αὐτοψίαν τε καθαρώτατον οὖσαν νοῦ καὶ φρονήσεως, ἀναδραμεῖν τε καὶ ἐν αὐτῇ εἰσοικίσαι τὰς τοῦ βίου φιλοσόφους ἐλπίδας.
- δ 1477 Δωροῦμαι: δοτικῇ. αἰτιατικῇ δέ: δωροῦμαί σε χρήμασιν.
- δ 1478 Δῶς: ἡ δόσις, ἡ δωρεά. δῶς ἀγαθή, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότεира. καὶ Αἰλιανὸς Ποικίλῃ ἱστορίᾳ περὶ τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν· αἱ δεξάμεναι παρὰ Πύρρου τὰ δῶρα, ἔφασαν, ἡ δῶς αὐταῖς πρέπειν καὶ ἀξία εἶναι τοῦ πέμψαντος Πύρρου, ἀνόσιον δὲ αὐταῖς εἶναι φορεῖν.
- δ 1479 Δωσιάδης: ὄνομα κύριον. καὶ Δωσίδα.
- δ 1480 Δωσιδίκους: ἐκδότους τῇ δίκῃ. περὶ δὲ τῶν τεθνεώτων δωσιδίκους παράσχοι τοὺς ἡδικοκῶτας.
- δ 1481 Δωσίθεος: ὄνομα κύριον.
- δ 1482 Δωσίπυγος: μισῶ τὴν ἀφελῇ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν. ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δωσιπύγου.
- δ 1483 Δώσων: ὄνομα κύριον.
- δ 1484 Δωτίνη: ἡ δωρεά.

- δ 1485 Δωτωίς.
- δ 1486 Δώτωρ: ὄνομα κύριον. καὶ Βώτωρ.
- δ 1487 Δωτύς, δωτύος: τῆς τροφῆς.
- δ 1488 Δρᾶ: ποιεῖ. ἢ ποριεῖ.
- δ 1489 Δρᾶ: ἀντὶ τοῦ πράττε· προστακτικῶς. Ἀριστοφάνης Ὅρνισι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τᾶλλα δρᾶ.
- δ 1490 Δράγματα: ἀπαρχαί. Ἡρώναξ πρῶτα δράγματα φυταλιῆς τρισσῶν οἶνοπέδων τρισσοὺς ἱερώσατο τούσδε κάδους.
- δ 1491 Δραγμὴ χαλαζῶσα: ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρητικὸν ἐγένετο δραγμὴ. ἐπεὶ δὲ ἐπέσχε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἄερος, δραγμὴν αὐτὴν χαλαζῶν ἐπέσκωπτον.
- δ 1492 Δράκαυλος· Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ὅτι συναυλίζεται μία τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ.
- δ 1493 Δράκαινα.
- δ 1494 Δρακοντίδης: εἷς τῶν λ'.
- δ 1495 Δράκων, Ἀθηναῖος νομοθέτης. οὗτος εἰς Αἰγίναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια ἀπεπνίγη καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ. γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις κατὰ τοὺς ζ' σοφούς, ἢ μᾶλλον καὶ πρεσβύτερος. τῇ γοῦν λθ' Ὀλυμπιάδι τοὺς νόμους ἔθετο γηραιὸς ὢν τοῖς Ἀθηναίοις. ἔγραψεν Ὑποθήκας εἰς ἑπτὰ τρισχίλια.
- δ 1496 Δράκων, Στρατονικεύς, γραμματικὸς. Τεχνικά, Ὁρθογραφίαν, Περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων, Περὶ ἀντωνυμιῶν, Περὶ μέτρων, Περὶ σατύρων, Περὶ τῶν Πινδάρου μελῶν, Περὶ τῶν Σαπφοῦς μετρῶν, Περὶ τῶν Ἀλκαίου μελῶν.
- δ 1497 Δράκων, υἱοῦς Ἱπποκράτους, τοῦ διασήμου ἱατροῦ, ἀπὸ Θεσσαλοῦ· πατὴρ δὲ Ἱπποκράτους· οὗ πάλιν γέγονε Δράκων, ἱατρὸς καὶ αὐτός, ὃς Ῥωξάνην ἰάτρευσε, συνοικοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι. ὅτι δράκων, τὸ θηρίον, διπλὴν ἔχει τὴν γλῶσσαν, ὁμοίως καὶ ὁ ῥήτωρ. φασὶν ὅτι δράκων, ἐὰν ἀλῶ, εἰς τὴν κεφαλὴν παιόμενος ἀποθνήσκει. ὅτι δράκων ἐν τῷ Ἰώβ ὁ Διάβολος λέγεται. ψελίῳ δὲ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ.
- δ 1498 Δρᾶμα: ποίημα, πρᾶγμα. ὥς καὶ δρᾶσαι, πρᾶξαι. λέγεται δὲ δρᾶμα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα ὥς ἐν ὑποκρίσει. ὁ δὲ ἐβουλεύσατο ἀστειοτέρῳ δράματι πλανῆσαι τὸν ἡπατηκότα. τουτέστι πράξει. Εὐνάπιος· καὶ τοῦτο ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκεν.
- δ 1499 Δραματουργήσας: συνεῖς.
- δ 1500 Δράμης: αὐθυπότακτον.
- δ 1501 Δράος καὶ Σάος ποταμοὶ περιλαμβάνοντες τὴν δευτέραν Παιονίαν εἰς τὸν ποταμὸν Ἰστρον καταφέρονται.
- δ 1502 Δραπετεύσας: φυγών.
- δ 1503 Δραπέτης: ὁ ἀποδρῶν τῆς δουλείας. ὁ τὸ δρᾶν πετεύων, ὃ ἐστὶ φεύγων. δραπέτης, τὸ δρα μακρόν.
- δ 1504 Δραπέτης κλῆρος: ὁ μετὰ πανουργίας γινόμενος. τοῦτο δὲ ἰστόρηται περὶ Κρεσφόντου καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων· ὅτι πανοῦργος ὁ Κρεσφόντης βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε κληρουμένων περὶ Μεσσήνης. Σοφοκλῆς· οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς· ἀλλ' ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν. καὶ Δραπέτισι θηλυκῶς παρὰ Κρατίνῳ.

- δ 1505 Δραπετίνδα: εἶδος παιδιᾶς.
- δ 1506 Δράπων: ὄνομα κύριον.
- δ 1507 Δράσας: ποιήσας. καὶ Δρᾶσαι.
- δ 1508 Δρασεῖεις: δρᾶν διανοῇ. ὦ Ζεῦ, τί δρασεῖεις ποθῶν τὸν λεῶν; Ἀριστοφάνης. καὶ Δρασεῖοντες, ἐπιθυμοῦντες πράξαι τι.
- δ 1509 Δρασμός: φυγή.
- δ 1510 Δράσομαι: αἰτιατικῇ.
- δ 1511 Δρᾶσον· Ἀριστοφάνης Ὅρνισιν· ἀλλ' οἷσθ' ὃ δρᾶσον; Ἀττικῶς. τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.
- δ 1512 Δραστήριον· τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους· ἐπικτικῆς γὰρ ὦν καὶ πρὸς γ' ἔτι ἀπράγμων ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκῶς ἐξ ἀνάγκης οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.
- δ 1513 Δραστήριος: ὁ περίεργος.
- δ 1514 Δραστηρίοις: πρακτικωτάτοις.
- δ 1515 Δραχαρνεῦ: δρύινε Ἀχαρνεῦ, ἀναίσθητε. ἐκωμωδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. ποτάμιοι δέ, ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους. θυμοιτάδαί καὶ προσπάλτιοι, ὡς δικαστικοί.
- δ 1516 Δραχμή· ζητεῖ ἐν τῷ τάλαντα. αἱ ρ' δραχμαὶ ποιοῦσι μίαν μνᾶν. Δραχμή δὲ ὅλη νομίσματος εἰς ἀργυρίου δραχμὰς ι'. Δραχμή, ἕξ ὀβολῶν. καὶ Ἀριστοφάνης· εἰς χοιρίδιον δάνεισόν μοι τρεῖς δραχμὰς. ἐπὶ τῶν μελλόντων ἀποθνήσκειν ἢ μυεῖσθαι· ἐπεὶ οἱ μνούμενοι χοῖρον ἔθουν. ἐδόκουν δὲ οἱ μνούμενοι ἐς τοὺς εὐσεβεῖς τάττεσθαι. καὶ παροιμία· δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται· ζητεῖ ἐν τῷ Ἀράβιος ἄγγελος.
- δ 1517 Δρεπανηφόρα τέθριππα· ἣν δὲ τῷ Δαρείῳ ὑπ' Ἀλεξάνδρου πολεμουμένῳ τέθριππα δρεπανηφόρα κατεσκευασμένα τὸν τρόπον τοῦτον. τῶν τροχῶν ἦσαν εἰς τὸν κύκλον περικεχαλκευμένα δρέπανα· συνέβαινε τε ἐπερχομένων τὰς τάξεις ἀναιρεῖσθαι καὶ τοὺς ἐμπίπτοντας οἰκτρῶς ἀπόλλυσθαι· ἐλαυνομένων γὰρ τῶν δρεπάνων οἱ μὲν τῶν ποδῶν, οἱ δὲ τῶν χειρῶν, οἱ δὲ ἐκ τῶν ὅπλων κρατούμενοι ἐσύροντο ἐπὶ πολὺ καὶ ἀνηροῦντο.
- δ 1518 Δρεπανηφόρος: ξιφηφόρος. καὶ Δρεπανηφόροι. Ξενοφῶν· τὰ δὲ δρεπανηφόρα καλούμενα εἶχον δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις ἐς γῆν βλέποντα ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐτύγχανον.
- δ 1519 Δρέπεται: θερίζεται, τρυγᾶται, ἀπανθίζεται. ἐφ' ἧς μνηστῆρες ἀγαυοὶ πλείονες ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος, δρεπτόμενοι χάριτάς τε καὶ ὦνητήν ἀφροδίτην.
- δ 1520 Δρέπομαι· γενικῇ τῶν αὐτῶν σοι λόγων ἐδρεψάμην κἀγώ. αἰτιατικῇ δέ· πονηρὸν πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος. καί, τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς φιλίας ἄνθη.
- δ 1521 Δρέπου: τρύγα. Ἡρόδοτος· τῶν δένδρων τὸν φλοιὸν περιλέποντες καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες ἦσθιον.
- δ 1522 Δρεφθῆναι: ἀποδρεπανισθῆναι.
- δ 1523 Δρῆσος: ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ποταμοῦ.
- δ 1524 Δρησμός.
- δ 1525 Δρῆσται: οἱ οἰκέται.
- δ 1526 Δρηστοσύνη.
- δ 1527 Δριμέα: τὰ δριμύτατα. καὶ Δριμεῖα, ἡ δριμυτάτη.

- δ 1528 Δριξίπαρος: πόλις τῆς Θράκης.
- δ 1529 Δριμώ: μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ζητεῖ ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.
- δ 1530 Δρίος: σύνδενδρος τόπος. οὐκέτ' ἂν' ὕλην δριὸς εὖσκιον, ἀγρότα πέρδιξ, ἡχήσεις ἀνείς γῆρυν ἀπὸ στόματος.
- δ 1531 Δρογγίλων: χωρίον Θρακικόν.
- δ 1532 Δρομαῖος: ἐπιρρηματικῶς ἐπὶ ἐνικοῦ, Δρομαίως δὲ ἐπιρρηματικῶς, πληθυντικῶς ὡς τό, δρομαίως ἦλθον οἱ ἄνδρες. δρομαῖος δὲ ἦλθεν ὁ ἀνὴρ. Δρομεὺς δέ, δρομέως.
- δ 1533 Δρομοκήρυκες: οἱ ἀγγελιαφόροι παρὰ Δίωνι.
- δ 1534 Δρομιχαίτης: ὄνομα κύριον. ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν.
- δ 1535 Δρόμοις: τοῖς γυμνασίοις κατὰ Κρήτας. δρόμῳ δ' ἰσῶσαι τῇ φύσει τὰ πράγματα νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας. περὶ Ὀρέστου φησὶν. οἶον οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεῖς τοῖς τέρμασιν. ἀντὶ τοῦ ἴσος καὶ τεθουμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ· τουτέστιν ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνης, ὡς ἐπὶ τῷ εἶδει οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ. λύσις ὀνείρων· ἀργῶς κινεῖσθαι δυστυχεῖς ποιεῖ τρίβους. τρέχειν καθ' ὕπνους εὐσθενεῖς ποιεῖ τύχας.
- δ 1536 Δρώμενα: πραττόμενα, ἐνεργούμενα. καὶ Δρωμένων, πραττομένων.
- δ 1537 Δρώντων, ἀντὶ τοῦ δράτωσαν. χρήσων, ἀντὶ τοῦ χρήσθωσαν. Ἀττικῶν δέ ἐστιν ἡ σύνταξις, ὥσπερ ποιούντων ἐκεῖνοι, ἀντὶ τοῦ ποιεῖτωσαν, φρονούντων, ἀντὶ τοῦ φρονεῖτωσαν, καὶ νοούντων, νοεῖτωσαν.
- δ 1538 Δρωπακίζω: συνάγω, τρυγῶ. Δρωπὰ γὰρ τὰ δρεπτά, τὰ δρέπανα. Δρωπακίζειν, παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίεσθαι τὸ σῶμα πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν καὶ μερικὴν τινα κένωσιν τῶν ταύτῃ προσγινομένων αἰτιῶν, ἀπὸ τοῦ μυζᾶν αὐτάς.
- δ 1539 Δρῶπαξ: ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνὴρ. πολλοὺς ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας.
- δ 1540 Δρωπίδης: ὄνομα κύριον.
- δ 1541 Δρύινος: ξύλινος, ὡς ἂν τις εἴποι λίθινος· πᾶν γὰρ ξύλον δρυὸς καλεῖται κατὰ τὸ γενικὸν ἀπὸ τούτου. καὶ τὰ ἀκρόδρυα καὶ δρύφακτοι καὶ δρυμοὶ καὶ δόρατα καὶ δούρειος ἵππος καὶ δρυπέπεις ἐλάαι. ἴσως καὶ δρυπετεῖς αἱ ἀπὸ τοῦ δένδρου πεσοῦσαι. δρυπεπεῖς οὖν αἱ παρ' ἡμῖν ῥουπάται.
- δ 1542 Δρυῖδαι: παρὰ Γαλάταις οἱ φιλόσοφοι καὶ σεμνόθεοι.
- δ 1543 Δρυμός: ἐν τῷ Παραπρεσβεΐας Δημοσθένους. πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.
- δ 1544 Δρυμός: ὁ σύνδενδρος τόπος. ἐν τοῖς δρυμοῖς αὐτόματος ἐξάπτεται φλόξ τῶν δένδρων ὑπὸ σφοδροῦ πνεύματος κινουμένων καὶ ἀλλήλοις ἐντριβομένων.
- δ 1545 Δρυοκοίτης: ἀκρίδι τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι καὶ δρυοκοίτῃ τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρῶ παρθένιον στάξασα κόρη δάκρυ.
- δ 1546 Δρύοπες: ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον, ὃ Ἡρακλῆς μετώκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔφερεν, ἐζήτει αὐτοὺς τροφήν· οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.
- δ 1547 Δρύοχοι: πάτταλοι, οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγουμένης νεώς. καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. Ἀριστοφάνης Ἀγάθων ἄρχεται δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς. κάμπτει δὲ νέας ἀψίδας ἐπῶν, τὰ δὲ τορεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ καὶ γνωμοτυπεῖ κἀντονομάζει καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγυλίζει καὶ χιανεύει καὶ λαικάζει. ἐν Ἐπιγράμμασι τὸν δ' ἔτι θείης εὖστοχον ἐν πότῳ, τὸν

δὲ κατὰ δρυόχους. Δρυόχους Πλάτων ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγουμένου καθ' ἓνα καιρὸν λαθεῖν ἀδύνατον.

- δ 1548 Δρύππα· ἄτ' ἐφίουρκις δρύππα καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων. τουτέστιν ἐλαία καὶ τυροῦ ξέσματα περιφεροῦς.
- δ 1549 Δρυπέπης· ὁ πέπειρος καρπὸς τῶν δένδρων. ἡ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία· ὡσαύτως καὶ ἡ ἰσχάς. καὶ Δρύπεπα. τήν θ' ἀλίπαστον δρύπεπα. τουτέστιν ἐλαίαν. καὶ τὸ πληθυντικὸν δρυπεπεῖς.
- δ 1550 Δρυπολεῖν· τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.
- δ 1551 Δρυῖς· ἔστι μὲν πόλις ἐν Ἠπείρῳ· ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θράκῃ.
- δ 1552 Δρυῖς· τὸ δένδρον, τὸ δρυς βραχύ. οὐκέτι θελγομένης, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτραις ἄξεις. καὶ Ὅμηρος· ἡ δρυὸς ἡ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.
- δ 1553 Δρυτόμος· ὑλοτόμος, δενδροτόμος.
- δ 1554 Δρύφακτοι· ξύλινοι θώρακες, τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα, ἢ κιγκλίδες, περιφράγματα, τὰ νῦν ταβλωτὰ καλούμενα, τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ὁ δὲ τετρακοσίας φορτίδας νῆας συσχών, δρυφάκτους τε ταύταις πηξάμενος ἐν κύκλῳ.
- δ 1555 Δρύφη· ξέσματα.
- δ 1556 Δρυῖφοι.
- δ 1557 Δρύψαι· ἀποξέσαι.
- δ 1558 Δοιά· δύο. δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος.
- δ 1559 Δοιδυκοποιός· ὁ τὰ κοχλιάρια ποιῶν.
- δ 1560 Δοῖδυξ· ὁ ἀλετρίβανος. Ἀριστοφάνης· ὥς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦσθην σκευὴ δύο χρησίμῳ, δοῖδυξ καὶ ἀλετρίβανος. ζήτει ἐν τῷ ἀλετρίβανος.
- δ 1561 Δοίημεν· παράσχοιμεν.
- δ 1562 Δοιοί· ἀντὶ τοῦ δύο. ὥς τό, δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακεῖνται ἐν Διὸς οὔδει.
- δ 1563 Δυάζει· φλυαρεῖ, ἀλογεῖ.
- δ 1564 Δυερόν· βλαβερόν, ἐπιβλαβές.
- δ 1565 Δυεῖν· Πολύβιος· ἀπελθεῖν εἰς πόλιν, ἡ δυεῖν μὲν ἡμερῶν ἀπεῖχε. καὶ αὖθις· δυεῖν προελέσθαι θάτερον, ἢ τὸ ἢ τό.
- δ 1566 Δύη· ἡ κακοπάθεια, ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δοῦλος, δηλὸς τις ὢν. Καλλίμαχος· δύην ἀπόθεστ' ἀλάλκοι. ἦν οὐδεὶς ποθεῖ. ἐν Μύθοις· τοῦνεκα τὴν ιδίην οὔτις ὅπως δύνῃ.
- δ 1567 Δυηπαθής· ὁ καρτερικός. αὐτοῦ σοι παρ' ἄλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ, ἡρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν.
- δ 1568 Δῦθι· ἔνδυσαι.
- δ 1569 Δύμας, ὁ Φρύξ, ὁ πατὴρ Ἑκάβης, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ τὴν ἑαυτοῦ ἐξέδοτο θυγατέρα, ὅθεν Πρίαμος καὶ Φρυγὶ συμμαχεῖ. ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν. Ὅμηρος.
- δ 1570 Δύμη· πόλις. καὶ Δυμαῖος, ὁ πολίτης.
- δ 1571 Δύναμις· ὁ στρατός. συναχθείσης δυνάμεως θαυμαστῆς ἡλικίας τὸ μέγεθος. καὶ αὖθις, πλείστης ὄσης, κατὰ Ἀττικὴν σύνταξιν, ἀντὶ τοῦ πολλῆς τὸ πλῆθος. Δύναμις λέγεται καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ στρατός. τῷ ἀνὰ τοὺς ἑώους πολέμους τὰς Ῥωμαίων τετράφθαι δυνάμεις.
- δ 1572 Δύναμις· καὶ ἡ ἰσχὺς. Δαμάσκιος περὶ Ἰσιδώρου· ὁ δὲ ἐμελέτα ἅττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχε.

- δ 1573 Δύναμις· εἴ τις τῶν φευκτῶν τινος τὴν δύναμιν ἀποδοίη· οἶον ἂν τις τὸν κλέπτην ἢ σοφιστὴν ἢ διάβολον ὀριζόμενος λέγῃ τὸν μὲν διάβολον τὸν δυνάμενον βάλλειν καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους, τὸν δὲ κλέπτην τὸν δυνάμενον λάθρᾳ τὰ ἀλλότρια ἀφαιρεῖσθαι, τὸν δὲ σοφιστὴν τὸν δυνάμενον ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματίζεσθαι. οὐδεὶς γὰρ τούτων τοιοῦτός ἐστι τῷ δύνασθαι, ἀλλὰ τῷ προαιρεῖσθαι τοιαῦτα. δύναμιν μὲν γὰρ καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἔχουσι τοῦ τὰ φαῦλα δρᾶν, ἀλλ' οὐ δρῶσιν αὐτὰ τῷ μὴ προαιρεῖσθαι. ἔστι δὲ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθὸν δι' ἄλλο αἰρετόν. δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ ἢ ἐντελεχείᾳ. ἀντὶ μὲν τοῦ σώματος ἐχρήσατο Ἀριστοτέλης τῇ δυνάμει, ἀντὶ δὲ τοῦ ἀσωμάτου τῷ ἐντελεχείᾳ, περὶ ψυχῆς τὸν λόγον διαιρῶν. καὶ γὰρ τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ δυνάμει ἐστὶ καὶ κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ ποιότητα καὶ ποσότητα καὶ τὴν ἐκ τόπου εἰς τόπον μεταβολήν. δυνάμει γὰρ ἐσμεν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῷ καταμηνίῳ, καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ, δυνάμει ψυχροὶ θερμοὶ ὄντες καὶ δυνάμει κινούμεθα καθήμενοι. τὰ δὲ οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει· ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει μεσουρανεῖ, καὶ μεσουρανῶν δυνάμει δύνει. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ κινήσεως καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ τὸ δυνάμει ἐστὶ θεωρεῖν. ὅτι αἱ δυνάμεις τῷ χρόνῳ μὲν τῶν ἐνεργειῶν πρότεροι, τῷ λόγῳ δὲ δευτέραι· πρότεροι μὲν γὰρ τῇ διδασκαλίᾳ καὶ σαφέστεραι ἡμῖν εἰσιν εἰς γνῶσιν αἱ ἐνέργειαι τῶν δυνάμεων τῇ τελειότητι· τελειότης γὰρ τοῦ δυνάμει ἢ ἐνέργεια· ταύτης γὰρ ἕνεκα ἡ δύναμις, τὸ δὲ οὗ ἕνεκα πρότερον τοῦ οὗ ἕνεκά του. καὶ παντὸς δὲ τὸ μὲν τέλος τῷ χρόνῳ ὕστερον, τῷ δὲ λόγῳ πρότερον· προτιθέμενοι γὰρ τῷ λόγῳ τὸ τέλος, οὕτω τὰ πρὸς αὐτὸ ζητοῦμεν καὶ παρασκευαζόμεθα. δυνάμεις γεωμετρικαὶ ἐ' Πισίδης· τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδους εἰς μίαν συνάψας ὅλην, εἰς τὸ κινῆσαι μόλις τῶν δυστραχήλων ἐξ ὀχῶν τὰ φορτία. ὅτι Φίλων ἔφη δύο δυνάμεις εἰς πᾶσαν ψυχὴν συνέρχεσθαι, σωτήριόν τε καὶ φθοροποιόν. οὐδ' ὄναρ οὗτος τῆς σωτηρίου ἐπήσθετο, ἀλλ' ὅλος ἄκρατος ἐκ τῆς φθοροποιουῦ ὑπέστη.
- δ 1574 Δυνατήν· ἐνδεχομένην. Ξενοφῶν ἔφη· ἠγήσασθαι δυνατήν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν.
- δ 1575 Δυναστεύω· τὸ ἄρχω. γενικῇ.
- δ 1576 Δυναστεία· ἡ ἰσχὺς.
- δ 1577 Δυνάστην ἢ θεία γραφή τὸν διάβολον ἐκάλεσε· φησὶ γὰρ ὁ Δαβὶδ· ὅτι ἐρρύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου. τουτέστι τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν, ὡς ἔρημον γεγεννημένην τηνικαῦτα θεοῦ.
- δ 1578 Δῦναι· κατελθεῖν. ἢ εἰς δύσιν ἀπελθεῖν.
- δ 1579 Δύνωμαι· γίνεται ἐκ τοῦ δύνημι, δύναμαι· τὸ ὑποτακτικόν, ἐὰν δύνωμαι. πᾶν δὲ ὑποτακτικὸν ἔχον ἐνεργητικὸν περισπώμενον προπερισπᾶται· ἰστῶ, ἐὰν ἰστῶμαι. ἐὰν δὲ οὐκ ἔχῃ ἐνεργητικόν, προπαροξύνεται· δύνωμαι, δύνωνται. καὶ Ὅμηρος· εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. περιώρικε γὰρ τὸν ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατόν εἶναι δεῖν, καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εὐθετον εἶναι πρὸς τὴν τελείωσιν.
- δ 1580 Δυοκαιδεκάτη καὶ Δυοκαιδέκατος, Δυωδεκάτη δὲ καὶ Δυώδεκα.
- δ 1581 Δύο τοίχους ἀλείφεις· λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις. εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγίας ποιούντων.
- δ 1582 Δυωδεκάτη καὶ Δυωδέκατος.
- δ 1583 Δύο ἐτῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσι καταμείνας τῆς ἀδίκου φυγῆς ὥνητο.
- δ 1584 Δυοῖν· ἀντὶ τοῦ δύο. δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν· ἀντὶ τοῦ ἐν τῶν δύο ποιήσας. ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.
- δ 1585 Δυρράχιον· πόλις, τὸ πάλαι Ἐπίδαμνος καλουμένη.

- δ 1586 Δυρράχιον: πόλις, ἡ ὕστερον κληθεῖσα Ἐπίδαμνος· πάλιν δὲ νῦν καλουμένη Δυρράχιον, ὅτι κατὰ τὸν τόπον προεχούσης ἄκρας γεωλόφου τὸ κύμα προσπίπτον καὶ σχιζόμενον ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην· ὅθεν καὶ διὰ τὴν ῥαχίαν καὶ τὸ δύσορμον Δυρράχιον ὠνόμασαν τὸν τόπον.
- δ 1587 Δυσάλητος: ἀσυμπαθής.
- δ 1588 Δυσάλθες: δυσίατον.
- δ 1589 Δυσάλωτον: δύσληπτον.
- δ 1590 Δυσανάγωγος: δυσχερής, ἀπειθής.
- δ 1591 Δυσανασχετοῦσι: βραδέως οἴσουσι, παραιτοῦνται. δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ ἐκ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μετὰ τῆς Δηϊανείρας.
- δ 1592 Δυσανασχέτως: ὀκνηρῶς, ἀπειθῶς. ὁ δὲ δυσανασχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικά δῶρα.
- δ 1593 Δυσάνισος: Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾗ.
- δ 1594 Δυσαῶν ἀνέμων: τῶν σφοδρῶς πνεόντων. πνευμάτων ἐπιλαβόντων δυσαῶν αὐτοῖς ἀνδράσι κατέδυσαν.
- δ 1595 Δυσάντητον: δυσχερές, δυσαπάντητον.
- δ 1596 Δυσारेστούμενος: μὴ ἀρεσκόμενος. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔφασαν τὴν σύγκλητον δυσारेστεῖσθαι τῇ τῶν ἐν Λακεδαίμονι τειχῶν καθαιρέσει. καὶ αὖθις χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσारेστοὺς νουθετεῖν, εἰ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβόλεῖσθ' ἐκάστοτε.
- δ 1597 Δυσारιστοτόκεια: δυστυχῶς ἄριστον τεκοῦσα. ἢ διὰ τὴν ἀριστείαν δύστηνον.
- δ 1598 Δυσάυλης: οὗτος αὐτόχθων μὲν ἦν, συνώκησε δὲ Βαυοῖ καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτονόην τε καὶ Νῆσαν.
- δ 1599 Δυσαχθές: βαρὺ, ἀβάστακτον.
- δ 1600 Δυσβῆρες: οἱ δύσβατοι τόποι.
- δ 1601 Δυσβουλία: κακοβουλία.
- δ 1602 Δυσβράκανος: δυσκατανόητος· βράκανα γὰρ ἄγρια λάχανα δύσπλυτα.
- δ 1603 Δυσγάργαλις: δυσυπότακτος· γαργαλίζειν γὰρ τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν καὶ πείθειν.
- δ 1604 Δυσγενής: ὁ ἐκ κακοῦ γένους. καὶ Δυσγένεια, ὁμοίως.
- δ 1605 Δυσδιάλλακτον: δυσθρήνητον.
- δ 1606 Δυσδιάφευκτον: δυσχερῶς λανθάνον.
- δ 1607 Δυσδιόρθωτος: ὁ ἀδιόρθωτος.
- δ 1608 Δυσαιάκτου: δυσθρηνήτου.
- δ 1609 Δυσσέβεια.
- δ 1610 Δυσέκβατον.
- δ 1611 Δυσεκλογίστων: δυσारेστων, δυσδιαγνώστων. ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δυσεκλογίστων τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων.
- δ 1612 Δυσέκλυτα: δυσχερῶς λυόμενα.
- δ 1613 Δυσέκτων: δυσγνώμων.
- δ 1614 Δυσέμβολος: δυσεπιχείρητος. καὶ Δυσεμβολώτατον. φρούριον Ἀρμενίας ἀπόρθητον ὑπάρχειν δοκοῦν διὰ τὸ δυσεμβολώτατον. πρὸς ἄφιππα χωρία καὶ δυσεμβολώτατα πολὺ προελθόντες οὐδενὸς κωλύοντος τῶν πολεμίων ἀπεκόπησαν πολὺ τῶν ὁμαλῶν καὶ ὑπτίων.

- δ 1615 Δυσέντευκτος: δυσομίλητος.
- δ 1616 Δυσέξιτος: τόπος αδιόδευτος.
- δ 1617 Δυσέξοιστον: δυσεκκόμιστον.
- δ 1618 Δυσεπήβολος: ὅτι Ἀγάπιος φιλόσοφος ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθείᾳ καὶ ἀποριῶν προβολῇ
δυσεπηβόλων.
- δ 1619 Δύσεργον: δυσχερές, δύσκολον. ἐπ' ἅμφω τὰ πλευρὰ τοῦ δόρατος μεταλαμβανομένου, ὃ δὴ
δύσεργον ἦν τοῖς ἀρρωστοτέραν ἔχουσι τὴν ἑτέραν.
- δ 1620 Δύσεριν: φιλόνεικον. παρὰ τὸ δυσ, ὃ ἐστὶ κακόν, καὶ τὴν ἔριν.
- δ 1621 Δυσερμίας: κακῆς ἀποτυχίας· εὐερμίαν γὰρ τὴν ἐπιτυχίαν καλοῦσι.
- δ 1622 Δύσερμος ὡς δύσελπις.
- δ 1623 Δύσερως: ὁ σφόδρα κακῶς ἐρῶν, ἢ ὁ ἐπὶ κακῷ ἐρῶν. ἀποσφαγεῖσαν γὰρ αὐτὴν ὑπὸ ἐραστοῦ
δυσέρωτος.
- δ 1624 Δύσζηλοι: φθονερώτατοι.
- δ 1625 Δυσειδής: ὁ ἄμορφος.
- δ 1626 Δυσεῖκαστον: ἀπρεπῶς εἰκασθέν.
- δ 1627 Δυσεῖμων: ὁ ἀχίτων.
- δ 1628 Δυσειρεσία: τὸ κακῶς ἐρέττειν.
- δ 1629 Δυσηλεγής: κακόηχος, χαλεπός.
- δ 1630 Δυσήνεμον: τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον, δυστάραχον.
- δ 1631 Δυσηνίους: δυσπειθεῖς, ἀνυποτάκτους, δυσαγῶγους, δυσμετόχους, τοὺς ἐκ μεταφορᾶς τῶν
ἵππων· ἡνίαι γὰρ τὰ λῶρα.
- δ 1632 Δυσήνυκτον: δυσκατόρθωτον.
- δ 1633 Δυσηῆρες: δυσχερές.
- δ 1634 Δυσηχής: ὁ κακόηχος. ἐν Ἐπιγράμμασι· ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο ἀσπίς
Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.
- δ 1635 Δυσίατον: ἀθεράπευτον. καὶ Δυσιατότερον ὁμοίως.
- δ 1636 Δυσιθάλασσα: τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. καί, δίκτυα δυσιθάλασσα.
- δ 1637 Δυσίτητος.
- δ 1638 Δυσθανατῶντα: βιαίως τὸν βίον καταστρέφοντα. ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτραποῦ δυσθανατῶντα
στρατιώτην Ῥωμαῖον περιεβλέψαντο, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κοσμούμενον.
- δ 1639 Δύσθεος: ἀσεβής. ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνη πατὴρ τέθνηκεν;
- δ 1640 Δυσθετήσας· ὁ δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις οὐ προσέσχε τοῖς γραφεῖσιν. ἀντὶ τοῦ μὴ
στέργας ταῖς συνθήκαις, μὴ ἐμμεΐνας. καὶ Δυσθετούμενοι, ἀντὶ τοῦ κακῶς διατιθέμενοι. καί,
δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυσπετοῦσι.
- δ 1641 Δυσθήρατος: ὁ δυσεύρετος.
- δ 1642 Δύσθυμος: κακόβουλος. Σοφοκλῆς· ἐγὼ μὲν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραμένοις δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ
φρονεῖν κακῶς, γνώμην δικαίαν ἔχουσα τοὺς πέλας ψέγε.
- δ 1643 Δυσκάθεκτον: δυσνόητον, ἀκατάληπτον.
- δ 1644 Δυσκελάδου: κακοήχου.
- δ 1645

- Δυσκίνητε: ἀμείλικτε, δυσμετάθετε. Ἴδιη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἐταίρην ἥρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα;
- δ 1646 Δυσκλέα: Ὅμηρος κατὰ συστολὴν ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα. δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι. καὶ ἀκλέα, ἀντὶ τοῦ ἄδοξον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι.
- δ 1647 Δυσκλεές: ἄδοξον, ἄτιμον, ἀπρεπές. μὴ γὰρ οὕτως ὑφ' ἡλίῳ δυσκλεῆς εἶην, ὥστε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι.
- δ 1648 Δυσκληδόνιστον: δυσφήμιστον· Δυσκλυδώνιστον δὲ δυσέκβατον.
- δ 1649 Δυσκολαίνειν· λέγει Ἀριστοτέλης· δυσκολαίνει γὰρ ὁ μὴ διὰ προσηκουσῶν ἀποκρίσεων φθειρίων καὶ κωλύων γίνεσθαι συλλογισμόν. δυσκολία δέ ἐστιν ἀπόκρισις παρὰ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις συλλογισμοῦ φθαρτική.
- δ 1650 Δυσκολοκάμπτους ῥδᾶς: τὰς κεκλασμένας. Ἀριστοφάνης· εἰ δέ τις ἐπικάμψειε τινα καμπήν, οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρυγίαν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους, ἐπιτριβέσθω τυπτόμενος πολλὰς ὥς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
- δ 1651 Δύσκωφος: ὁ ἐκ μέρους ἀκούων.
- δ 1652 Δυσλόγιστον: ὅμοιον τῷ πρᾶγος ἄσκοπον.
- δ 1653 Δύσλοφα: χαλεπῶς φερόμενα.
- δ 1654 Δυσλυτότατος: ὁ δύσλυτος.
- δ 1655 Δυσμαῖς βίου: τῷ τέλει τῆς ζωῆς.
- δ 1656 Δυσμεναίνω· δοτική.
- δ 1657 Δυσμένεια: ἔχθρα. κακόννοια. καὶ Δυσμενής, ὁ πολέμιος. καὶ Δυσμενῶς ἔχω· δοτική.
- δ 1658 Δύσμηνης: βαρύθυμος, ὀργίλος, μνησικάκος.
- δ 1659 Δύσμητις: ὁ κακόβουλος.
- δ 1660 Δυσμικῶν: τῶν τῆς δύσεως. προνοήσας δὲ καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ὁμαιχμίας ἔπεισε κοινοπραγεῖν τινὰς τῶν δυναστῶν.
- δ 1661 Δυσμίσσητος: ὁ πάνυ ἀπεχθόμενος. δένδρεα δυσμίσσητα, καὶ ἦν ποτε τεῖχος ἴδωσι Τρώιον, αὐαλέαν φυλλοχοεῦσι κόμην.
- δ 1662 Δύσμορος: δυστυχής, κακοθάνατος. ἦν δὲ θάνης παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω δύσμορος ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σφωζομένη.
- δ 1663 Δύσνους: ἐχθρός. ὁ δὲ ἦν δύσνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις.
- δ 1664 Δυσζύμβολα: δυσνόητα.
- δ 1665 Δυσοδία: ἡ κακὴ ὁδός.
- δ 1666 Δύσοδος. καὶ Δυσόδης ὁδός. τραχεῖα, δυσχερῇ διάβασιν ἔχουσα.
- δ 1667 Δυσόμοια: ἀνόμοια. Στράττις.
- δ 1668 Δύσοργος: ὀξύχολος. Σοφοκλῆς· τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς ἐρεῖ πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος. σχόλιον· πρὸς οὐδέν, ἀντὶ τοῦ ἀληθές, ἢ αἴτιον ἐμοί. καὶ αὐθις ὁ δ' ἐνθάδ' ἤκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὢν, δηχθεὶς πρὸς ἃ ἔζηκουσεν ὧδ' ἡμείψατο.
- δ 1669 Δυσόριστον.
- δ 1670 Δυσόρφναια: μέλανα.
- δ 1671 Δύσοσμος: δυσώδης.
- δ 1672 Δυσώδης καὶ Δυσωδία, ἡ πνοή. λύσις ὀνείρου· Δυσωδίαν νόμιζε τὴν ἀηδίαν.

- δ 1673 Δυσώνυμος: κακώνυμος.
- δ 1674 Δυσωπεῖσθαι: ὑφορᾶσθαι, καὶ ὑπόπτως ἔχειν, φοβεῖσθαι μεθ' ὑπονοίας. ὁρῶν δὲ τὸν ἀδελφὸν πάντα δυσωπούμενον καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῶν ὄψων οὐχ ὑφορώμενον. καὶ ἐπὶ τοῦ κακῶς πάσχειν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὰς ὄψεις. ὥς ἂν καταλάμπωντος τοῦ ἡλίου δυσωπεῖν τοὺς ἐχθρούς. ἔνιοι δέ, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν, ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν καὶ παρακαλεῖν κέχρηται.
- δ 1675 Δυσωπία.
- δ 1676 Δυσωποῦμαι: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι.
- δ 1677 Δυσωπῶ· αἰτιατικῇ. ἱκετεύω. Δυσωπῶ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακαλῶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντρέπομαι. τοὺς Ἰουδαίους ἐλπίσας δυσωπήσειν ἐν τῷ κακοῦν ἐξὸν μὴ θέλειν.
- δ 1678 Δυσωρήσονται: δυσφυλακτήσουσιν.
- δ 1679 Δύσωρον: ὄνομα ὄρου.
- δ 1680 Δυσπάλαιστος: δυσκαταγώνιστος. οὕτως Εὐριπίδης. καὶ Δυσπαλές, δυσχερές, δυσκαταγώνιστον.
- δ 1681 Δύσπαρι: ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, οἷον ζήσας ὡς Πάρις, δυσώνυμε.
- δ 1682 Δυσπάριτον: δυσπόρευτον. Ξενοφῶν· ἐρωτώμενος δ' εἰ εἴη δυσπάριτόν τι χωρίον. τὸ ἄβατον.
- δ 1683 Δυσπέμφελον: δυστάραχον.
- δ 1684 Δυσπαίπαλος: τραχεῖα.
- δ 1685 Δυσπετής: δυσχερής.
- δ 1686 Δυσπετοῦντα: κακῶς πάσχοντα.
- δ 1687 Δυσπειθής καὶ Δυσπεῖθεια.
- δ 1688 Δυσπινῇ: τὰ ἐρρυπωμένα, τὰ ρυπαρά. πίνος γὰρ ὁ ρύπος. Ἀριστοφάνης· ἀλλ' ἤδη τὰ δυσπινῇ θέλεις πεπλώματα; καὶ αὖθις· εἴτ' ἔδυσε δυσπινεῖς στολάς.
- δ 1689 Δυσπληῖτις.
- δ 1690 Δυσπόριστον: δυσεύρετον.
- δ 1691 Δυσποτμότερον: ἀθλιώτερον. καὶ Δυσποτμία Οἰδίποδος, ἡ δυστυχία. καὶ Πολύβιος· ἐς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίαις ἀρρωστίαις δυσποτμοῦσι.
- δ 1692 Δυσπρόσιτα: δυσχερῇ ἐγγισθῆναι.
- δ 1693 Δυσπροσπέλαστος.
- δ 1694 Δυσριγότερος: ὁ φρικωδέστατος.
- δ 1695 Δυστέκμαρτον: δυσκατέργαστον, δυσζήτητον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον. ποῦ δ' εὗρεθήσεται ἵχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας; καὶ Δυστεκμαρτότερον, δυσκαταληπτότερον.
- δ 1696 Δύστηνος: ταλαίπωρος, δυστυχής, ἄθλιος. τάττεται δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ δυστηνοτάτῃ ἐπὶ τοῦ ἐξωλεστάτῃ, οὐκ ἐπὶ τοῦ οἴκτου, ἐν οἷς φησιν· ἰὼ παῖ δυστανοτάτας Ἥλέκτρα μητρός. οὐ γάρ ἐστιν νῦν ἐπὶ οἴκτου.
- δ 1697 Δύστηνος: ἐπὶ τοῦ ἀθλίου παρὰ Σοφοκλεῖ· τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ. ἦπου τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
- δ 1698 Δυστόπαστος: κακοῦπονόητος. παρὰ τὸ τοπάζω.
- δ 1699 Δυστοπώτατα: δυσχερέστατα.
- δ 1700 Δυστραπελία. καὶ Δυστράπελος, δύστροπος, ἄμορφος, δυσμετάθετος.

- δ 1701 Δυστράπελος: δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος, δυσμετάθετος, ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγεῖν τὸ πάθος. οὕτως λέγουσι καὶ δυστράπελον ὄρυγμα, τὸ οὐκ εὐδιάλυτον. ἢ ὁ ἀμετακίνητος ὀργῇ ἢ διαθέσει ἢ φιλαργυρίᾳ, τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀτράπελον. Σοφοκλῆς· κεῖται ὁ δυστράπελος, τουτέστιν ὁ δύσκολος, ὁ δυσώνυμος Αἴας. ὡς καὶ αὐτὸς εἶπεν ὁ Αἴας· αἶ, αἶ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοῦμόν· ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς· νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοί, καὶ τοῖς τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.
- δ 1702 Δύστητος: ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης.
- δ 1703 Δυστροπία: ἡ κακότητος γνώμη.
- δ 1704 Δύστροπον: σκολιόν, δυσάρεστον. οἰκέτην δύστροπον δεσμοῖς περιβαλὼν, ἄγριος ὢν καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν.
- δ 1705 Δύστρος: ὁ Μάρτιος μῆν. παρὰ Μακεδόσιν.
- δ 1706 Δυσοίκτου: δυσθρηνήτου.
- δ 1707 Δύσοιμος: δύσοδος. οἶον, ἐπὶ κακῷ ἄγουσα.
- δ 1708 Δυσύποιστος: ὁ δυσυποχώρητος.
- δ 1709 Δύσοιστος: δυσφόρητος.
- δ 1710 Δυσφημία: κακὴ ἀγγελία. ὁ δὲ στρατηγὸς θεωρῶν τὴν περὶ τὸ στρατόπεδον δυσφημίαν ἐταράττετο.
- δ 1711 Δύσφορα: χαλεπά, δυσύποιστα. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξιόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν. ὃ ἐστὶ καὶ τὰ χαλεπὰ κατ' ὀρθὸν προϊόντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω. καὶ αὐθις· ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος αἰεὶ στενάχουσα διόλλυσαι, ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία· τί μοι τῶν δυσφύων ἐφίη; ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖς. τί μοι, φησί, τούτων γλίσχη, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνου καὶ πένθους.
- δ 1712 Δυσφώραστος: δυσκόλως ἐλεγχόμενος. ἢ ὁ κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν.
- δ 1713 Δυσφώρατος: μόλις φωραθῆναι δυνάμενος.
- δ 1714 Δυσχερασμάτων: ἀτυχημάτων. ὁ δὲ ἐπὶ τὸν ἀπράγμονα βίον ἐτράπετο, μίσει τῶν ἐν πολιτείᾳ δυσχερασμάτων.
- δ 1715 Δυσχέραινε· δοτικῇ. λυποῦ.
- δ 1716 Δυσχέρεια. εἰ γὰρ πού τι καὶ εὐρίσκετο ὕδωρ, ἄποτον ὑπὸ δυσχερείας ἦν. καὶ Δυσχερής.
- δ 1717 Δυσχεῖμερος.
- δ 1718 Δυσχρηστούμενος: κακῶς διατιθέμενος. ὁ δὲ Ἀννίβας δυσχρηστούμενος ἤδη τοῖς πράγμασι διεπέμετο ἐς Καρχηδόνα, ταύτην τὴν περίστασιν διασαφῶν.